

DAVET YOLU - 3

ÖNSÖZ

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM	DİNİN BİRLİĞİ
ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM	TEVHİDİN METODU
ONBEŞİNCİ BÖLÜM	TEVHİDİN ANLAMI
ONALTINCI BÖLÜM	TEVHİDİN YOLU

ÖNSÖZ

İslam, pratik hayatta etkinliği bulunmayan vaaz ve irşad faaliyeti olmadığı gibi, sadece davranış ve ahlak kuralları da değildir. Aynı şekilde sırf topluma şekil veren yasalar, değerler ve kurallar topluluğu da değildir. Tüm bunları kapsamakla beraber onu yalnızca bunlardan ibaret sanmak onu gereği gibi anlamamanın belirtisidir.

İslam, teslimiyettir; Allah'ın iradesine ve takdirine teslimiyettir...

Emir ve yasaklarına kayıtsız şartsız uymaktır. Hayat için koyduğu hareket metoduna uymak ve O'ndan başkasına hiçbir konuda yönelmemektir.

Bu bilinç, insanın yeryüzünde ilahi bir kanuna boyun eğdiğini, bu kanunun yeryüzünde olduğu gibi uzayda da yürürlükte olduğunu; gizli-açık, uzak-yakın, aklın kavradığı veya kavramadığı bütün varlık aleminin bu yasa

uyarınca hareket ettiğini bilmesinden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla insanların Allah'ın emrine tabi olup, yasakladıklarından uzaklaşmak ve kendileri için yarattığı sebeplere sarılıp takdir ettiği sonucu kabullenmekten başka seçenekleri kalmamıştır.

Esas kural budur. Vicdanlarda yer etmiş inancın pratik tercümesi ve nefsin tamamen Allah'a teslim olup, hayatta O'nun sistemine tabi olmasının belirtisi olan yasalar, değerler, davranış ve ahlak kuralları, bu temel üzerine bina edilir.

İslam, inanç sistemine göre şekillenmiş "**şeriat**" ve şeriata dayanan "**sosyal düzen**" den ibarettir. Birbirinden ayrılmayan sağlam ilgilerle bağlı, sürekli faaliyet halinde bulunan ve birbirini bütünleyen bu üçlü, İslam binasının temelini oluşturmaktadır.

Yüce Allah insana bir kalp bahsetmiştir.

"Allah, bir insanın göğüs boşluğunda iki kalp yaratmamıştır. "
(Ahzab-33)

Evet, insanın bir tek kalbi vardır. O halde bir tek metoda uyması, bu metottan kaynaklanan hayat ve varlık hakkında kapsamlı, bir tek düşünceye dayanması değerlerin ölçeği olarak bir tek ölçüt edinmesi, eşya ve olayları o ölçüte göre değerlendirmesi kaçınılmazdır. Aksi taktirde sürekli bunalım, ayrılık, nifak ve anarşik bir ortamda yaşamaya mahkum olacaktır.

İnsanın davranış ve ahlak kuralları bakımından bir kaynağa, şeriat hususunda bir başka kaynağa, toplumsal ve ekonomik sistem bakımından diğer bir kaynağa, sanat ve düşünce alanında da dördüncü bir kaynağa dayanması, insanın yaratılışına aykırıdır. Bu karışıklığın kalp sahibi bir insana huzur vermesi mümkün değildir. Olsa olsa onu dengesiz bir yaratık haline getirir. Gerçek bir akideye sahip olan bir insanın bu akidenin gereklerinden soyutlanması ya da büyük küçük herhangi bir durumda akidesinden kaynaklanan değerleri görmezlikten gelmesi düşünülemez. Bir insan, inancına şayet bu inanç fitratıyla çelişmeyip, vicdanında gerçekten yer etmişse uygun düşmeyen bir davranışta bulunamaz, bir söz söyleyemez ve herhangi bir şey düşünemez. Çünkü, Yüce Allah insana sadece bir kalp bahsetmiştir. Buna göre, herşeyi bir tek ölçüye göre değerlendirmelidir.

Günümüzde siyasetçilerin, iş çevrelerinin, sosyal bilimcilerin ve bilim adamlarının, herhangi birşey yaparken "**Bunu şahsım, bunu da İslam adına yapıyorum**" demesi doğru değildir. Çünkü insanın bir tek kişiliği vardır. Yalnızca bir tek akide tarafından onarılabilen tek bir kalbe sahiptir.

Buna göre insanın hayat hakkında bir tek düşüncesi, değerler için bir tek ölçütü olmalıdır. Ayrıca akideden kaynaklanan düşüncesi, kendisinden sadır olan her davranışı kuşatıcı olmalıdır. Bir tek kalbi vardır insanın..

Yalnızken veya aile yaşamında, toplum içinde, devlet idaresinde ve

evrende, hep bu kalple yaşar. Gizli-açık, işçi-işveren, yöneten-yönetilen olarak, bu kalple yaşamını sürdürdüğü gibi; bollukta, yoklukta bu kalple yaşamaktadır. Bu durumların hiçbirinde ölçütleri, değerleri ve düşünce sistemi değişmemelidir.

"Allah, bir insanın göğüs boşluğunda iki kalp yaratmamıştır. "

Bu yüzden, insan hayatı için tek hareket metodu, tek yaşam tarzı, bunları belirleyen tek vahiy ve bir tek yönün bulunması kaçınılmazdır. Çünkü bir kalp, iki ilaha birden ibadet, iki efendiye birden hizmet edemez, hayat için iki sistem edinemez ve iki yöne birden yönelemez. Böyle bir davranışta bulunduğu zaman, parçalanır, bunalıma düşer ve belli bir hedefi olmaksızın kaybolup gider.

İslam, **"tevhid"** akidesini önceki semavi akidelere musallat olan efsanelerden, hurafelerden ve sapmalardan özenle korumuştur. **"Tevhid"**, varlığın dayandığı başlıca hakikat olduğundan ve topyekün varlık alemi, açıkça tevhide tanıklık ettiğinden bu özen gerekiyordu. Ayrıca, insan hayatı, gerek temel kurallarıyla gerekse ayrıntılarıyla topyekün tevhide dayanmadığı sürece ıslah olamayacağından **"tevhid"** in korunması gereklidir.

Kur'an'ın, saf tevhid akidesini, tasallutundan kurtarmaya büyük özen gösterdiği **"eş koşma"** her zaman müşriklerin arasında rastlanan, Allah'la beraber bazı putlara ibadet şeklinde ortaya çıkmaz. Eş koşma olayı çoğu zaman gizli olur. Allah'tan başka, herhangi bir şeyden ümitlenmek, her ne suretle olursa olsun, ondan başkasından korku duymak, ondan başkasının zarar ya da yarar dokundurmaya güç yetireceğine inanmak Allah'a eş koşmaktır.

İbn Abbas şöyle der:

"Şirk, gece karanlığında karıncanın yürüyüşünden daha gizlidir. İnsanın:

"Ey filan, Allah'a ve senin hayatına ve benim hayatıma andolsun" ya da:

"Köpek olmasaydı, hırsızlar gelirdi" veya:

"Evde kaz olmasaydı, hırsız gelirdi" veyahut:

"Allah ve sen derseniz" ve:

"Allah ve falan olmasaydı" denmesi şirktir."

Bir başka hadiste şöyle nakledilir:

Adamın biri Rasulullah (s.a.v.)'e:

"Allah ve sen derseniz..." dedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v):

"Beni Allah'a eş mi koşuyorsun?" dedi.

Kur'an-ı Kerim, büyük bir itina ile bütün te'kid yöntemlerini kullanarak;

- halkın itaat ve kullukla yöneldiği mabudun,

- ahlak ve yaşam kurallarını aldığı merciin,

- şariat ve kanunlarını aldığı kaynağın,

- insanların hayatlarını yönlendirecek metodun birliğini kafalara yerleştirmek suretiyle "**Uluhiyet makamı**"nın tekliğine işaret etmektedir.

"İlahınız bir tek ilahtır. O'ndan başka ilah yoktur. Rahman'dır, Rahim'dir." (Bakara-163)

"**Din**" in ve "**İslam**" in anlamı; tek başına Allah'ın kitabı ile idare edilmek, yalnızca ona itaat edip sadece ona uymaktır.

Böyle yapmayan, müslümanlık ve dindarlık iddiasında bulunsa da "**dindar**" olmadığı gibi, müslüman da değildir.

Allah'ın dini, yine Allah'ın sınırlarını çizdiği, açıkladığı ve yorumladığıdır. Yüce Allah'ın dinini tanımlarken ve sınırlarını belirtirken, insanların heva ve hevesine uymadığından, dileyen dilediği gibi tanımlayamaz, yorumlayamaz.

İlahlık, müşriklerce hiçbir zaman ciddi bir şekilde inkar edilmiş değildir. Onlar Yüce Allah'ın, her şeyi yarattığını, her canlının rızkını verdiğini, dirilttiğini ve öldürdüğünü, her şeyi takdir edip dilediği gibi tasarrufta bulunduğunu ve her şeye kadir olduğunu kabul ediyorlardı. Ancak bu kabullenişin gereklerini yerine getirmiyorlardı.

Şüphesiz, Allah'ın ilahlığını kabul etmenin gereği, hayatlarında "**Rabliğin**" da O'na ait olmasıdır.

"**Rablık ise**" yalnızca O'na kulluk etmek, kulluk kastı taşıyan davranışları O'ndan başkasına sunmamak ve bütün işlerde yalnızca O'nun hükmüne tabi olmaktır. İşte şu ayet-i kerimenin anlamı budur:

"İşte Rabbiniz Allah, O'na ibadet edin." (Yunus-3)

İbadetin anlamı, kulluk etmek, boyun eğmek, uymak ve itaat etmektir. Bütün bunlarda Allah'ı birlemek gerekir. Allah'ın ilahlığını kabul etmenin gereği budur, çünkü.

Bütün cahiliye toplumlarında "**ilahlığın**" kapsamı daraltılır, insanlar, ilahlığı kabul etmenin tek başına iman etmek için yeterli olduğunu zannederler. Ve insanlar sadece Allah'ın ilahlığını kabul etmekle ilahlığın kaçınılmaz gereği Rablığı kabul etmeksizin, amaçlananı gerçekleştirdiklerini zannederler.

Oysa Rablık, yalnızca Allah'a boyun eğmek ve kendisinden başka otorite bulunmayan. Allah'ın hükmüne tabi olmaktır. Allah'ın ilahlığına inanmanın gereği budur.

Aynı şekilde, cahiliye toplumlarında, ibadetin anlamı bazı sembolik kulluk davranışlarına kadar indirgenir, insanlar, bu sembolik davranışları Allah'a sunmakla Allah'a kulluk yaptıklarını zannederler.

Halbuki **"ibadet"** kelimesi **"abd"** den türetilmiştir.

Bu da **"din edildi, itaat etti ve boyun eğdi"** anlamına gelmektedir.

Sembolik kulluk davranışları ise, **"din edinme"** nin, **"boyun eğme"** nin ve **"itaat etme"** nin yalnızca bir görüntüsüdür. Hiçbir zaman bütün gerçekliğini kapsamamaktadır.

Kendisine kulluk edilen, boyun eğilen, itaat edilen ve rububiyeti kabul edilen yüce Allah aynı zamanda herşeyin yaratıcısı ve kendisinden başka **"rabb"** bulunmayan yüce **"ilah"** tır.

"İşte Rabbiniz Allah, O'ndan başka ilah yoktur; her-şeyin yaratıcısı O'dur. O halde O'na kulluk edin; O her-şeye vekildir." (En'am-102)

Yüce Allah'ın yaratmada birlenmesi, hükümlanlıkda birlenmesini gerektirir. Yaratma ve hükümlanlıkda birlenmesi ise **"rızık veren"** olarak birlenmesini gerektirir. Çünkü o yaratıklarının yaratıcısı ve onların üzerinde hükümlanlık sahibidir.

Yüce Allah, kullarını üzerinde hiç kimsenin ortaklığının söz konusu olmadığı mülkünden rızıklandırır. İnsanların hizmetlerinde olup yararlandıkları her şey O'nun mülkündendir.

Bu şekilde, **"yaratma"**, **"hükümlanlık"** ve **"rızık verme"** hakikati anlaşıncaya onunla beraber zorunlu olarak ve kesinlikle **"rububiyetin"** de Yüce Allah'a ait olduğu, anlaşılır.

Aynı şekilde **"otorite"**, **"direktif verme"**, **"kendisine itaat edilip boyun eğilen güç"** ve **"kulların tabi oldukları düzeni tayin etmek"** gibi, Rabliğin özelliklerinin de O'na ait olduğu gerçeği bilinir.

Bu durumda ibadet; itaat, boyun eğme ve kayıtsız şartsız teslimiyet gibi bütün belirtileriyle kulluk Allah'adır.

Araplar, kendi cahiliye dönemlerinde bu evreni yaratanın Allah olduğunu, insanlığı yarattığını, yarattıklarını kimsenin ortaklığının söz konusu olmadığı mülkünden rızıklandığını inkar etmiyorlardı.

Materyalist Yunan filozoflarından oluşan bir azınlık dışında, diğer cahiliyeler de bu gerçeği inkar etmiyorlardı.

Bu yüzden İslam, Arap cahiliyesinde Allah'a daha çok yaklaşmak amacıyla kulluk kastı taşıyan davranışları Allah'la beraber bazı tanrılara sunmak ve insanların hayatına hükmedecek yasa ve düzenlemeler konusunda, Allah'tan başkasına başvurmak şeklinde beliren sapmalar dışında birşeyle karşılaşmamıştır. Yani, bugün bazı insanların, bir bilgiye,

kanıta ve apaçık bir kitaba dayanmaksızın söyleyip durdukları gibi **"Yüce Allah'ın varlığını inkar etmek"** söz konusu değildi.

Doğrusu, bugünlerde de Allah'ın varlığını tartışma konusu yapanlar, azınlıktadırlar ve azınlık kalmaya mahkumdurlar. Ancak cahiliye toplumlarında esas sapma, **"hayatla ilgili konularda Allah'tan başkasına başvurma"** şeklinde belirmektedir.

Arap cahiliyesinde olduğu gibi bütün cahiliye toplumları da bu süregelen şirke dayanmaktadır.

Gerçek anlamda mü'min olmak isteyenlerin dolayısıyla Allah'ın muvahhid bir kulu olmak isteyenlerin tevhid gerçeğini Allah'ın istediği ve Kur'an'da açıkladığı şekliyle algılaması kaçınılmazdır.

Müslüman olmak isteyenlerin, **"La ilahe illallah"** in manasını her peygamberin kendi ümmetine bildirdiği ve Muhammed (s.a.v.)'in bütün alemlere taşıdığı şekliyle anlaması gerekmektedir.

Bu yüzden Rasulullah'ın (s.a.v.) insanları **"La ilahe illallah Muhammed Rasulullah"** a davet ettiğini duyan bedevi, şöyle demişti:

"Bu işten egemenler hoşlanmayacaktır...."

Bir başka Arap da bütün saflığıyla şöyle demişti:

"Bunun için Araplar ve Arap olmayanlar sizinle savaşacaktır."

Şüphesiz her ikisi de, dillerinin bütün inceliklerini biliyorlardı. Bu yüzden **"La ilahe illallâh"** in Allah'ın şeriatı olmaksızın hükmeden egemenlere karşı bir başkaldırı olduğunu anlamakta gecikmemişlerdi.

"La ilahe illallah" kalpleri harekete geçirip, Allah'ın kullarını O'nun hakimiyetine yöneltmektedir.

"La ilahe illallah"; Muhammed (s.a.v.) ve daha önce gelen peygamberlerle yükselttikleridir bayraktır...

İnsanlığı topyekün tuğyan ve zulümden, heva ve heveslerden, buhran ve şaşkınlıktan kurtaran bir bayraktır...

Yeryüzü bağlarından ve toprağın ağırlığından kurtaran bir bayrak...

"La ilahe illallah" İslam'ın, bütün insanları onunla bir araya getirdiği ve Allah'a kul olmaları suretiyle, başkasına kul olmaktan kurtardığı, böylece kalpleri birbirine bağladığı bir bağıdır.

Dillerinin bütün inceliklerini kavrayan bu insanların idrakinde **"Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına"** şehadet etmenin büyük değeri vardır. Bugün, müslümanlık iddiasında bulunanların gayri ciddi olduğu kadar, dehşet verici olan anlayışları gibi onlardan hiçbiri Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şehadet ettikten sonra, Allah'tan başkasının

yasasıyla hükmolunmadığı gibi, hiçbir zaman kalbini de Allah'tan başkasına bağlamamıştır.

Davetçilerin "**La ilahe illallah**" şهادet cümlesini bütün açıklığı ve özellikleriyle duyurmaları, Allah'ın onlara yüklediği bir emanettir, imanın esas kaidesi ve İslam'ın temeli bu olduğundan, Nuh ve ondan sonraki nebilerin yaptığı gibi, onu bütün gerçekliğiyle ilan etmeleri zorunludur.

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor:

"Benim ve benden önceki peygamberlerin söylediklerimizin en hayırlısı "Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur; O birdir; ortağı yoktur; mülk O'nundur; hamd O'na mahsustur ve O herşeye kadirdir." cümlesidir." (Tirmizi; hasen ve garib olarak nakleder)

Evet, "**Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur**", demek çeşitli sıkıntıları ve korkuları beraberinde getiren bir tanıklıktır. Ancak müslüman olmak isteyenini onu Allah'ın istediği şekilde ve Muhammed (s.a.v.)'in duyurduğu biçimiyle bütün gerçekliğiyle söylemekten başka seçeneği yoktur. Bundan sonra, Allah'ın takdir ettiği hükmünü icra edene kadar tağutların eziyetlerine ve işkencelerine sabretmelidir.

İnsanlar, "**tevhid**" i bu şekilde ciddi olarak algılayıp İslam'a girdikleri zaman müslüman sayılırlar. Ve ancak o zaman şu ilahi kelamın muhatabı olabilirler

"Allah, müslümanların aleyhine kafirlere bir yol kılmamıştır." (Nisa-141)

Allah'ın bu vaadi tamamen evrendeki iman ve küfür hakikatine uygun düşmektedir.

Ancak imanın hakikatıyla yüzeysel görüntüsünü ayırtedebilmeliyiz. Çünkü, iman hakikati evrendeki, değişmez yasa gibi sağlamdır, nefis ve ondan kaynaklanan davranış ve hareketler üzerinde güçlü etkisi vardır. Bu hakikatin, zayıf, cılız ve köksüz küfür gerçeğiyle karşılaştırıldığında oldukça güçlü ve heybetli olduğu ortaya çıkar. Ancak iman yüzeysel bir görüntüye dönüşünce, küfür ona galip gelir. Özünde doğrulamadığı halde, davranışlarında küfre uymaya başlar. Çünkü birşeyin hakikati her zaman görüntüsünden daha güçlüdür. Bu hakikat küfür ve bu görüntü iman olsa bile...

Bunun için, Allah'a davet edenlerin müslümanın akidesinde ve vicdanında, tevhidi oluşumun temeli olan bu gerçeği, olanca açıklığıyla duyurmaları gerekir. İslami toplumun temeli bu olduğu gibi, yeryüzünde Allah'ın hilafetini ikame etmenin esas kuralı da budur.

Tarih boyunca gelmiş geçmiş hiç bir tağut, mü'minlerin duyurduğu "**La ilahe illallah**" kelimesinin gerçek mahiyetini anlamada gecikmemiştir. Ancak onun gür sesini susturmak ve kalpler üzerindeki parlak etkisini

gidermek cihetine yönelmişler. Böylece, insanların, kendi yasalarına ve egemenliklerine kulluk etmeleri için zor kullanmışlar.

Bu dine davet edenler "**La ilahe illallah**" bayrağını yükseltmeleri ve onu açıklarken Allah'ın kitabının davet metoduna uymaları, ardından bu uğurda şehadete ulaşan İslam şehidlerinin mücadelesini örnek edinmeleri gerekir.

Elinizdeki kitap Kur'an-ı Kerim'den ve onun müslümanca yorumu "**Fi zilalil Kur'an**" kitabından derlenen, "**Davet Yolu**" serisinin üçüncü ve son kitabıdır. Burada "**La ilahe illallah**" akidesine dayanan tevhid inancı, Rabbani bir yöntemle sunulmaktadır. Başarı yalnızca Allah'ındır.

Ahmet Faiz

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM	DİNİN BİRLİĞİ
1 - Mutlak Tevhid	
2 - Risalet ve Resullerin Tabiatı Resullerin Konumları	
3 - Dinler Tarihi Hakkında İslam'ın Görüşü	
4 - Resullerin Birliği	
5 -Yol Gösterici Peygamberler Resulün Görevi	

1 - Mutlak Tevhid
İnsanların, hayatla ilgili konularda başvuracakları biricik merci olan " Risalet " e iman etmek, Allah'ın uluhiyetine inanmanın gereğidir.
Hergün başka bir tağutun çıkıp hükümler vaz' etmemesi ve kendi yanından uydurduğu şeyleri Allah'ın şeriatı diye takdim etmemesi için " Risalet müessesesi " ne ihtiyaç vardır.
İslam hakkında yazı yazanların birçoğu onu övmek amacıyla İslam'ın tevhid akidesini getiren risalet ve resul gerçeği hakkında mükemmel bir inanç sistemi belirleyen ya da ahiret, hesap ve ceza hakkında, kapsamlı bilgiler veren tek din olduğunu söylerler.
Bu adamlar, Kur'an'ı okumuyorlar . Şayet okumuş olsalardı;
Ulu Allah'ın bütün resullerini her ne suretle olursa olsun üzerine şirkin gölgesi bulaşmamış, saf tevhid akidesi ile gönderdiğini,
Bütün resullerin insanlara risaletin hakikatini ve kendi gerçeklerini

bildirdiklerini,

Gerek kendilerine gerekse başkasına herhangi bir zarar veya fayda dokundurmaya güçlerinin yetmediğini ilan ettiklerini,

Gaybten haber vermek gibi bir iddialarının bulunmadığını söyledikleri gibi, rızık konusunda da herhangi bir yetkilerinin söz konusu olmadığını bildirdiklerini,

Ayrıca her peygamberin kavimlerini ahiret, hesap ve ceza konusunda uyardığını,

Aynı zamanda İslam akidesinin temel kurallarının diğer resuller tarafından tebliğ edildiğini ve en son gelen kitabın kendisinden önce gelen kitapları tasdik ettiğini görürlerdi.

Bunlar, aralarında semavi dinler de olmak üzere bütün dinlerin, toplumların gelişmesine paralel olarak geliştiğini iddia eden batı kültürünün etkisiyle, söylenmiş sözlerdir.

İslam'ın getirdiği temel ilkelere inancı bu derece sarsılmış olanların onu savunmaları mümkün değildir. Dolayısıyla İslam hakkında yazı yazanlar ve okuyucular bu tehlikeli saplantıya dikkat etmelidirler.

İslam, en son risalettir. İnsan hayatının kainat nizamı ile uyum içinde devam etmesi için Yüce Allah, İslam şeriatını kıyamete kadar baki kılmıştır. Bu din her yönüyle insanın gelişmesine müsait olduğu gibi, insan hayatının amacına da en uygun nizamdır.

Yüce Allah bu dini yeryüzünde halifesi kılarak lütufla bulunduğu ve yükselere çıkacak kabileyette yarattığı, kendi ruhundan üfleyerek diğer mahlukattan üstün kıldığı beşerin, kabiliyet ve güçlerine cevap verecek bir şekilde kapsamlı ve mükemmel kılmıştır.

Yüce Allah bu dini gelişmeye, çoğalmaya, yükselmeye ve olgunlaşmaya müsait bir şekilde hayatla birlikte yaşanacak bir yapıda kılmak suretiyle insanın hiçbir yapıcı gücünü devreden çıkarmamış ve faydalı hiçbir yeteneğini atıl bir durumda bırakmamıştır.

Aksine bütün faydalı yeteneklerini harekete geçirip, iş görür duruma getirmiştir. Nitekim dünya hayatında ilerlemeyi sağladığı gibi, daha dünyada iken ahiret nimetini tattırmıştır insana bu din.

Yine bu din yeryüzünde ölümlü yarattığı ebedi "**ahiret hayatı**" na hazırlayan üstün bir hayat sistemi kurmuştur.

Yüce Allah bu dinin tabiatını bu derece kapsamlı kıldığı için, Rasulünün de dini, bütün özellikleriyle temsil eden, bütün gerçekliğiyle somutlaştıran, kişiliği ve hayatıyla dosdoğru ve mükemmel bir örnek olacak bir tabiat üzere olmasını dilemiştir. Kişilik olarak tam bir olgunluğa sahip, bünyesi sağlam,

duyguları ve hisleri canlı, hissettiklerinden tam ve güzel zevk alabilen, hem çok şefkatli ve hem de tam uyanık bir insan olmasını dilediği gibi...

Mükemmel bir zekaya, geniş bir fikre ve açık bir ufka sahip olmasını, nefsi kendisine değil, kendisi nefsine hükmeden güçlü bir iradeye sahip bir peygamber...

Bütün bunlardan başka ruhu yüce nurla parlayan, "İsra" ve "Mi'raç" la yükselen, gökten haber veren, Rabb'inin nurunu gören ve varlıklarının şekil ve görüntülerinin ötesindeki hakikati gören bir peygamber...

Bu yüzden ağaçlar ve taşlar ona selam verir, dallar onun önünde eğilir ve "Uhud" haşmetinden titrerdi...

Bu yüce insanın tabiatına, kendisine gönderilen akidenin yüceliğine denk düşecek bir tarzda bütün bu üstün vasıflar yerleştirilmişti.

Şüphesiz Allah'ın gönderdiği kitaplara ve hiçbir fark gözetmeksizin gönderdiği peygamberlere iman, Allah'a iman etmenin tabii bir sonucudur.

" Mü'minler de Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettiler. Biz peygamberlerin hiçbirini öbürlerinden ayırmayız."
(Bakara-285)

Allah'a iman, O'ndan gelen şeylerin ve gönderdiği peygamberlerin doğruluğuna, risaletlerinin asıllarının tek olduğuna ve kitaplarının mahiyetinin bir olduğuna inanmayı gerektirir.

Bu yüzden müslümanın kalbinde, peygamberler arasında bir fark olduğuna ilişkin bir düşüncenin yer etmesi mümkün değildir. Bütün peygamberler, (İnsanlığı kıyamete kadar davet etmek üzere gönderilmiş biricik dinin en son şekliyle gönderilen en son peygamber Muhammed (s.a.v.)'e kadar) gönderildikleri kavmin durumuna uygun bir şeriatle Allah tarafından gönderilmiştir.

Tabiatıyla müslüman ümmet, risalet mirasının tümünü sahiplenir. Kendisine miras kalan bu risaletlerin bir bütünü olan Allah'ın dini üzere yaşamını sürdürür. Bu nedenle müslümanlar, kıyamete kadar üstlendikleri rolün bilincinde olmalıdırlar. Onlar, beşeriyetin uzun tarihi boyunca tanıdığı en değerli hazinenin koruyucularıdır.

Onlar yeryüzünde cahiliye mensuplarının muhtelif zaman ve mekanlarda, kavmiyet, vatan, cinsiyet, ırkçılık, siyonizm, haçlı sömürgecilik, dinsizlik gibi çeşitli isimler ve kavramlar adına yükselttikleri değişik cahiliye armalarına karşı Allah'ın -ama yalnız Allah'ın- bayrağını yükseltmek için seçilmişlerdir.

Müslüman ümmetin korumasına büyük özen gösterdiği, ihsan hayatının en değerli ve en kalıcı hazinesi olan iman hazinesi, kendisine tarih boyunca

tevhid mücadelesini sürdüren geçmiş ümmetlerden miras kalmıştır.

Bu hazine, **hidayet, nur, güven, itmi'nan, hoşnutluk, mutluluk, bilgi** ve **yakinden** ibarettir.

Beşer kalbi bu hazineden mahrum olduğu oranda sıkıntı ve karanlığa gömülür, vesvese ve şüphelere duçar olur, kötülük ve bedbahtlığın pençesine düşerek zifiri bir karanlıktan, nereye gideceğini bilmez bir halde alçaltıcı bir hayat sürdürür.

Bu şekilde Allah'a yakın olmaktan ve O'nun nurundan yoksun kalplerin feryatları her asırda duyula gelmiştir. Bu feryatları, kalplerinde hassasiyet, canlılık ve idrak namına bir şey kalmış olanlar duyabilir ancak. Yoksa, ahmak, ölü ve ürkek kalpler bu feryatları duyamaz. Bunlar hayvanlar gibi, çevrelerine saldırarak yeryüzünü fesat ve zulümle doldururlar.

Ardından Allah'ın ve bütün insanların lanetini hak ederler. Bu nimetlerden yoksun toplumlar, maddi refahın zirvesinde olsalar dahi zavallıdırlar. Geniş üretim imkanlarına sahip olsalar bile, yokluk içinde hayatlarını sürdürürler. Çevrelerinde geniş bir özgürlük, güven ve barış ortamı oluşturmuş olsalar bile, içten içe korkunç sıkıntılara maruzdurlar. Günümüz toplumlarının durumu gözler önündedir. Bu hakikatleri, gerçekleri kabullenmekten kaçınan hakikat düşmanlarından başkası inkar edemez.

2 - Risalet ve Resullerin Tabiatı

"İşte bu resulleri bazısının bazısına üstün kıldık. Allah onlardan kimisiyle konuştu, kimini de derecelerle yükseltti. Meryem oğlu İsa'ya da apaçık deliller verdik ve onu Ruhul-Kudüs ile destekledik." (Bakara-253)

Bu konuda dikkati çeken şey, resuller hakkında kullanılan **"Bu resuller"** deyimidir. Bu deyim, insanda yakınlık ve ünsiyet duygularını uyandırıyor.

"Bu resuller..." birer insan olmalarına rağmen, özel tabiata sahip bir topluluk...

Kimlerdir onlar?...

Risalet nedir ve tabiatı nasıldır?...

Bu müessese ne zaman ve nasıl tamamlandı?...

Niçin sadece onlar resul oldular?...

Neden?... sorular uzadıkça cevap bulmakta güçlü çekiyorum.

Hafızam tarifsiz duygularla dopdolu olmasına rağmen, bu duyguları ifade

edecek kelime bulmakta güçlük çekiyorum. Buna rağmen bu yüce duyguları ifade etmek için kelimelere başvurmaktan başka çarem de yok.

İçinde yaşadığımız ve bir parçası olduğumuz şu varlık aleminin bazı temel yasaları vardır. Bunlar Yüce Allah'ın, kendilerine uygun seyretmesi, gerektiği biçimde hareket etmesi ve yükümlülüklerine uygun işlemesi için varlık alemine yerleştirdiği yasalardır, insanoğlu bilgi basamaklarında yükseldikçe bu varlık yasalarını daha bir etraflıca algılar. Kısa bir müddet için kendisine tevdi edilen yeryüzündeki hilafet görevini yerine getirmede yardımcı olacak kadar sınırlı kavrama yeteneği oranında bu yasaları keşfedebilir. Bununla beraber insanoğlu, kendisini kuşatan varlık yasalarını etraflıca anlayabilmek için sürekli iki yola başvurmuştur. Tabiatları itibariyle cüz'i, sonuçları itibariyle de nihai ve kesin olmayan fakat uzun zaman zarfında insanın evrendeki gezisinde öncülük edebilmiş iki araç:

Düşünce ve deney...

Bundan dolayı, insanın evren hakkındaki bütün bilgisi sınırlı ve eksik olagelmıştır. Çünkü varlık yasaları arasındaki ilgi sırrı, tamamen gizlidir. Ne kadar zaman geçerse geçsin insanın sahip olduğu bu cüz'i ve sınırlı düşünme yeteneğiyle bu sırra erişilemez.

Kuşkusuz zaman, bu alanda insan için nihai belirleyici unsur değildir. O, sadece insanın varlık içindeki rolüne ve varlığına uygun takdir edilmiş bir sınırdır. Nitekim insanın varlık içindeki rolü de, yeteneklerine orantılı bir şekilde sınırlıdır. İnsan için zamanın sınırlı oluşu, yeryüzündeki kısa ve sınırlı yaşama uygun düşmektedir.

Bundan dolayı bütün bilgi araçları ve insanın bu araçlar vasıtasıyla elde ettiği bilgiler, bu nisbi ve kısıtlı ortamlarla sınırlı kalmıştır. İşte bu noktada risaletin rolü devreye girer. Varlığın dayandığı yasalarla beraber ancak eserlerini idrak edebildiğimiz fakat mahiyetini kavrayamadığımız tabiatın derinliklerine nüfuz edebilen ve Allah tarafından özel tabiata sahip kılınmış resullerin önemi ortaya çıkmış olur. Ve bu resuller, vahiy yükünü taşıyabilecek bir tabiata da sahip kılınmışlardır. Doğrudan doğruya varlık yasalarıyla irtibat kurmaları, diğer insanlardan farklı tabiata sahip olmalarını gerektirmektedir. Muhatap oldukları ilahi işaret açısından bu farklılık kaçınılmazdır. Ancak bu işaret nasıl alınır?...

Hangi duyularla algılanır. Bu sorulara cevap verebilmemiz için, Allah'ın, risalet görevi için seçtiği kullarına bahsettiği özel tabiata sahip olmamız gerekmektedir. Ancak;

"Allah, risaletini tevdi edeceği yeri en iyi bilendir." (En'am-124) .

Bu olay, insanın vicdanında etki bırakacak varlıklar alemindeki bütün mucizevi olaylardan daha etkileyici ve daha büyüktür.

Evet, bütün resuller, gönderiliş gayeleri olan **"tevhid"** hakikatini

kavramışlardır. Ve bu hepsinin aynı kaynaktan geldiğini gösteren önemli bir hakikattir. Hepsi de değişmez bir hidayete çağırıyordu. Bu hidayet değişmez. Çünkü, şayet temel esasları farklı olsaydı, hitap ettikleri toplumlar üzerindeki etkileri de farklı olurdu. Oysa beşeriyet, birbirini tamamlayan risaletler sayesinde öylesine büyük gerçekleri ortaya çıkarmıştır ki, düşünce ve deney yoluyla bu gerçekleri elde etmesi imkan dahilinde değildir.

Bütün resuller, bir olan Allah'a kulluk etmeye davet etmişlerdir.

Allah'tan aldıkları ve tebliğine memur edildikleri bu yüce hakikate davet konusunda hiçbir zaman tereddüte düşmemişlerdir. Davet'e bu derece samimiyetle sarılmaları ve tebliğ için her zorluğu göze almaları, sağlam ve sarsılmaz inançlarının sonucudur. Onların bu özelliklerini, kendilerini ya da mücadele süreçlerini anlatan Kur'an surelerinde açıkça görebiliriz. Evet, bu belirgin özelliklerini Nuh'un kavmine söylediklerini aktaran Kur'an ayetlerinde görebildiğimiz gibi, Salih, İbrahim, Şuayb ve Yakub (a.s.)'in mücadelesini anlatan ayetlerde de görmemiz mümkündür.

"(Nuh) dedi ki: "Ey kavmim! Bakın; ya ben Rabbim'den bir delil üzerindeysen ve (O) kendi katından bir rahmet vermiş de o sizin gözlerinizden gizli bırakılmış ise? "Şimdi siz onu istemezken, biz sizi ona zorla mı sokacağız?"

"Ey kavmim! Buna karşılık sizden bir mal istemiyorum. Benim ücretim Allah'a aittir. Ve ben iman edenleri de kovacak değilim. Çünkü onlar Rabblerine kavuşmayı dilerler. Fakat ben, sizi cahillik eden bir kavim olarak görüyorum.

"Ey kavmim! Şayet onları kovarsam Allah'a karşı bana kim yardım edebilir. Düşünmüyor musunuz? " (Hud-28,29,30)

"(Salih): "Ey kavmim!" dedi. "Bakın, ya ben Rabbim'den bir delil üzerindeysen ve O, bana kendinden bir rahmet vermiş ise? Peki ona karşı gelirim, ona karşı kim bana yardım edebilir? Sizin bana ziyanımı artırmaktan başka bir katkınız olmaz." (Hud-63)

" (Şuayb) dedi ki: "Ey kavmim! Bakın, ya ben Rabbimden bir delil üzerindeysen ve bana kendinden güzel bir rızık vermişse? Ben, size menettiğim şeyi yapmak istemem. Sadece gücümün yettiği kadar düzeltmek istiyorum. Başarım ancak Allah ile. O'na dayandım ve O'na yöneldim." (Hud-88)

" Kavmi İbrahim'le tartışmaya girişti. Dedi ki: "Ey Kavmim! Beni doğru yola ilettiği halde, Allah hakkında benimle tartışıyor musunuz? Sizin ortak koştuklarınızdan korkmuyorum. Ancak Rabbimin dilediği müstesna. Rabbim, ilmiyle herşeyi kuşatmıştır. Hem siz Allah'ın size, hakkında hiçbir delil indirmedeği şeyleri O'na ortak koşmaktan

korkmuyorsunuz da ben nasıl sizin ortak koştuğunuz şeylerden korkarım?" Biliyorsanız söyleyiniz: İki topluluktan hangisi güvencede olmaya daha layıktır." (En'am-80,81)

"(Yakub) dedi ki: "Ben üzüntü ve tasamı yalnız Allah'a şikayet ederim. Ve Allah'tan sizin bilmediğiniz şeyleri bilirim." (Yusuf-96)

İşte böyle, resullerin sözlerinde ve hareketlerinde fıtratlarının üzerindeki bu özel tabiatın etkisini görmek mümkündür. Ancak, vicdanların üzerindeki derin etkilerini kelimelerin ifade edebildiği kadarıyla...

Günbegün varlık alemindeki birliğe uzaktan işaret eden deliller, insanlığın bilgisine sunulmakta ve bilginler, varlığın yapısındaki birliğe ve bu geniş varlıklar alemindeki hareket mekanizmasındaki vahdete aşına olmaktadır. şu anda, insanın bileceği kadarıyla varlığın esasının atom olduğu, atomun da enerji olduğu artık bilinmektedir. Atom bombası örneğinde olduğu gibi, madde enerjiye dönüştü. Uzun süre, maddeye vurulan kayıt parçalandı.

Görüldü ki, maddenin özünü atom oluşturmaktadır. Madde ise, enerjiye dönüşmüş oldu. Aynı şekilde insan, sınırlı bilgisi nisbetinde, atomun kendi içinde bir hareket mekanizmasına sahip olduğunu, atomun kalbi sayılan nötronun etrafında dönen elektronlardan olduğunu, bu sistemin bütün atomlarda mevcut olduğunu ve Ferudiddin-i Attar'ın dediği gibi, atomun da güneşimiz gibi etrafında gezegenlerin döndüğu bir sistem olduğunu bilmektedir.

Varoluşun birliği ve varlık alemindeki hareket mekanizmasının birliği, insanın kavrayabildiği iki görünür gerçektir. Bu iki gerçek, insan bilgisinin, düşünce ve deneyle ulaşabileceği oranda sonsuz ve kapsamlı birlik yasasına, uzaktan birer işaretirler sadece...

Fakat özel tabiata sahip kimseler, bu kapsamlı ve sonsuz birlik yasasını bir göz açıp kapama anı gibi kısa bir zaman zarfında algılayabilirler. Çünkü onlar sadece kendilerinin taşıyabilecekleri ilahi işaretlerin muhatabıdırlar.

Onlar bu birlik hakkındaki görünen delilleri, bilimsel yöntemlerle elde etmediler. Ancak onlara, kuşatıcı birlikten gelen uyarılan algılayacak iç iletişi cihazı bahşedilmiştir. Onlar sarsılmaz bir inançla bu sinyallerin bir tek kaynaktan çıktığını biliyorlar. Bu özel tabiatlı kişilere bahşedilmiş **"iç iletişim"** araçları, gelen uyarıyı gönderen kaynağın birliğini ve bu varlık aleminde etkin irade ve faaliyetin birliğini bir anda kavrayacak kadar hassas kapsamlı ve mükemmeldirler.

Böylece varlık üzerindeki tasarım yetkisine haiz Tek ilah'a iman üzere sabit kalırlar. Modern bilim, evrenin yapısındaki birlik yasasına işaret eden bir veya birkaç delilini zikrederken, amacım peygamberlerin doğruluğuna bilimsel kanıtlar getirmek değildir asla...

Çünkü bilim, birşeyi kendi yöntemleriyle kabul ya da reddeder. Hiçbir zaman, tartışılmaz nihai bir gerçeğe ulaşamadığından, elde ettiği bütün bulgular, nisbi,cüz'i ve sınırlı olagelmıştır. Bundan dolayı bazılarınca çürütülürken, başkalarınca doğrulanan bilimsel kuramlarla peygamberlerin getirdiği evren hakkındaki nihai gerçekler arasında bir ilgi kurmaya çalışmam mümkün değildir. Amacım, varlığın gerçekliği hakkında doğru, eksiksiz ve kapsamlı bir bilgi edinmek için başvurulacak kaynağı göstermektir.

Bilim bizzat dosdoğru olan özel fıtrata sahip kimselerin bütün kapsayıcılığıyla algıladıkları kapsamlı ve büyük birliğe ilişkin bazı yaratılış gerçeklerine vakıf olabilir. Ancak bilimsel teoriler, araştırma ve bilgi edinmeye dayandıklarından öncelikle kesin değiller. Sonra nihai ve mutlak değiller. Bu yüzden ister doğrulansın, ister doğrulanmasınlar, hiçbir zaman risalet müessesesi için bir ölçü konumunda olmazlar. Çünkü ölçütün, değişmez ve mutlak olması gerekir. Halbuki sadece risalettir ki, değişmez ve mutlak ölçüt konumundadır. Bu gerçekten hareketle de önemli bir sonuca varmış oluyoruz:

Sadece varlığın büyük yasasıyla doğrudan ilişki içinde olan bu özel fıtrata sahip kişiler, insanlığın gidişatına yön verme yetkisine sahiptirler. Çünkü sonuçta kendilerini gizli ve değişmez varlığın yasalarına doğru yöneltecektir bu gidişat...

Çünkü onlar, yanılmayan, sapıtmayan, yalan söylemeyen, hakkı gizlemeyen, zaman ve mekandan kaynaklanan faktörlerden etkilenmeyen Yüce Allah'ın vahyine doğrudan mazhar olmuşlardır. Evet onlar, zaman ve mekandan münezzehe Yüce Allah'tan almışlardır bu hakikati.

Bu hedefi zaman ve mekan açısından etkilenen insan değil, zaman ve mekandan münezzehe, Yüce Allah görür. Ancak yolun tümünü bilen gerekli olacak direktifleri verebilir, insan ise, değil yolun tümünü; yansını hatta az bir kısmını bile göremez, insanın önüne, gerisinde olup bitenleri anlamasına imkan bırakmayan perde üstüne perde gerilmiştir. O halde insan nasıl bir kısmını bile görmediği meçhul bir yol için direktifler verebilir?!..

İşte bu nokta sapıklık, alçaklık ve bunalımla varlığın yaratıcısından uzanan risaletlerin, resullerin varlık ve varlığın yaratıcısıyla ilişkisi olan metodun arasında yol ayırımıdır.

Resuller birbiri ardınca gelip insanlığın elinden tutarak onu nur ve hidayete götüren yolda yücelere doğru yükseltmişlerdir. Arkasından insanlık, uyanları unutarak tekrar sapıklığa doğru sürüklenmiştir. Fıtratları bozuldukça kendilerini doğru yola iletecek yeni elçiler gönderilmiş ve her defasında beşeriyetin akli olgunluğuna paralel olarak hakikatler, biraz daha inkişaf etmiştir. Beşeriyetin hayatını bu nihai çizgi doğrultusunda düzenlenmesi için gelen bu son risalet ise, bütün hakikatleri kapsayıcı bir

mahiyette gönderilmiştir. Bundan sonra, bir resule gerek duyulmayacak kadar açıktır bu hakikatler. Müfessir ve mücedditler ise, asırlar boyu sürüp gelecektir.

Başka bir yolla asla ulaşamayacağı mutlak hakikate ulaşması için beşeriyet ya çalışmasına, gelişmesine ve ilerlemesine müsait bu kapsamlı yolda hareket edecek ya da yolun işaretlerinden uzak bir çölde kaybolup gidecektir.

Resullerin Konumları

"İşte bu resullerden bazısını bazısına üstün kıldık. Allah onlardan kimiyle konuştu, kimini de derecelerle, yükseltti. Meryem oğlu İsa'ya da apaçık deliller verdik ve onu Ruh'u'l-Kudüs ile destekledik." (Bakara-253)

Bu ayet, peygamberler topluluğunu diğer insanlardan ayırdığı gibi, onların kıssalarını da özetlemiş oluyor. Bu arada üstünlüğün bazı belirtilerini zikretmek suretiyle bazılarının bazılarına üstün kılındığını ifade ediyor. Bu üstünlük bazen resullerin davalarını yaydıkları çevreleriyle ilgilidir, Bir kabilenin, bir milletin, bir soyun ya da bütün soyları kapsayan milletlerin peygamberi olmaları gibi...

Aynı şekilde bu üstünlük resulün şahsına ya da ümmetine bağışlanmış bazı meziyetlerden de kaynaklanabilir. Nitekim risaletin, tabiatı ya da evreni ve insan hayatının bütün yönlerini kapsamış olmasıyla da ilgilidir bu üstünlük...

Burada ayet-i celile Musa ve İsa (a.s.) hakkında iki misal vermektedir. Onların dışındakileri ise genel bir işaretle ifade etmektedir.

"... Allah onlardan kimiyle konuştu, kimini de derecelerle yükseltti. Meryem oğlu İsa'ya apaçık deliller verdik ve onu Ruh'u'l-Kudüs ile destekledik."

Her ne zaman Yüce Allah'ın bir peygamberle konuşması söz konusu edilirse, hemen Musa (a.s.) akla geldiğinden burada ismen zikredilmiyor. Kur'an'ın birçok yerinde olduğu gibi İsa (a.s.) da annesi Meryem'e nisbet edilerek zikrediliyor. Bunu nedeni ise açıktır:

Kur'an'ın nazil olduğu dönemde İsa (a.s.)'ın Allah'ın oğlu olduğu veya biri ilahi, diğeri beşeri olmak üzere iki uknumdan meydana geldiği ya da kâseden bir katre misali beşeri tabiat, ilahi tabiat içinde eridiği gibi, kiliseleri ve konsilleri tartışmaya boğan ve bu uğurda Roma devletinde oluk oluk kanların akmasına neden olan, daha bir sürü efsane zihinleri meşgul

ettiğinden, Kur'an-ı Kerim, daima İsa (a.s.)'ı annesine nisbet ederek O'nun insan olduğuna dikkat çekmek istiyordu. Ruhul-Kudüs deyiimiyle de Kur'an, peygamberlere vahiy getiren Cebrail'i kasdetmektedir.

Cebrail, resullerin üstlendikleri zor görevi yerine getirmelerine yardımcı olacak ilahi işaretleri getirmesiyle onlara büyük bir destektir. Ayrıca zor ve sıkıntılı yollarında onların sebat etmelerini sağlayan, yolun şiddetli ve korkulu anlarında üzerlerine güven, itmi'nan ve zafer duygularını indiren en büyük destektir. Bunların tümü davet esnasında karşılaşılan zorluklara karşı koyabilmek için şiddetle ihtiyaç duyulan önemli duygulardır.

Allah'ın İsa (a.s.)'a verdiği apaçık delillere gelince; kendisine indirilen incil'i kapsadığı gibi, yeri geldikçe Kur'an'da detaylıca anlatılan İsa (a.s.)'ın risaletini doğrulamak için inatçı İsrailoğullarına gösterdiği olağanüstü halleri de kapsamaktadır.

("Ve (Allah, İsa'yı) İsrail oğullarına rasul olarak gönderecektir. (O:) "Ben sizlere Rabbiniz katından ayet (mucize) getirdim. Muhakkak ki ben, sizlere çamurdan kuş şeklinde bir şey yapacağım. (Sonra) ona üfleyeceğim. O da Allah'ın izniyle (canlı bir) kuş olacaktır. (Yine) Allah'ın izniyle kör olarak doğmuş olanları ve barası iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ve sizlere evlerinizde yediğiniz ve biriktirdiğiniz şeyleri de haber veririm. Eğer iman etmek istiyorsanız, şüphesiz ki bunlarda sizler için bir ayet (ibret) vardır" dedi. (Al-i İmran-49)

Burada ayet-i celile Hz. Muhammed (s.a.v.)'den bahsetmektedir. Çünkü önceki ayetten de anlaşılacağı gibi hitap ona yöneliktir.

"Bunlar, Allah'ın ayetleridir; Sana onları hak olarak okuyoruz. Ve şüphesiz sen resullerden birisin." (Bakara-252)

" İşte bu resullerin bazısını bazısından üstün kıldık."

Kendisine hitaben diğer resuller anlatıldığından Hz. Muhammed'den (s.a.v.) söz edilmemektedir.

Biz, resullerin makamlarına baktığımızda ister risaletin mükemmelliği ile evrenselliği açısından olsun, isterse kapsayıcılığı ve sürekliliği açısından olsun durum değişmeyecektir. Göreceğimiz sonuç, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) en yüksek makamda olduğudur.

İslam, hakikatlerin en büyüğü olan **"Birlik"** hakikatini gerçekleştiren en mükemmel düşüncedir.

- Kendisine hiçbir şeyin benzemediği Yaratıcı'nın birliği...
- Bütün varlığın **"ol"** kelimesiyle kendisinden sudur ettiği iradenin birliği...
- Bu iradede doğan varlığın birliği...

- Bu varlığa hükmeden yasanın birliği...
- Basit hücreden konuşan insana kadar, canlılara bahşedilmiş hayatın birliği...
- Adem (a.s.)'dan yeryüzündeki en son çocuklarına kadar bütün beşeriyetin birliği...
- Menşe'leri bir olan beşeriyete bir olan Allah'tan gelen dinin birliği... -
- Bu daveti tebliğ eden resuller topluluğunun birliği...
- Ve bu daveti kabul eden mü'min ümmetin birliği...
- Beşerin Allah'a yönelik, ibadet adı verilen faaliyetlerinin birliği...
- Amel ve ceza yurdu olan ahiretin birliği...
- Ve insanların düşünce tarzlarını ve hayat metodlarını alacakları kaynağın birliği...

Muhammed (s.a.v.)'in aklı, bu birliği ve somut örneklerini kavradığı gibi, ruhu da yüce birliğin hakikatine mutlak surette cevap verecek kapasitededir. Nitekim O'nun maddi yaratılışı da insanların gözü önündeki hayatı esnasında bu yüce birliği temsil edecek mahiyettedir. Bu yüzden gönderildiği günden kıyamete kadar bütün beşeriyetin olgunluğunu ilan etmesi için zorlamadan, hatta aciz bırakan maddi mucizeye gerek kalmadan doğrudan insan idrakine ve anlayışına dayanmaktadır.

Bu nedenle O, son resuldür, risaleti de son risalettir ve O'ndan sonra vahiy kesilmiştir. O risaletiyle tevhide beşeriyete göstererek, beşeriyetin, bütün faaliyetlerine uygun, evrensel ve geniş metodu ilan etmiştir. Bundan sonra, geriye beşer aklı için Rabbani metod sınırları dahilinde özgürce yapacağı yorum ve tafsillattan başka yeni bir ilahi risalete gerek kalmamıştır.

Şüphesiz Yüce Allah beşerin yaratıcısı olduğundan, kim olduklarını, dünyalarını ve ne olacaklarını biliyor. Bu yüzden yüce Allah, bu risaletin, ondan kaynaklanan metodun, insanın hayatı, gelişmesi ve çalışması için en uygun yol olduğunu biliyor.

Hangi insan Allah'ın kullarının iyiliğini Allah'tan daha iyi bildiğini iddia ederse ya da bu Rabbani, metodun gelişen ve yenilenen hayata uymadığını iddia ederse veya Allah'ın metoduna denk bir metod meydana getirebileceğini iddia ederse; evet, kim bunların birini ya da bunların tümünü iddia ederse şüphe götürmeyecek bir şekilde açıkça kafir olur!

İnsanın ve beşeriyetin istemeyeceği bir kötülük işlemiş olur.

Açıkça Allah'a ve Allah'ın bu risaletle ve insan hayatına hükmetmesi için bu risaletten çıkarılan Rabbani metodla merhamet ettiği beşeriyete

düşmanlık safını seçmiş olur.

3 - Dinler Tarihi Hakkında İslam'ın Görüşü

"Allah, nebileri müjdecî ve korkutucu olarak gönderdi. İnsanların ihtilaf edegeldikleri konularda onunla hükmetmeleri için beraberlerinde hak olan kitabı indirdi." (Bakara-213)

Burada ayette geçen "**Hak**" kelimesi üzerinde bir nebze durmamız gerekir. Bu açıkça gösteriyor ki, sadece kitapla gelen şeyler "**hak**" tır. Ve bu "**hak**", uygulanan adalet ve insanların düşünceleri, metodları, değerleri ve ölçüleri üzerinde hakem olması için indirilmiştir. Onun dışında bir "**hak**", onunla beraber bir hüküm ve ondan sonra bir söz olamaz. Kendisinden başka hak olmayan bu biricik hak, insanların çektiikleri konularda hüküm mercii olmadığı sürece ve verdiği hükme kayıtsız şartsız itaat edilmeden...

Evet, bunların tümü olmaksızın bu hayat istikrar bulmaz, insanlar ihtilaf ve ayrılıktan kurtulmaz yeryüzünde barış sağlanmaz ve insanlar hiçbir surette topyekün barış içinde yaşayamazlar.

Bu hakikat, insanların arasında cereyan edenler türlü ihtilafları ortadan kaldıran yasalarını ve düşüncelerini alacakları yönü sınırlandırması bakımından son derece önemlidir. Hak üzere indirilen bu kitap, insanların yöneleceği tek cihettir. Bu kaynak kesinlikle birden fazla olamaz. O, Allah'ın insanların arasındaki ihtilaflarda hakem olması için, hak üzere indirdiği kitaptır. O gerçekte tek bir kitaptır.

Bütün peygamberler onunla gönderilmiştir. Aslı itibariyle tek bir kitap...

Toplum itibariyle tek bir millet...

Temel kaideleri açısından tek bir düşünce...

Bir Rab...

Bir Mabud...

İnsanlar için kanunlar koyan tek bir kanun koyucusu...

Bundan sonra, milletlerin ve kavimlerin durumuna ve hayatın gelişmesine ve ilişkilerine uygun düşecek şekilde tafsilatlarda farklılıklar olabilir. İslam'ın getirdiği son merci' oluncaya kadar bu durum böylece devam eder. Artık hayat, hiçbir engelle karşılaşmadan evrensel ve büyük çerçevesi dahilinde Allah'ın, onun metodunu ve asliyetini bozmadan sürekli tazelenen dipdiri şeriatının önderliğinde gelişmesine devam eder.

İşte bu, Kur'an'ın "**el-Kitab**" için koyduğu ilkedir ve İslam'ın dinler tarihi hakkındaki görüşü bundan ibarettir. Bütün peygamberler, aynı temel üzerine kurulu bir tek dine gönderilmişlerdir; mutlak tevhid...

Sonra peygamberlerin arkasından sapma baş göstermiş, ortalığı hurafe ve efsaneler kaplamış ve insanlar gitgide bu temel hakikatten uzaklaşmışlar. İşte bu noktada yeni bir peygamber gönderilerek tevhid akidesi, yeniden diriltirmiştir. Bundan sonra peygamber, tevhide bulaştırılmış sapıklıkları temizleyerek, ümmetin işlerinde ayrıntılı bir şekilde önderlik yapmıştır...

Bu düşünce, gayrimüslim araştırmacıların ve bir kısım kendini müslüman zanneden araştırmacıların ortaya attığı "**dinlerin gelişmesi**" hakkındaki teorilerden daha doğrudur. Bunlar düşünmeden, bazı batılı cahil araştırmacıların yaptığı gibi, teorilerini "**gelişme esası**" üzerine kurarlar. İmani düşüncenin temeldeki bu değişmezlik, insanların aralarındaki ihtilaflara hakim olması için resullerle beraber indirilen "**kitap**" ların işlevine uygun bir kuraldır.

Evet, insanların başvuracakları değişmez bir ölçütün olması ve en son karar mercii olması, insanın hevasından, zaafından ve cehaletinden etkilenmeyen, adil ve dosdoğru olması da kaçınılmazdır. Ancak böyle bir ölçütün ikameti sınırsız bir bilgiyi gerektirir. Olmuşu, olanı ve olacağı bilmeyi zorunlu kılar...

Bu bilgi, özünde bir olan varlıklar alemini, geçmiş zaman, şimdiki zaman ve gelecek zaman diye ayrılan zaman bağından özgür olmalı; kesin bilgi, varsayım, bilinmez, gizli ve gayb gibi sınırlamalardan bağımsız; yakın - uzak, varsayılan gizli, duyumsanan - duyumsanmayan diye ayrılabilen varlıklar aleminden uzak olmalıdır. Bütün bunların olabilmesi için de neyi ve kimi yarattığını bilen bir ilahın varlığı gereklidir.

Böyle bir ölçütü yerleştirecek ilahın, ihtiyaçtan, eksiklikten, yokluktan, eskimekten, tamah etmekten, şiddetli arzu ve ihtirastan...

Kısacası tüm evrenden ve içindekilerden müstağni olması gerekmektedir. Evet, böyle bir ölçüt için, heva ve hevesten, lezzet ve zaafılardan, eksiklikten ve acizlikten münezzeh bir ilahın varlığı kaçınılmazdır.

İnsan akli ise, değişen durumlar ve yenilenen ihtiyaçlarla sürekli karşı karşıya olduğundan insan hayatıyla uyuşması geçici bir süre ve sınırlı bir ortamda mümkündür.

Dolayısıyla, insanın her konuda başvuracağı, onun aracılığıyla hatasını, sevabını, hamlığını, olgunluğunu hakkını ve haksızlığını öğreneceği değişmez bir ölçütün ikamesi için, hakem olamaz. İnsan hayatının istikamet bulması için, dediğimiz gibi bir tek ilahın varlığı gerekmektedir.

"Kitap", farklılıkları, yetenekleri, kabiliyetleri, yolları ve araçları ortadan kaldırmak için indirilmemiştir. Daha çok, insanların ihtilafa düştükleri konularda sadece ona başvursunlar diye indirilmiştir. İşte İslam'ın tarih hakkındaki görüşü üzerinde kurulacak diğer hakikatler bu temel ilkedен doğar.

İslam, Yüce Allah'ın insanların arasında meydana gelen uyuşmazlıklarda onunla hükmetmeleri için **"hak"** olarak indirdiği kitabı beşer hayatı için bir temel olarak görmektedir. Bundan sonra, hayat, ya bu esasa uygun olarak seyrine devam eder, ki bu da hakkın ta kendisidir. Ya da ondan başka esaslara dayanır ve bu da batılın ta kendisidir. Tarihin herhangi bir döneminde bütün insanlar tarafından kabul görse bile, batıl batıldır. İnsanlar **"hak"** ve **"batıl"**ı tayin etmede hakem olamazlar. **"Hak"** insanların benimsediği değildir, **"din"** de insanların uygun gördüğü...

İslam'ın görüşü, insanlar bir şey yaptıklarında, bir şey hakkında hüküm verdiklerinde veya hayatlarını herhangi bir şeye göre düzenlediklerinde, bunun **"kitab"**a uygun olup olmadığına bakmaktır, **"Hak"** veya **"Batıl"** ılığını buna göre belirlemektir. Sırf insanların birçoğu onayladı diye bir şey **"din"**in bir kuralı saymak ya da **"din"** in doğal bir açıklaması saymak yanlış bir tutumdur. Sonraki nesiller de bu yanlışla uymada haklı olamazlar.

Bu temel kural, insanların **"din"** in esaslarına sokuşturdukları şeylerin ayıklanması açısından önem taşımaktadır, örneğin, İslam tarihinde bir sapma meydana gelmişse, sonraki nesillerin bu sapmaları İslam'ın gerekli bir açıklaması olarak kabul etmeleri doğru bir davranış olmayacaktır. Çünkü İslam, müslümanların tarihinde meydana gelen bu sapmalardan münezzehtir. Böyle bir sapma meydana geldi diye bu durum, benzerleri için delil ve ölçü olamaz. İslam'a uygun bir yaşamı arzulayanların, bu tür sapmaları reddetmeleri ve Allah'ı insanların arasındaki ihtilaflarda hüküm mercii olması için, **"hak"** olarak indirdiği kitaba müracaat etmeleri gerekir.

Evet, Allah'tan bir **"kitab"** gelmiştir. Buna rağmen heva ve hevesler, insana egemen olmakta, tamahlar, ihtiraslar, korkular ve sapıklıklar insanı kitabın hükmünü kabul etmekten uzaklaştırmakta ve eninde sonunda dönecekleri **"hakk"**ı görmelerine engel olmaktadır.

4 - Resullerin Birliğı

"Allah, İsrail oğullarından kesin söz almıştı. Biz, onlardan on iki temsilci seçmiştik. Allah dedi ki: "Ben muhakkak sizinle beraberim. Şayet namazı dosdoğru kılar, zekatı verir, rasullerime iman eder, onlara yardımda bulunur ve Allah'a güzel bir borç vererseniz mutlaka günahlarınızı örter ve sizi altından ırmaklar akan cennetlere sokarım.

Bundan sonra sizden kim küfrederse, kesinlikle dosdoğru yoldan sapmış olur. (Maide-12)

Allah'ın resullerine iman, tümüne birden ve aralarını ayırmadan iman etmek demektir. Tümünü Allah'ın gönderdiğine ve hepsinin Allah'ın dinini getirdiklerine inanmaktır. Onlardan birine inanmamak, tümünü topluca inkar demektir, hepsini gönderen Allah'a inanmamak demektir.

Ancak bu iman, soyut bir inanç biçimi değildir.

Aksine resullerin kendisiyle gönderdikleri hayat nizamını gerçekleştirmek, tebliğ için hayatlarını adadıkları kitaba sarılmak ve onun yeryüzüne egemen olmasına çaba sarfetmek demektir.

Allah'ın dinine inanmış bir mü'min, inandığı şeyin muzaffer olmasına, yeryüzüne hakim olmasına ve insanların hayatına hükmetmesine çalışması gerekir. Çünkü Allah'ın dini, inançla alakalı soyut bir düşünce değildir. Sadece bazı bireysel kulluk davranışlardan da ibaret değildir. O, pratik bir hayat metodu ve hayatın işlerine yön veren sınırları belli bir nizamdır. Gerçekleşmesi ve gerçekleştikten sonra da korunması için yardıma, desteğe ve cihada ihtiyaç duyulan bir hayat metodu ve nizamdır...

Yoksa mü'min Allah'a verdiği "**sözü**" tutmamış olur.

Allah'ın Peygamberlerine iman, genel anlamda imanın bir şartıdır. Onlardan birisine inanmamak da tümüne birden inanmamakla aynı anlama gelir.

"Allah'ı ve peygamberlerini inkar edenler; "bazısına inanıyoruz, bazısına da inanmıyoruz" demek suretiyle Allah'ın ve Resulünün arasını ayırmak isteyenler, bu şekilde bir orta yol tutmak isteyenler, gerçek kafirlerdir. Biz de kafirlere alçaltıcı bir azap hazırladık. Allah'a ve peygamberine inananlar ve onlardan birinin arasını ayırmayanlara... İşte onlara ecirleri verilecektir. Şüphesiz Allah Gafur'dur, Rahim'dir." (Nisa-150,151)

Yahudiler, nebilerine iman ettiklerini iddia ediyorlardı. Hristiyanların, ilahlaştırdıkları İsa'ya inanmakla yetindikleri gibi, onlar da İsa (a.s.) ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in risaletini inkar ediyorlardı.

Kur'an onları da bunları da reddediyor ve Allah'la peygamberleri ve onların aralarını ayırmaksızın Allah'a ve resullerine iman hususunda en mükemmel ve kapsamlı düşüncayı yerleştiriyor. Bu kapsayıcılığıyla İslam Allah'ın birliğine ve bu mutlak birlik gereklerine uygun biricik dindir. Yüce Allah ondan başkasını insanlardan kabul etmeyecektir.

Mutlak tevhid; resullerle insanlar için gönderilen dinin birliğini ve bu emaneti insanlar için yüklenen peygamberler topluluğunun birliğini gerektirir. Peygamberlerin birliğini ya da risaletin birliğini inkar eden aslında

Allah'ın birliğini inkar etmektedir. Tevhidin gereklerini reddetmek, sonuçta tevhidi reddetmektir çünkü. Allah'ın insanlar için seçtiği din ile onun hareket esasta değişmediği gibi, kaynak itibariyle de değişmezler.

Bu yüzden ayet-i celile Allah'a inanıp, peygamberlerine inanmamak suretiyle Allah ve peygamberlerinin aralarını ayırmak isteyenleri ve bazısına inanıp bazısına inanmamak suretiyle bu peygamberlerin aralarını ayırmak isteyenleri **"Allah'ı ve peygamberlerini inkar edenler"** olarak tabir ediyor.

Allah'la Resulünün ve Resullerden bazılarının aralarını ayırma olayını da Allah'a ve resullerine küfür olarak tanımlıyor.

İman bölünmez bir bütündür. Allah'a iman, O'nun birliğine imandır. Allah'ın birliğine iman ise, hayatlarını O'nun esaslarına göre düzenlemeleri için Allah'ın seçtiği dinin birliğini gerektirir.

O'nun katından gönderilen bu dini -nefislerinden veya Allah vahyinin ve iradesinin uzağından değil- getiren resullerin birliğini, yöneliş birliğini gerektirir. Mutlak küfür olmadığı sürece bu birliğin esasını parçalamaya imkan yoktur. Bu da, peygamberlerin bazısına inanan ve bazısını inkar eden sapıkların işidir. Onların Allah yanındaki cezaları ise, elim bir azaptır.

"... Onlar gerçek kafirdirler. Biz de kafirlere alçaltıcı bir azap hazırladık."

Müslümanlara gelince, onlar, aralarını ayırmadan Allah'a ve bütün peygamberlere inanırlar. Bütün peygamberler onların yanında inanılması gereken saygın kişilerdir. Aynı şekilde bütün semavi dinler eğer tahrif olmamışlarsa -ki, o zaman onların dini olmaktan çıkarlar- tam bir kabul ve saygı görürler. Çünkü vahdet dini onların da inandığı gibi tek bir ilahtan gelmektedir. O, insanlar için tek bir dinden razıdır, onların hayatı için bir tek sistem koymuştur. Resullerini de tek bir din ve sistemle göndermiştir. Müslümanların hislerindeki imandan neş'et eden düşünce, Nuh'un (a.s.), İbrahim'in (a.s.), Musa'nın (a.s.), İsa'nın (a.s.), Muhammed'in (s.a.v.) ve diğer nebilerin inandığı düşüncedir.

Onlar bu yüce emanetin taşıyıcıları olduklarından uzun yol boyunca, ayrılmadan, düşünmeden ve kopmadan takip ettikleri bu kutsal yol neticesinde bu hayırlı sona varis olacaklardır. Ve sadece onlar bu hak dinin varisleridirler. Onların sahip oldukları dinin dışındaki bütün düşünceler batıl ve sapıklıktır.

İşte Allah'ın ondan başkasını kabul etmediği İslam ve işte amellerin karşılığı olarak Allah'ın ecrini ve kusurlarına karşılık onun mağfireti ve rahmetini hak eden müslümanlar.

"... İşte onlara ecirleri verilecektir. Şüphesiz Allah gafurdur, rahimdir."

İslam, Allah'ın birliği ve resullerin vahdeti inancına son derece önem verir. Çünkü bu düşünce, Allah'ın birliğine inanan mü'minin inancının tabii bir sonucu olduğu gibi, bölünmeye ve kargaşaya terkedilmemiş bir nizamın da temelidir. Ayrıca, bakışı nereye kadar uzanırsa uzansın, hep o yüce birliğin yasasını gören insanın inancıdır, bu düşünce...

Bu inanç, mü'minlere kafir safları karşısında bir düzen ve şeytanın hizipleri karşısında duran İslam hizbi niteliğini kazandırmaktadır. Fakat esas itibariyle semavi olsalar da bu safın mensupları tahrif olmuş inançlara sahip değillerdir. Bozulmamış ve doğru inanç mensuplarının safıdır bu.

Bu yüzden din İslam'dır...

İnsanlar için çıkarılmış hayırlı ümmet de müslümanlardır. Ancak müslüman demek, bu bozulmamış inanca sahip olan ve onunla amel eden demektir. Yoksa eskiden müslüman olan bir çevrede doğmuş ya da ne olduğunu bilmeden İslam kelimesini geveleyip duran kimseler değildir.

Bu açıklamanın ışığında, Allah ve Resulü'nün arasını ayıran, resullerden bazısını bazısından ayıran kişiler iman kervanından kopmuş oluyorlar. Allah'ın birleştirdiği topluluğu ayıranlar...

Allah'a iman esasına dayanan vahdeti inkar edenler...

Evet bunlar iman kervanının dışına düşmüşlerdir.

Resuller, beşer tarihi boyunca bir gayeye ulaşmak için yol alan bir kervandır. Bir tek hidayetle uyarı ve müjde için var olan risalet...

İnsanların en seçkinlerinin sürdürdüğu bir kervan;

Nuh, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunları, İsa, Eyyub, Yunus, Harun, Süleyman, Davud ve Musa...

Ve bunların dışında Allah'ın Kur'an'da peygamberine anlattığı ve anlatmadığı daha nice peygamber...

Her kavim ve ırktan oluşan bir kervan...

Her bölgeden ve coğrafyadan...

Her çağda devam eden bir kervan...

Onların arasını soy, cins, toprak, araç, zaman ve mekan ayıramaz.

"Nuh'a ve ondan sonra gelen nebilere vahyettiğimiz gibi, sana da biz vahyediyoruz. İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve torunlarına, İsa'ya, Eyyub'a, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettik, Davud'a da Zebur'u verdik. Daha önce sana anlattığımız ve anlatmadığımız nice resullere vahyettik ve Allah, Musa ile konuşmuştur. Resullerden sonra insanların Allah'a karşı bir hüccetleri olmaması için müjdeci ve uyarıcı

resullere vahyettik. Allah, Aziz'dir, Hakim'dir." (Nisa-163)

Tüm peygamberler bu ulu kaynaktan getiriyorlar mesajı. Hepsi de insanlara doğru yolu gösteren nuru taşıyorlar...

İster bir aşirete, bir kavme, bir şehre, bir bölgeye gelmiş olsun, isterse son peygamber Muhammed (s.a.v.) gibi bütün insanlara gelsin, tümü de uyarma ve müjdeleme görevini yerine getiriyorlar.

Bütün peygamberler kendilerinden birşey katmadan, Allah'tan vahy alıyordu. Tüm Resuller, Allah'ın peygamberine anlattığı ve anlatmadığı Allah'ın mü'minler için hazırladığı nimet ve hoşnutluğunu müjdelemek ve kafirlere hazırladığı cehennem ve gazabı hatırlatmak üzere ilahî adaletin gereği olarak gönderilmişlerdir.

"Böylece Resullerden sonra insanların Allah'a karşı bir delilleri olmasın diye..."

İç alemde ve dış alemde yüce Allah'ın yarattığı, apaçık delilleri vardır. Ayrıca iç alemde ve dış alemde iman delillerini düşünüp idrak edecek aklı da insanlara bahsetmiştir. Buna rağmen yüce Allah kullarına acıdığından ve bahsettiği bu büyük araca (akla) şehvetlerin galip gelebileceğini bildiğinden, müjdeleyen uyaran, hatırlatan, gerçekleri gösteren, fıtratı uyandıran ve akıllarını hidayet delillerine, iç alemde ve dış alemde gelen imani ilhamlara engel teşkil eden şehvetlerin tortusundan kurtaran resuller göndermeyi takdir buyurmuştur.

5 -Yol Gösterici Peygamberler

"... Ona, İshak'ı Yakub'u bağışladık, her birini doğru yola eriştirdik. Daha önce Nuh'u ve soyundan Davud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete ulaştırdık -ki biz iyilik yapanlara böyle karşılık veririz-

Zekeriya'yı, Yahya'yı, İsa'yı ve İlyas'ı -da hidayete eriştirdik. Onların hepsi salihlerdendir.-

İsmail'i, Elyesa'ı, Yunus'u ve Lut'u -ki hepsini alemlere üstün kıldık-doğru yola eriştirdik." (En'am-84,86)

Ayetlerde, İbrahim ve Nuh (a.s.) dışında onyeddi peygamber zikrediliyor diğerlerine de genel bir işaretle değiniliyor.

"Babalarından, soylarından ve kardeşlerinden bir kısmını seçtik ve doğru yola eriştirdik." (En'am-87)

Bu ayetler, yeryüzündeki hidayet kaynağını açıklamaktır. Bu kaynak

Allah'ın gönderdiği peygamberlerdir. Eğer bu seçilmiş kullar (resuller) tevhidden ve vahyi aldıkları kaynağın birliğinden saparlarsa, itikatta veya ibadette ya da herhangi bir konuda başvurulacak merci olması bakımından Allah'a ortak koşarlarsa, zehirli bir otlağa dalmış hayvanın helak olduğu gibi emelleri çürüyüp gider. Evet, ayette geçen "**hebete**" kelimenin lügat anlamı aynen böyledir:

"Kendilerine kitap, hüküm ve peygamberlik verdiklerimiz işte bunlardır. Kafirler, onları inkar ederlerse inkar etmeyecek bir kavmi onlara vekil kılınız." (En'am-89)

Bu da ayetlerin açıklamak istediği ikinci hakikat...

- Birincide hidayet kaynağı gösterilip, resullerin getirdiğiyle sınırlandırılırken,

- İkincisinde ise zikredilen ve işaret edilen resullerin, Allah'ın kitap, hikmet, güç ve nübüvvet verdiği kimseler olduğu gerçeği yerleştiriliyor.

Ayette geçen "**hukm**" iktidar, güç anlamına geldiği gibi, "**hikmet**" anlamına da gelir ve her iki anlam da ayette muhtemeldir. Bu resullerden bazısına kitap indirilmiştir; Musa'ya Tevrat, Davud'a Zebur ve İsa'ya İncil indirildiği gibi, bazısına da Davud ve Süleyman'a olduğu gibi iktidar verilmiştir.

Din, Allah'ın hükmü olduğundan ve resullerin getirdikleri dini vicdanlara ve içlerine müdahale etmesi kaçınılmaz olduğundan bu görevi yerine getirecek yetenek ve etkenlerle donatılmışlardır.

Yüce Allah, resullerini itaat edilmeleri dışında bir gaye için göndermemiştir. Başka ayetlerde de geçtiği gibi, insanlar arasında adaletle hükmetmeleri için beraberlerinde kitap indirilmiş, hepsine hikmet ve nübüvvet verilmiştir. Bunlar, Allah'ın dinine vekil kılınan, onu insanlara götüren, ona inanan ve onu koruyan kimselerdir. Arap müşrikleri, kitabı, hikmeti ve nübüvveti reddederlerse Allah dininin, onların inanmalarına ihtiyacı olmayacaktır. Çünkü bu seçkin önderler ve onlara iman eden müslümanlar bu dini ikame etmeye yeterlidirler.

Bu, gövdesi uzanmış köklü bir hakikat, birbirine bağlı bir kervan ve ard arda resullerin taşıdığı tek bir davadır. Ona, samimi çabasıyla hidayeti hakk eden inanır ve inanacaktır. Bu, mümin kalbe ve sayıları ne olursa olsun müslüman cemaatin kalbine güven akıtan bir hakikattir. Bu cemaat yalnız değildir...

Kökünden kopuk bir durumda değildir. Aksine kökü sabit, dalları göklerde olan bir ağacın sağlam dalı gibidir. Birbirine bağlı bir kervanın halkası gibi...

Bu bağ, Allah'a iman ve onun hidayetine tabi olmaktır.

Bu yüzden mü'min fert, yeryüzünün herhangi bir yerinde tek başına da olsa son derece güçlü ve beşeri değer yargılarının ötesinde büyüktür. Çünkü o, kökü beşer fıtratının ve insanlık tarihinin derinliklerine varan o sağlam ve görkemli ağacın bir uzantısı ve asırlar boyu süregelen Allah'a doğru yol alan seçkin kervanının bir ferdidir.

"İşte onlar, Allah'ın kendilerine hidayet ettiği kimselerdir. (Sen de) onların hidayetlerine uy! De ki: "Ben buna karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Muhakkak ki o (Kur'an), alemler için ancak bir öğüttür." (En'am-90)

Üçüncü olarak ayetler, şu hakikati yerleştiriyor; iman kervanına öncülük eden seçkin topluluk, Allah'ın doğru yola ilettiği kişilerdir. Bu öncülerin getirdikleri mesajda, Allah'ın Resulü ve mü'minler için örnekler vardır. Çünkü kendilerinin de üzerinde bulundukları, onunla hükmettikleri ve:

"onun için sizden bir ücret talep etmiyorum."

"O ancak alemler için bir uyarıdır." diye insanları davet edip onunla müjdeledikleri mesajın aynısıdır. Uzak yakın hiçbir ırka, hiçbir kavme has kılınmamış bu mesaj...

O, bütün beşeriyeti uyarmak üzere gönderilen, Allah'ın hidayetidir. Bu yüzden davetçi bunun karşılığında bir ücret talep etmez. Onun ücreti Alemlerin Rabbi'ne aittir.

Sonra söz nübüvvet ve risaleti inkar edenlerden açılıyor. Ve onları, Allah'ı gereği gibi takdir etmemekle ve onun hikmetini, rahmetini ve adaletini anlamamakla itham ediyor. Ayrıca **"son risaletin"** kendisinden önceki risaletlerin izinde olduğu ve son kitab'ın da kendisinden önceki kitapların sözü edilen hidayet kervanının hayat tarzlarına uygun kısımlarını tasdik ettiği gerçeğini şu şekilde ifade ediyor:

"Allah hiçbir insana bir şey indirmemiştir." demekle Allah'ı gereği gibi değerlendirmediler. "De ki: Musa'nın insanlara nur ve yol gösterici olarak getirdiği kitabı kim indirdi?.." (En'am-91)

Müşrikler, kör bir inatçılıkla Allah'ın, beşerden bir elçi göndermediğini ve herhangi bir insana kitap vahyetmediğini söylüyorlardı. Bunun söylerken de, yarımada da yaşayan Yahudilerin, ehl-i kitap olduklarını ve tevat'ın Musa (a.s.)'a indirildiğini de inkar etmiyorlardı. Onlar, bu sözleri kör bir inat neticesinde Hz. Muhammed (s.a.v.) risaletini inkar etmek için söylüyorlardı.

Bu yüzden Kur'an-ı Kerim onların:

"Allah beşerden bir elçi göndermemiştir" sözlerini ayıplayarak açıklarken,

"... Onlar 'Allah, beşerden birine hiçbir şey indirmemiştir!' derken, Allah'ı gereği gibi takdir etmediler." buyurarak, Musa (a.s.)'a indirilen

kitaba dikkatleri çekmektedir.

Cahiliye döneminde Mekke'li müşriklerin söylediği bu sözlerin benzerlerini her zaman söyleyenler olmuştur. Bugün de dinlerin insan yapısı olduğunu iddia edenler vardır. Güya insanlık gelişip ilerledikçe, dinler de gelişip ilerlemiştir. Bunları söylerken de tabilerinin ilerlemesiyle ilerleyen ve yok olmasıyla yok olan bizzat insan düşüncesinin ürünü ve tamamen Allah'ın dininin dışında eski ve yeni putçulukla, resullerin Allah'tan getirdiği ilk temeller üzerine kaim ve bir kısım insanların tabi olduğu, bir kısmının da yüz çevirdiği; resullerden sonra bozulmaların başgösterdiği ve insanların eski cahiliyeye dönüp kendilerini tekrar bu karanlıktan kurtaracak bir elçi beklediği ve ilk peygamberden son peygamber gelene kadar hep aynı davayı temsil eden semavi dinleri birbirinden ayırmıyorlar.

Bu sözleri geçmişte olsun, şimdi olsun, Allah'ı gereği gibi takdir etmeyenler ve onun lütfunu, rahmetini ve adaletini anlayamayanlar söyler. Onlar, Arapların dediği gibi:

"Allah beşerden bir elçi göndermemiştir, eğer göndermek isteseydi, bir melek gönderirdi", ya da çağdaş filozofların dediği gibi;

"koca kainatın yaratıcısının arz denilen ufacık gezegende yaşayan basit bir varlık olan insana bir elçi göndermesi ve bu küçük gezegende yaşayan küçük yaratığı hidayete erdirmesi için bu elçiye kitap indirmesi mümkün değildir"

veyahut:

"dinsiz maddiyatçılar; bu bir ilahtan bir vahiyle veya bir resulden gelen bir şey değil, tamamen insanların evhamlarından veya din ismiyle bir kısım insanların diğerlerini aldatmasından ibarettir" diyorlar.

Bu sözlerin tümü Allah hakkında yanlış düşünmenin ve cehaletin ürünüdür. Kerim, yüce, adil, rahim-alim ve hakim olan Allah, insan denen varlığı yalnız bırakmamıştır. Onu yaratan O'dur.

Gizlisini, eksikliklerini ve doğruyu, uygunu, hatasını ve bozguncusunu görmesi, düşüncelerini, fikirlerini, sözlerini, amellerini, geleneklerini ve hayat sistemini uyduracağı bir şaşmaz ölçütte olan ihtiyacını da bilir.

Yüce Allah insana bahşettiği akim, şehvet, acizlik, tamahkarlık ve hırs gibi birtakım şeylerin etkisinde kaldığını bilir. Bu yüzden kendisine musahhar kılması hasebiyle yeryüzündeki enerji kaynaklarına vekil kılmakla beraber, varlık hakkında mutlak bir düşünce ortaya atmasına, varlık ve hayat için sağlam düşünceler edineceği Allah'tan gelen akidenin alanına giren hayat için değişmez kurallar koymasına mücadele etmemiş ve insan akılla başbaşa bırakmamıştır.

Ayrıca iç ve dış etkenler nedeniyle cinlerden ve insanlardan şeytanların

sahip oldukları etkileme araçları sebebiyle bozulabilen fıtratın gerçek Rabbinden aldığı ledünni bilgiyle de başbaşa bırakmamıştır.

Yüce Allah, fıtratları asli doğrultularına döndermek, akıllarını tabii sıhhat ve sağlığına çevirmek ve nefisleri dışardan ve içerden sapıklığın sızmasını önlemek için insanı vahyine, resullerine, hidayetine ve kitaplarına teslim etmiştir.

Yüce Allah'ın, insanı yaratıp başıboş bırakması, ardından peygamber göndermeden kıyamet gününde hesaba çekmesi yakışmaz.

"Biz bir elçi göndermeden azap edecek değiliz." (İsra-15)

Resulün Görevi

Onlar, birer tebliğci, müjdeleyen ve uyarıcıdan başka bir şey değildir. Bundan sonrası insanlara kalmıştır. Resullere karşı olumlu ya da olumsuz tutumlardan dolayı sonuçta karşılaşacakları durum, onların bu davranışlarının karşılığı olacaktır.

"Biz Resulleri, müjdeci ve uyarıcı olmaları dışında başka bir şey için göndermeyiz. Bundan sonra kim iman eder ve imanının gereği durumunu düzeltirse onlara bir korku ve üzüntü yoktur. Ayetlerimizi inkar edenlere gelince, fasık (yoldan çıkmış) olmalarından dolayı azap onlara dokunacaktır" (En'am-49)

Bu din, insanı olgun akla hazırlamakta ve Allah'ın insana bahşettiği bu muazzam aracı, yani akli Kur'an'ın keşfedip insan idrakine sunmaya geldiği hakikatleri varlığın ve hayatın aşamalarında araştırması için gereği gibi kullanmasına alıştırmaktadır.

Bütün bunlar, insanı zorlayan maddi harikaların ağır baskısından kurtarıp ilahi sanatın güzelliklerini varlığın tümünde seyretme ve idrak etme aşamasına getirir. Çünkü varlığın kendisi bir mucizedir. Sürekli bir mucize hem de...

Ayrıca bu durum insanı ifade gücü bakımından olsun, metodu bakımından olsun veya benzersiz bir şekilde toplumsal imara girişen, organik-pratik ve toplumsal oluşu bakımından olsun apaçık bir mucize olan Yüce Allah'ın kitabıyla olayları kavrama aşamasına getirir. Bu öyle bir kitap ki herhangi bir eksiği olmadığı gibi benzeri de yoktur. Beşer idrakinin bu tür bir değişimi benimsemesi ve Rabbani yönelişin, Kur'anî kontrolün ve nebevi terbiyenin gölgesinde varlık kitabını okuma aşamasına gelmesi, uzun bir eğitim, yönelme ve intikal devresini gerektirir. Bu varlık kitabını okuma, gaybi, pratik ve sorumluluk gerektiren bir okuma tarzıdır. Hiçbir surette,

Hristiyanlıkta ve Yunan felsefesinin bir kısmında görüldüğü gibi pratik hayattan uzak zihinsel bir düşünceye ya da bazı Hind ve Mısır felsefelerinde, Budizm ve Mecusilikte olduğu gibi maddi hislerden doğan bir düşünceye, ayrıca Cahiliye Araplar'ında olduğu gibi basit hislerden doğan bir düşünce metoduna benzemez.

Aşağıda da değinileceği gibi, bu terbiye metodunun ve yönelme tarzının bir başka yönü, Resulullah'ın vazifesini anlatan bu ayetlerde açığa çıkmakta. Resuller, müjdeci ve uyarıcı olmaları için Allah tarafından gönderilmiş birer insandırlar. Bu noktada görev biter, insanların tavrı ve bu tavrın olumlu ya da olumsuz oluşunda Allah'ın kaderi devreye girer ve insanların tutumuna uygun ilahi ceza, sonucu tayin edici olur. Kim iman eder ve imanın gereği salih amel işlerse gelecek adına bir korku ve geçmiş için de bir üzüntüsü olmaz. Burada geçmiş için mağfiret, salih amel için de sevap vardır. Kim de resullerin getirdiği ve varlığın sayfalarını önüne açtığı Allah'ın ayetlerini inkar ederse, "**fasık** (yoldan çıkmış) **olmalarından dolayı**" diye tabir olunan küfürleri nedeniyle kendilerine acıklı bir azap dokunacaktır. Dikkat edilmesi gereken bir husus da -burada olduğu gibi- Kur'an'ın birçok yerinde şirk ve küfrün, fışk ve zulüm olarak tabir olunmasıdır.

İçinde kapalılık ve giriftlik bulunmayan, açık ve basit bir düşünce...

Resulün görevleri ve bu dindeki tasarruf sınırlarını belirleyen tatmin edici bir açıklama...

Mahiyeti ve özelliklerini Allah'a has kılan ve bütün işleri Allah'ın kaderine ve dilemesine havale eden, kapsamlı bir düşünce. Bununla beraber insana yeterli bir hareket ve araştırma özgürlüğü tanıyan bir düşünce...

Yüce Allah, zaafa düşülen bu noktaları, açıklıkla belirtilerek cahiliyyede yaygın şekliyle resulün tabiatı ve hareketlerinin mahiyeti üzerine çöreklenmiş efsaneleri ve kapalılığı bertaraf ediyor. Böylelikle insanlığı, nesiller boyu enerjilerini boşuna harcayan felsefe ve zihinsel cedelin pençesinden kurtarıp akli olgunluk seviyesine yükseltiyor.

İnsan nefsi -peygamber de olsa- şiddetli bir arzuyla davasının muzaffer olmasını ve karşı çıkanların boyun eğmesini ister. Resullerin kendi vazifelerini unutturacak böyle bir istek içinde bulunmasını, ayet-i celile reddediyor.

"Allah'ın izni olmadan resulün bir mucize göstermesi mümkün değildir." (Ra'd-38)

Yüce Allah, seçtiği kullarının mutlak bir mabud'a boyun eğmelerini ve nefislerinin ilahi emirlere muti olmalarını ister. Bu yüzden sonuçta kendileri için sorumluluk olmadığını beyan ederek, vazifelerinin tebliğ ile sınırlı olduğunu belirtiyor. Kalplerinin huzur bulması, tatmin olması ve istikrara

kavuşması, kendi elleriyle tamamlananla yetinmeleri ve işlerin neticesini Allah'a bırakmaları için kendilerini gönderen zat, dilemedikçe bir mucize göstermelerinin mümkün olmayacağını bildiriyor.

Yüce Allah, ayrıca insanların uluhiyet ve peygamberliğin tabiatlarını idrak etmelerini resullerin birer beşer olduğunu Allah'ın onları gönderdiğini ve görevinin sınırlı olduğunu bilmelerini istemektedir. Resullerin bu belirlenen sınırı aşmaları veya değiştirmeleri güçleri dahilinde değildir.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM	TEVHİDİN METODU
1 - Tehlikeli Bir İş	
2 - Başvuru Kaynağı	
3 - Allah'a İman Etmenin Anlamı	
4 - Allah'ın Şahitliği	
5 - İnsanın Oluşumundaki Temel özellik Tevhittir	

1 - Tehlikeli Bir İş
"Sen istesen de insanların çoğu iman etmezler." (Yusuf-103)
"Onların çoğu Allah'a ortak koşmadan iman etmezler" (Yusuf-106)
İman edenlerin kalbi bile şirk çeşitlerinden birine her an maruz kalabilir. Katıksız iman, kalbin tamamen Allah'a ait olması için, sürekli şeytanî etkilerden, yeryüzü değerlerinden, zararlı uygulama ve faaliyetlerden arındıran bir uyarıcıya ihtiyaç vardır.
(Ebu Hureyre'den: "Resulullah (s.a.v.) ın şöyle buyurduğunu işittim:
"Kıyamet günü ilk defa yargılanmaya şehid düşmüş biri getirilir; şehidliğin mükafatı kendisine gösterilince hemen tanır ve onları kabullenir. Azze ve Celle; "Bunlar için ne yaptın?" der. O da -"Senin için savaşıp şehid düştüm." "Hayır! yalan söylüyorsun. Sen ancak, insanlar 'kahraman' desinler diye savaştın ve nitekim, söylendi de." der ve bu adamın yüzüstü süründürölüp cehenneme atılmasını emreder.
Sonra ilim öğrenen ve öğreten Kur'an okuyan biri getirilir. Ona da bu işin mükafatı gösterilir. O da onları tanır ve kabullenir. Kendisine; "Bunu elde etmek için ne yaptın?" der. O da: " ilim öğrendim, başkalarına öğrettim ve senin için Kur'an okudum, "Der. "Hayır! yalan söylüyorsun. Sen 'alim birisidir, Kur'an'ı güzel okuyor' desinler diye

ilim öğrenip Kur'an okudun," dediler de. Sonra yüzüstü süründürölüp cehenneme atılmasını emreder.

Arkasından Allah'ın kendisine bolluk ve birçok mal bahşettiği birisi getirilir ve yapılanların mükafatı gösterilir; o da tanır ve kabullenir. Allah Azze ve Celle : "Bunları elde etmek için ne yaptın?" der. O da : "İnfak edilmesini sevdiğin her yerde infak ettim. " Yüce Allah; "Hayır! yalan söylüyorsun. 'Cömert biridir' demeleri için bunu yaptın; dediler de. " Sonra da yüzüstü süründürölüp cehenneme atılmasını emreder." (Müslim))

Aynı şekilde, katıksız iman, kalp üzerinde, davranış ve hayat tarzında egemenlik konusunda netliği gerektirir. Böylece kalpte Allah'tan başkasına kulluk duygusu yer etmeyeceği gibi; hayatta da -dilediğini reddedecek kimsenin bulunmadığı- Yüce Mevla'ya itaattan başka birşey egemen olmaz.

Yüce Allah:

"Onların çoğu ortak koşmadan Allah'a inanmazlar" buyuruyor.

Olaylar, eşya ve şahıslar hakkındaki hususlarda, yeryüzü menşe'li bir değer yargısını ortak koşarlar...

Fayda, zarar ve benzeri şeyler umulduğunda sebeplerinden bir sebebi, Allah'ın gücüne ortak koşarlar...

Allah'ın gücünün dışındaki bir güce, Allah'ın şeriatına dayanmaksızın tabi olmak suretiyle ortak koşarlar...

Allah'ın dışında Onun kullarından ümit etmek suretiyle ortak koşarlar...

Allah rızası dışında bir yararı celp veya bir zararı uzaklaştırmak için cihad etmek suretiyle ortak koşarlar...

Allah'la beraber başka yerlerden beklenti içinde olmakla ibadet etmek suretiyle şirk koşarlar.

Bu yüzden Resulullah, (s.a.v.):

"Sizin içinizde şirk karıncanın yürüyüşünden daha gizlidir" buyuruyor.

Bu tür şirkten haber veren daha birçok hadis rivayet edilmiştir.

Tirmizi -hasen bir senedle- **Hz. Ömer**'den şöyle rivayet eder:

" Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Allah'tan başkası adına yemin eden şirk koşmuş olur."

Ahmed, Ebu Davud ve diğerlerinin **İbn Mes'ud** (r.a.)'dan rivayetle Resulullah'ın şöyle buyurduğunu naklederler:

"Muska ve nazar boncuğu asmak şirktir."

İmam Ahmed, Müsned'inde **Ukbe b. Amir**'den, Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Nazar boncuğu asan şirk koşar."

Müslim'de **-Ebu Hureyre**, kendi isnadıyla, Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Yüce Allah: "Ben ortaklık iddiasında bulunan ilahlar arasında, şirkten (ortaklıktan) en uzak olanım. Kim bir iş yapar da, o işinde başkasını bana ortak koşarsa, onu ve ortak koştuğunu başbaşa bırakırım." buyurdu.

İmam Ahmed, **Ebu Said b. Ebu Fedale**'den şöyle rivayet eder:

"Resulullah'ın (s.a.v.) şöyle dediğini işittim:

"Geleceğinden kuşku duyulmayan gün için, Yüce Allah, ilkleri ve sonrakileri bir araya topladığında, bir çağrıcı şöyle seslenir: Kim Allah için yaptığı bir işte ona başkasını ortak koşmuşsa, sevabını Allah'tan başkasından istesin. Çünkü Yüce Allah şirk ve ortaklardan münezzehtir."

İmam Ahmed, kendi isnadıyla **Muhammed b. Lebid**'den rivayetle, Resulullah (s.a.v.)'in şöyle buyurduğunu nakleder:

"Sizin için en çok korktuğum şey küçük şirktir."

"Küçük şirk nedir ya Rasulullah?" dendiğinde:

"Riya" diye buyurdu.

İnsanlar kıyamet günü amelleriyle geldiklerinde Yüce Allah şöyle buyurur:

"Dünyadayken gösterişte bulunduğunuz kişilere gidin, onlardan bir karşılık bulabilecek misiniz?"

İşte bu, imanın tam olması için sürekli uyanık ve uzak olmayı gerektiren **"gizli şirktir."**

Hayatla ilgili herhangi bir konuda Allah'tan başkalarına boyun eğmenin, şirk olduğu kuşkusuzdur.

- Allah'tan başkasının ortaya koyduğu yasalarla idare edilmek,
- Allah'ın koymadığı ve fakat insanların kendi yanlarından koyduğu bayramlara, törenlere, geleneklere uymak;
- Allah şeriatının, örtülmesini emrettiği avret yerlerini açmak veya soyunmak suretiyle Allah'ın emirlerine muhalif bir kılığa girerek modaya tabi

olmak...

Evet, bu durumların şirk olduğu tartışma götürmez.

(Resulullah (s.a.v) sürekli şirk tehlikesinden kaçınır ve şöyle derdi:

"Allah'ım! Bilerek ortak koşmaktan sana sığınırım; bilmediğimden de bağışlamanı dilerim".

Şirk, tüm günahları kapsayacak kadar geniş olan bağışlanma dairesinin dışındadır. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz, bunun dışındaki günahları dilediğne bağışlar."

Buharî ve Müslim'de İbn-i Mes'ud (r.a)'dan şöyle rivayet edilir:

Ya Resulullah, hangi günah daha büyüktür? diye sordum.

"Seni yaratmış olan Allah'a ortak koşmandır." buyurdu.

Başka bir hadiste;

"Sizden biriniz, 'Allah ve falanca dilerse' demesin. Fakat 'Allah dilerse sonra da falan dilerse' desin." buyurmuştur.

İbni Abbas'tan şöyle rivayet edilir:

"Adamın biri, Resulullah'a : "Allah ve sen dilerseniz" dedi. Bunun üzerine Resulullah;

"Beni Allah'a eş mi doşuyorsun? Yalnızca 'Allah dilerse' de". Buyurdu." (İbn-i Murdeveyh rivayet etmiş, Nesai ve ibni Mace nakletmişlerdir.)

Ebu Hureyre (r.a), Resulullah (s.a.v)'den şöyle rivayet eder:

"Resulullah; Yedi büyük gûnahtan kaçının," buyurdu.

"Bunlar hangileridir ya Resulullah?" Buyurdu ki;

"Bunlar Allah'a ortak koşmak, sihir, Allah'ın haram kıldığı nefsi haksız yere öldüme, faiz yemek, yetim malını yemek, düşmanla karşılaşılırken kaçmak, evli ve hiçbir şeyden haberi olmayan müslüman kadına zina isnad etmektir." (Müttefakun aleyh)

Şeddad bin Evs (r.a)'dan şöyle rivayet edilir: Birgün Resulullah'la birlikte bulunduğum bir sırada Resulullah'ın yüz rengi hoşuma gitmemiş, "Anam babam sana feda olsun ya Resulullah! Ne oldu?" diye sordum.

"Ümmetim için korktuğum bir şey var: "Şirk ve gizli şehvet" buyurdu. "Ümmetin senden sonra şirk mi işleyecek? " dedim.

"Ya Şeddad, güneşe, puta ve taşa ibadet etmeyecekler, ancak,

amelleriyle insanlara gösterişte bulunacaklar" buyurdu.

"Riya şirk midir?" dedim.

Evet" dedi

"Pek, gizli şehvet nedir?" dedim.

"Onlardan biri oruç tutarken dünya şehvetlerinden biriyle karşılaşp iftar eder." buyurdu. (Âhmed b. Hanbel ve Hakim rivayet etti. Hakim; isnad ve lafzıyla sahih olduğunu söyler.)

İş kulların Rabbinden geleni reddedip kulların ortaya koyduğu geleneğe uyma noktasına gelince, günah ve ma'siyet mantığını aşar. Böyle bir durumda işlenen şirk, günah değil! Bu durumun Allah'ın emrine muhalif bir konumda O'ndan başkasına tabi olmak olduğundan tehlikeli bir iştir.

Müslüman, Muhammed (s.a.v.)'e indirilenin hak olduğunu bilmesinden ve imanın gereği bu olduğundan Allah'ın hayat için koyduğu biricik metod, din ve yasanın dışındaki bütün siyasi, iktisadi ve toplumsal metodları reddeder...

İslam, tek başına Allah'a tabi olmak olduğundan, Allah'tan başkasının koyduğu bir sistemi, rejimi veya hükmü sadece kabul etmek bile insanı İslam dairesinden çıkarmaya yeter.

İmam Ahmed b. Nasr el-mervezi "Kitabu's-Salat" ta şöyle der:

Kuddame, Vekil ve Ebi Ca'fer er-Razî, Rebi' bin Enes'den ve Ebi Aliye'den rivayet etti ki:

Aşağıdaki ayet şirkle beraber amelin fayda vermeyeceğini belirtmek için nazil olmuştur.

"Allah'a itaat edin, Resule itaat edin, amellerinizi boşa çıkarmayın."

"Günahın amellerinizi boşa çıkarmasından korkun." (Muhammed-33)

Abdullah b. Mübarek kanalıyla İbn Ömer'den şöyle rivayet edilir:

"Biz ashab topluluğu bütün iyiliklerin makbul olacağını düşünüyorduk. Taki şu ayet nazil oldu:

"Allah'a itaat edin, resule itaat edin ve amellerinizi boşa çıkarmayın."

Biz amellerimizi ne bozabilir demeye başladık. Fuhuş ve kebairler diye düşündük. Ta ki şu ayeti kerime nazil oldu.

"Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz, bunun dışındakini

dilediğine bağışlar." (Nisa-48)

Bunun üzerine biz ikna olduk. Bundan sonra kebair işleyen hakkında korku ve işlemeyen hakkında da ümit beslemeye başladık.

2 - Başvuru Kaynağı

"Ey iman edenler, eğer kendilerine kitap verilenlerden bir gruba itaat ederseniz sizi imandan sonra küfre gerisingeri çevirirler. Size Allah'ın ayetleri okunduğu ve içinizde de O'nun Resulü bulunduğu halde nasıl kafir olursunuz. Kim Allah'a bağlanırsa şüphesiz dosdoğru bir yolu bulmuştur." (Al-i İmran-100)

Hiçbirşey mü'min için imandan sonra tekrar küfre dönmek ve ondan kurtulduktan sonra tekrar ateşe atılmak kadar korkunç olamaz. Bu gerçek müslümanın değişmez özelliğidir. Bu yüzden bu uyarı vicdanı son derece heyecanlandırmakta ve uyarıcının sesine pür dikkat bir duruma getirmektedir...

Allah'ın ayetleri kendilerine okunduğu, iman davetçilerinin hazır bulunduğu, iman davasının sürekli ayakta olduğu ve iman ile küfür arasındaki yol ayrımını gösteren nur başlarının üzerinde asılı bulunduğu halde imandan sonra küfrü seçenlere ne demeli?...

Evet...

İmana götüren bu kadar kuvvetli delil varken, mü'minin küfrü seçmesi korkunç bir olaydır. Allah'ın Resulü, vefat edip, "**Refiku'l-A'la**" yı tercih etmiş olsa da Allah'ın ayetleri ve Resulullah'ın fiili yol göstericiliği açıktır. Öncekiler gibi biz de bugün Kur'an'la yüzyüzeyiz. Allah'a bağlılık yolu apaçıktır ve bayrak açılmıştır.

"Kim Allah'a bağlanırsa şüphesiz doğru yolu bulmuştur."

Evet...

Allah'a bağlanmak insanı şirkten korur. Yüce Allah bakidir...

Kayyumdur (otoriterdir).. Hayydır (diridir)...

Resulullah'ın ashabı, itikadi düşünce, sosyal nizam ve insan hayatını düzenleyen metod ile ilgisi bulunmayan konularda pratik hayatla ilgili işlerde kendi görüşlerini ileriye sürmekle beraber akide ve metod konusunda başvurulacak kaynağın birliğine büyük titizlik gösterirlerdi. Bu ikisinin arasındaki fark ise gayet açıktır. Allah'ın metoduyla hayata kumanda etmek için gelen İslam, aynı zamanda insan aklını hayatta karşılaştığı maddi

harikalardan yararlanma ve bilgi edinmeye yönelmektedir.

İmam Ahmed, şöyle diyor:

"Bize **Abdullah b. Sabit** bildirdi: Hz. Ömer, Resulullah'a (s.a.v.) gelerek:

"Ya Rasullah beni kureyza'dan bir yahudi kardeşe tevrattan bir kısmını bana yazmasını istedim, onu size göstereyim mi?" dedi.

Bunun üzerine Resulullah'ın yüzünün rengi değişti.

"**Abdullah b. Sabit** diyor ki: Ömer'e:

"Resulullah'ın yüzünü görmüyor musun?" dedim.

Ömer dedi ki:

"**Rab olarak Allah'tan, din olarak İslam'dan ve Nebi olarak Muhammed'den razıyım.**"

Bunun üzerine Resulullah'ın yüzünde sevinç belirdi ve şöyle buyurdu:

"**Nefsimi elinde tutana andolsun ki, Eğer Musa (a.s.) aranızda olsaydı ona tabi olup beni terketseydiniz şüphesiz sapıtanlardan olurdu. Ümmetlerden benim payım siz, nebilerden sizin payınız da benim.**"

Hafız Ebu Ya'la şöyle diyor:

"Bize **Hammad, Şa'biden**, o da **Cabir**'den anlattı. Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"**Ehl-i kitaptan birşey sormayınız, kendileri sapık olduklarından size doğruyu söyleyemezler. Böyle bir durumda siz ya batılı tasdik, ya da hakkı yalanlamış olursunuz. Allah'a andolsun ki, eğer Musa aranızda olsaydı bana tabi olmaktan başka seçeneği olmazdı.**"

Bazı Hadislerde de şöyle geçer.

"**Eğer Musa ve İsa sağ olsalardı bana tabi olmaktan başka birşey yapamazlardı.**"

İşte ehli kitap ve işte akide, düşünce, şariat ve metod konusunda onlara başvurmak karşısında Resulullah'ın tavrı.

İslam'ın ruhuna ve yönlendirmesine uygun oldukça, Allah'ın insanlara musahhar kılması hasebiyle insanlığın yararına kullanılması için kainattaki enerjiden ve beşeri tecrübeden yararlanmanın bir sakıncası yoktur.

Fakat imanı düşünce, varlığın yorumu, insan varlığının gayesi; hayat nizamı, yasası ve metodu; ahlak ve davranış metodu konusunda onlara başvurmadır ki, Resulullah'ın yüzünün renginin değişmesine ve Allah'ın müslüman ümmeti sonucundan sakındırmasına sebep olmuştur. **Çünkü bu**

apaçık bir küfürdür.

İşte Allah'ın direktifleri ve işte O'nun Rasulü'nün fiili Önderliği...

Ya kendilerini müslüman zannedenler? Görüyoruz ki, Kur'an ve Hadisi anlamada bile müsteşriklere veya onların takipçilerine başvururlar.

Varlık ve hayat hakkındaki düşüncelerini ve yorumlamasını ondan-bundan veya Yunan, Roma, Avrupa ve Amerikan düşünür ve filozoflarından edinirler. Sonra da müslümanlık iddiasında bulunurlar.

Hayat nizamı, yasa, ahlak, davranış ve geleneklerinin temelini bu dinden soyutlanmış maddi medeniyetin ürünlerinden alırlar sonra da müslümanım derler...

Bu iddianın günahı, açık küfrün günahından daha ağırdır. Bunların İslam'a olan zararları müslümanlık iddiasında bulunmayanlarınkinden daha fazladır.

İslam bir metoddur...

İtikadi düşünce açısından, bütün hayat ilişkilerini düzenleyen şeriatı açısından ve bu ilişkilerin üzerine bina edildiği ahlaki kurallar açısından farklı özelliklere sahip bir hayat metodu...

İster siyasi, ister ekonomik veya toplumsal olsun farketmez. O bütün beşeriyete kumanda etmesi için gönderilen bir metoddur. O halde insanlığa önderlik etmesi için bu metodun uygulayıcısı bir topluluğun bulunması kaçınılmazdır. Bu topluluğun da kendi metodunun dışındaki bir kaynağa başvurması, yüklendiği beşeriyete kumanda göreviyle çelişmektedir.

Bu metod geldiği gün beşeriyetin iyiliği için gelmişti. Davetçiler bugün de yarın da beşeriyetin iyiliği için bu metodun hakim olmasına çalışacaklardır. Bu davet, bugün daha bir önem kazanmıştır. Beşeriyet ilahi sistemin dışındaki sistemleri deneyeceği kadar denemiştir. Beşeriyeti bir daha uyandırması ve yeniden beşeriyete kumanda etmesi gereken ilahi hayat metodundan başka bir seçenek kalmamıştır.

İnsanlık evrendeki enerji kaynakları kullanma bakımından, özellikle tıp ve sanayi alanında büyük ilerlemeler kaydetmiş ve etmektedir de. Fakat bütün bunların hayat üzerindeki etkisi nedir?

Mutluluğu bulabildi mi?

Tatmin oldu mu?

Barişi buldu mu?

Kesinlikle hayır!.

Daha çok bedbahtlık, sıkıntı, korku, sinirsel ve ruhsal hastalıklar, yalnızlık ve geniş bir suç ortamı bulmuştur. Buna göre beşeriyet, insan

hayatının hedefleri ve insan varlığının amacı hakkındaki düşünce alanında bir ilerleme kaydetmedi.

Buna paralel çağdaş ve medeni insanın zihnindeki, insan varlığının gayesi ve hayatının hedefleri bakımından İslam ile çağdaş medeniyet karşılaştırıldığında çağdaş medeniyetin son derece düşük olduğu, ayrıca, insana kendi varlığı hakkında sıhhatli bir düşünce kazandırmadığı ve varlık içinde belirlediği konumunun ise son derece aşağılık olduğu açıkça görülür.

Manevi boşluk, çağdaş insanın bitkin kalbini kemirmekte ve bunalım yorgun ruhunu tehdit etmektedir. Allah'tan uzak düşmüş bu yaratığın bu duruma gelmesinde çeşitli etkenler rol oynamıştır. Özellikle -Allah'ın sistemi doğrultusunda kullanıldığı müddetçe- beşeriyete kazandırdığı her buluşun onu daha çok Allah'a yaklaştırması gereken ilim; ruhunun bozulması sebebiyle onu gitgide Allah'tan uzaklaştırmaktadır, insanlık, Allah'ın kendisine bahsettiği kabiliyet ve ihsan ettiği ilim vasıtasıyla varlık hakikatinin amacını bulmaya çalışmakta, ancak bu hakikati keşfetmesine yardımcı olacak nuru, kendi hareketleriyle evrenin hareketleri, fıtratıyla evrenin fıtratı, kendi konumu ile evrende olan kanun arasında ilişki kuracak sistemi, enerjileri ve güçleri, ahireti ve dünyası, bireyi ve toplumu, görevleri ve hakları arasındaki bağı gerçekleştirecek kapsamlı, tabii ve evrensel nizamı bulamamaktadır.

Bazı odaklar, insanlığı Allah'ın doğru yoluna, götürücü sistemden yoksun bırakmak istediklerinden, onu tarihte geçmiş bir dönem diye tanımlamakta ve ona başvurmayı "**Gericilik**" diye nitelemektedirler. Böylece cehaletlerinden ya da kötü niyetlerinden ötürü insanlığı barış ve güven ortamına sevkedecek ve gelişip yükselmesinde öncülük edecek yegane hayat sisteminden yoksun bırakmış oluyorlar.

Bu sisteme inanan ve neye davet ettiğini iyice bilenler olarak biz, beşeriyetin içine düştüğü kötü durumu görüyor ve içinde bocaladığı bataklığın kokusunu duyuyoruz. Ayrıca biz boşlukta didinenleri, bataklıkta boğulmak üzere olanları kurtarmak için açılan kurtuluş bayrağını da görüyoruz. Ve eğer insanlığın önderleri bu sistemin doğrultusunda hareket edip insanlığa, ona göre yen vermezlerse, bu gidişin insanlık tarihinin ve insanlık mefhumunun yıkımı olacağını da görüyoruz.

Bu yolda atılacak ilk adım, Yüce Allah'ın tekrar insanlığın önderliğini onun ellerine vermesi için bu sistemin sağlam ve temiz olarak, çevresini saran cahiliyyeye hiçbir konuda başvurmayacak şekilde belli ve ayrı olmasıdır. Yüce Allah kullarına karşı son derece merhametlidir. Onları şurada burada cahiliyyeye çağıran beşeriyet düşmanlarının ellerine bırakmaz. Bu güven duygusu, Yüce Allah'ın kitabında ilk müslüman cemaate telkin ettiği ve Resulullah'ın öğretilerinde ısrarla üzerinde durduğu duygudur.

Uluhiyet meselesi, müşriklerce ciddi bir şekilde inkara maruz kalmamıştır.

Onlar, Allah'ın yaratıcı, rezzak, dirilten, öldüren, kainatın idare edeni ve tasarrufla bulunanı ve herşeye kadir olduğunu itiraf ediyorlardı. Fakat bu itirafın gereklerini yerine getirmezlerdi.

Çünkü Allah'ın uluhiyetini kabul etmenin gereği, hayatlarında rububiyetin yalnız ve yalnız Yüce Allah'a ait olmasıdır. İbadet, kulluk, emrine girme, tabi olma ve itaat etmektir. Yüce Allah'ı bu hususların tümünde birlemek onun uluhiyetini kabul etmenin gereğidir.

"İşte Rabbiniz Allah, ona kulluk ediniz." (Yunus-3)

Cahiliye toplumlarında, varlığını alanı son derece daraltılır. Onlar tek başına Allah'ın uluhiyetini kabul etmenin, bizatihi, iman olduğunu zannederler. Ayrıca insanların, kendisinden başka Rabb bulunmayan Allah'a tabi olmak ve kendisinden başka güç bulunmayan Allah'ın hükmüne boyun eğmek demek olan uluhiyeti kabul etmenin gereği olan rububiyete bağlanmadan sadece Allah'ın uluhiyetini kabul etmek suretiyle isteneni yerine getirmiş olacaklarını zannederler.

Aynı şekilde cahiliye toplumlarında kulluğun anlamı da son derece daraltılır. O kadar ki, bazı sembolik davranışlara kadar indirgenir. Dolayısıyla insanlar bu sembolik davranışları yalnızca Allah'a sunmak suretiyle tek başına Allah'a kulluk yaptıklarını zannederler.

Oysa "**İbadet**" kelimesi, "**Âbd**"den türetilmiştir. "**Âbd**" ise tabi olmak ve boyun eğmek anlamına gelir. Bu nedenle sembolik davranışlar, hiçbir zaman tabi olmanın ve boyun eğmenin bütün hakikatini kapsamazlar. Sadece tabi olmanın bir göstergesi durumundadırlar.

Allah'ın gönderdiği ve insanların tabi olmasını istediği din İslam'dır.

İslam'sa, Allah'ın Kitabı ile hükmolunmak, O'na tabi olmak ve O'na itaat etmektir.

Kim böyle yapmazsa, müslüman olduğunu ve Allah'ın din üzere olduğunu iddia etse de dinsizdir ve müslüman değildir.

Allah'ın dini, Allah'ın sınırlarını belirlediği, yerleştirdiği ve yorumladığı dindir. İstedikleri gibi sınırlar koyan ve tanımlayan insanların hevasına tabi olacak değildir Yüce Allah...

3 - Allah'a İman Etmenin Anlamı

Allah'a iman etmek; O'nu uluhiyette ve rububiyette birlemek, ibadet

kastı taşıyan davranışları sadece O'na yönelmek demektir. Dolayısıyla kalpler üzerinde ve hayatın her alanında tek başına Allah'ın egemen olması demektir.

O halde, uluhiyet ya da rububiyette kanun koymada ve işlerin idaresinde Allah'ın ortağı yoktur.

- O'nun evren ve hayat üzerindeki tasarrufuna hiç kimse müdahale edemez.

- O'nunla beraber insanları hiç kimse rızıklandıramaz.

- O'nun dışında hiç kimse bir fayda veya zarar dokunduramaz.

- O'nun izni ve rızası olmadan evrende büyük küçük, varlık namına hiçbir şey meydana gelemez.

İster sembolik kulluk davranışları anlamında, ister boyun eğme ve din edinme anlamında olsun insanların yöneliş mercii olarak Allah'ın ortağı yoktur. Kulluk her çeşidiyle Allah içindir.

Ancak Allah'a ve gücünü kendisinden başka güç bulunmayan Allah'tan alan, O'nun şeriatı ve emirleri doğrultusunda hareket edene itaat edilir. Bu iman kaçınılmaz sonucu olarak, insanların vicdanları ve hayat tarzları üzerindeki otorite Allah'a aittir.

Dolayısıyla, kanun koyma, ahlak kuralları, sosyal ve ekonomik nizam için başvurulacak merci tek başına bu otoritenin sahibi olan Yüce Allah'tır, işte Allah'a iman etmenin anlamı...

Böylelikle insan;

- Allah'ın koyduklarının dışındaki engellerin,

- Allah'ın şeriatının hudutları haricindeki bağların tümünden azade ve

- Allah'tan kaynaklanmayan her gücün egemenliğinden özgür olur.

Allah'a iman, onun varlığına inanmaktan ibaret değildir. Bu inanç, diğer yaratıkların kullukla yöneldikleri gibi insanların da yöneleceği uluhiyet makamının ve evrene hükmeden otoritenin tek başına insanlara hükmetmesi anlamına gelen Allah'a inanmanın saf ve mutlak tevhid inancının bir parçasıdır sadece...

Hiçbir şey, Allah'ın izni olmadan meydana gelemez. Ve fıtratlar üzerindeki hakimiyet de tamamen Yüce Allah'a aittir. Bu yüzden Allah'ın kullarından kabul ettiği din ve iman İslam'dır.

Bu haliyle **İslam**; ilahi otoriteye mutlak teslimiyet, hayatın her meselesinde bu biricik kaynağa başvurmak ve bu kaynaktan indirilen Allah'ın kitabı ile hükmetmektir.

Allah'a iman, insanı değişik güçlere, değişik eşyalara ve değişik değerlere bağlılık noktasından, her çeşit kulluktan kurtarıp, tek safta, bir tek ma'budun önünde kulluk aşamasına getirir.

Ayrıca onu anarşiden düzene, bunalımdan istikrara ve ayrılıktan birliğe getirmek suretiyle her türlü cahili değerlendirmenin üzerine çıkarır. Allah'a iman olmazsa beşeriyetin yöneleceği bir hedefi; uzun vadeli bir amacı, ilişki, irtibat ve dayanakları belli olan, eşitçe etrafında toplanacak bir ortak gayesi bulunmaz.

Bu tevhid inancı için, resullerden sonra diğer dinlerin başına gelen bozulma olayı söz konusu değildir. Bu kesin ve saf tevhid şu şekilde ifade edilmiştir.

"Allah, O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur." (Bakara-255)

Bu ilke, İslam düşüncesinin ve bütün hayata yön veren İslam sisteminin üzerine bina edildiği temel ilkedir, bu düşünceden tek başına Allah'a yönelme inancı doğar. Bundan sonra insan için Allah'a ve O'nun izin verdiklerinin dışında kimseye itaat olayı söz konusu olamaz. Bu düşünceden, **" hakimiyet tek başına Allah'ındır "** inancı da doğar.

Kullar için kanunlar koyan tek başına Allah'tır. Kulların hayatına yön verecek kanunları ancak bu ilahi kanundan çıkarılabilir. Ayrıca bu düşünceden değer yargılarının tümünün Allah'tan alınması inancı da doğar.

Bundan sonra Allah'ın ölümüne uymayan bir değer yargısının ve Allah'ın metoduna ters düşen hiçbir kanunun, geleneğin ve düzenin, değeri yoktur. Bu durum, tevhitte kaynaklanır. Kalplerdeki duygulardan tut, hayat metodlarına kadar bütün konularda geçerlidir.

Bu, saf ve halis tevhiddir:

"Allah, O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. Hayy'dır (diridir), Kayyum'dur (otoriterdir)..." (Bakara-255)

Bu tevhid, müslümanın hayatı ile diğer inanç sahiplerinin hayatları arasındaki yolu ayırdığı gibi, ister dinsiz ve müşrik olsun, isterse milletlerinin ve renklerinin farklılığına rağmen ehli kitaptan olsun, müslümanın inancı ile diğer inanç sahiplerinin arasını da ayırır. İslam'da inanç, hayat metodunu ve nizamını kapsamlı ve özenle şekillendirir.

Allah'ın birliği, düşüncede ve inançta yolları ayıran bir faktördür...

Aynı zamanda yaşayış biçimi ve tabi olma alanında da yol ayırımı konumundadır. Şuuru kendisinden başka ilah bulunmayan; tek başına olan, kendisinden başka her canlının hayata onunla kaim olan ve kendisi her canlı ve varlığa hükmeden Yüce Allah'ın zatı ile dopdolu olan...

Evet sıfatları bu olan bir ilahın zatı ile idrakini dolduran bir kişinin hayat

metodu ve nizamının, temelden kendisi gibi düşünmeyen, vicdanı büyükleme, heva ve hevesin ürünü düşüncelerle dolu birisinin hayat metodu ve nizamından farklı olması kaçınılmazdır.

Çünkü saf tevhidin yanında Allah'tan başkasına kulluk, ister kanun ve nizamda, ister eğitim ve ahlakta, ister ekonomi ve sosyal alanda olsun hiçbir konuda Allah'tan başkasına başvurmaya ve tabi olmaya yer yoktur.

Aynı şekilde tevhid inancı gerek hayatla ilgili gerekse hayattan sonrası ile ilgili olsun hiçbir işte Allah'tan başkasına yönelmeye imkan tanımaz.

Sürekli değişen, bozulmuş ve bir dayanağı bulunmayan düşüncelere gelince; bunların helal-haram, yanlış-doğru, kanun-nizam, eğitim-ahlak ve davranış konusunda bir yön, karar veya sınırları bulunmaz. Bu tür konularda başvurulacak, yönelinecek, kulluk ve teslimiyette itaat edilecek tarafın açık ve bir olması durumunda istikrar sağlanır. Bundan dolayıdır ki, yöneliş, yolların ayrılış noktasını belirlemektedir...

"Allah, O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. Hayy'dır.(diridir)"

Bundan sonra İslami hayat -sadece itikadi değil- her yönüyle kendini gösterir. İslami hayat saf tevhit düşüncesinin tabii bir neticesidir. Bu yüzden pratik hayatta yaşamadıkça vicdanlarda tutunamaz.

Görüyoruz ki, Kur'an-ı Kerim'de Allah, mü'minlere yalnızca bireysel ibadet ve şiarlar öğretmiyor, insanlardan çoğunun dini tanımladıktan gibi sadece bazı ahlak ve davranış kurallarını da öğretmiyor. Onların hayatını bir bütün olarak ele alıyor ve hayatta karşılaşılabilecek sorunlara pratik çözümler koyarak, insanlara kendi kendilerine hayat için koydukları metodlardan yüz çevirmelerini emrediyor. Gerek ferd, gerek toplum olarak müslümanların ilahi sisteme uymayan hiçbir davranışlarını kabul etmiyor.

Tabiatıyla, şahsi davranış, ibadet, ahlak ve adab için Allah kitabından alınan metoda, insan ilişkileri, ekonomik, sosyal meseleler, siyaset ve uluslararası ilişkilerde başka bir kitaptan almalarını ya da beşeri düşüncenin ürünü bir metoda uymak suretiyle birden fazla hayat metoduna uymalarını da kabul etmemektedir.

İnsan düşüncesinin görevi, değişen ve gelişen hayat sorunlarına Allah'ın kitabından ayrıntılı çözümler çıkarmaktan başkası değildir. Bunun tersi bir davranış iman ve İslam'ın ortadan kalkmasına nedendir.

Aslında böyle bir davranış daha önce bu insanın iman etmediğini ve ilk adımı:

"Allah'tan başka hükmeden yoktur, ondan başka kanun koyucu yoktur." anlamındaki şahadet cümlesi olan İslam'a girmediğini göstermektedir.

Gerek tamamen inkar etmek, gerekse pratik hayatta uygulamamak

suretiyle Allah'ın ayetlerine inkar etme, Allah'ın hoşnutsuzluğunu ve gazabını gerektiren bir davranıştır. Bugün, kendilerine -haksız olarak- müslüman diye isimlendiren toplumların içinde bulunduğu durum bunun en güzel örneğidir. Allah'ın rızasına uygun yaptıklarını zannettikleri bir takım alışkanlıkları sayesinde, yenilgi, alçaklık ve düşkünlüğe duçar olarak Allah'ın gazabını üzerlerine çekiyorlar.

Kuşkusuz bu toplumlar "Biz müslüman olduğumuz halde niçin yeryüzünde bu aşağılık duruma düşmüşüz?" sorusunu sormadan önce, İslam nedir? ve müslüman kimdir? sorularına cevap aramalıdır.

Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, uzun süre hayattan uzaklaştırılan ve uygulama alanı bulmayan İslam, Allah'ın Kur'an'da belirttiği anlamdan ve gerçeklerden çok şey kaybetmiştir. Örneğin günümüzde, helal ve haram kavramları kesilen bir hayvanın, yenecek bir yemeğin ya da içeceğin helal ya da haramlığını çağrıştırmaktan öteye gitmeyecek derecede anlam kaybına uğramıştır.

Oysa insanlar, helal ya da haram olduğuna bakmadan, kamu işlerinde ve yukarıda zikredilen olaylardan daha büyük işlerde Allah'ın şeriatını ortadan kaldıran, beşer fikrinin ürünü kanunlardan fetva almaktadırlar.

Bütün yönleriyle toplumsal, siyasi ve uluslararası işleri düzenleme, Allah'ın insan hayatına hükmetmesi için gönderdiği İslam'ın hedefidir.

İslam tüm hayatı içine alan bir sistemdir. Ona tabi olan mü'mindir. Allah'ın dinine girmiştir. Bir tek konuda da olsa ondan başkasına tabi olan, inanca saygılı olduğunu ve müslüman olduğunu iddia etse bile, iman sıfatını atmış, Allah'ın uluhiyetine tecavüz etmiş, dolayısıyla Allah'ın dininden çıkmış olur.

Allah'tan başkasının şeriatına uyması onun bu iddialarını yalanlamakta ve Allah'ın dininden çıkmış olmakla damgalamaktadır. Bu, Kur'an ayetlerinin açığa kavuşturduğu, imanı ilgilendiren ya da uluhiyetin kapsamında olan genel bir hükümdür.

İşte Kur'an'ın sürekli ve büyük bir ciddiyetle üzerinde durduğu "**uluhiyet**" ve "**İman**" gerçeğinin boyutları.

4 - Allah'ın Şahitliği

"Allah, melekler ve ilim sahipleri adaleti ayakta tutarak, Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şahidlik ettiler. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O Aziz'dir, Hakim'dir." (Al-i İmran-18)

İslam'da itikadı düşüncenin dayandığı temel gerçek budur.

Tevhid gerçeği; uluhiyetin ve otoritenin birliği...

Adil otoritenin...

Bu gerçek, bir anlamda İslam akidesinin gerçekliğini açıklamayı ve akideye musallat olmuş şüphe tohumlarını bertaraf etmeyi hedeflemektedir.

Yüce Allah'ın, kendisinden başka ibadete layık ilahın olmadığına şahadet etmesi, Allah'a iman konusunda mü'minler için yeterli bir delildir.

Müşrikler, Allah'a inanıyorlar, ancak Allah'a bazı ortaklar koşmaları sapıklıklarının nedenini teşkil etmektedir.

Allah'ın kendisinden başka ibadete layık ilahın olmadığına şahadet etmesi, Kur'an hükümlerinde ifadesini bulan ve sadece itikad ve inanç olarak değil, itaat ve pratik metoda tabi olmak suretiyle teslim olmak demektir.

Halis kulluğun (İslam'ın) dışında Allah'ın hiç birşeyi kullarından kabul etmeyeceği anlamına gelmektedir. Bu açıdan bakınca, her fırsatta Allah'a inandığını söyleyen, bununla beraber, O'nun şeriatından başkasına uyarak onun resulüne ve kitabına tabi olmayana uyarak; düşüncelerini, değer ölçülerini, ahlak kurallarını ve davranış biçimlerini O'ndan başkasından alarak şirk koşanların bu davranışları, Allah'a inanıyoruz demeleriyle çeliştiğini görürüz. Allah'ın kendisinden başka ilah olmadığına şahadet etmesine uymamaktadır, bu davranış...

Yüce Allah'ın şahitliği, meleklerin ve ilim sahiplerinin Allah'ın birliğine şahitlikleri, aynı zamanda Yüce Allah'ın uluhiyetin gereği olan adaletle egemen olma sıfatını taşıdığına şahitlik anlamına gelmektedir.

Evet adaletle egemen olmak uluhiyetin gereğidir. Yüce Allah evreni ve insan hayatını, adaletle idare etmektedir. Çünkü adalet olmaksızın insan hayatında istikrar söz konusu olmayacağı gibi, insanın davranışları da evrende yürürlükte olan yasayla uygunluk teşkil etmeyecektir. Bu ise, zulüm çarpışma, parçalanma ve yok olmaktan başka bir-şey değildir.

Tarih boyunca, tek başına Allah'ın kitabının egemen olduğu dönemlerden başka herhangi bir zaman diliminde insan hayatına adaletin egemen olduğunu göremiyoruz. Bu dönemlerde evrendeki düzen doğrultusunda hayatları istikamet bulmuş, itaate ve isyana doğuştan meyilli fıtratları, iyiliğe yakın bir konuma gelmiştir.

Her ne zaman beşeri sistemler insan hayatına egemen olmuşsa, tabii olarak çelişki ve zulüm egemen olduğu gibi beşerin cehaleti ve eksikliği de yaygınlaşmıştır. Bu çelişki ve zulüm, ferdin topluma veya toplumun ferde, bir sınıfın diğer bir sınıfa, bir kavmin diğer bir kavme ya da bir kulun başka

bir kula egemenliği şeklinde ortaya çıkmıştır.

Allah'ın adaleti, bunlardan birine eğilimli olmaktan uzaktır. O, bütün kulların ilahıdır. Gökte ve yerde hiçbir şey O'na gizli değildir. Uluhiyet makamının yüceliği güç ve hikmet sıfatlarını kaçınılmaz kılar.

"O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur, güçlüdür, hikmet sahibidir" adaletin egemen olması için güç ve hikmet gereklidir. Adalet, işlerin güçle yerli yerine konulması üzerine kurulur. Çünkü.

Yüce Allah'ın sıfatları sürekli bir tasarrufu çağırır. En doğru ve mükemmel olan İslam'da Allah hakkında selbi -tasarruftan uzak- bir düşünceye yer yoktur. İslam düşüncesi, kalbi Allah'a, yüce iradesine ve faaliyetlerine bağlar. Dolayısıyla akide, donuk düşüncelerden uzak, hayatta etkin ve hareketli bir olgu olur. Bu hakikat, biricik uluhiyet makamına dayanmanın tabii sonucudur.

Evet bir tek uluhiyetin...

Bu durumda bir tek yön, insanların kullukta bulunmasına, emirlerine tabi olmasına, hükmünün ve şeriatının geçerli olmasına, onlar için değerler, ölçüler koymaya ve emirlerine uymayı emretmesine ve razı olduğu direktifler doğrultusunda hayatlarını düzenlemesine layık olabilir:

Biricik uluhiyet...

Bu durumda Allah'ın kullarından razı olacağı tek inanç, saf, berrak tevhid inancıdır. Bu tevhidin tabii neticeside:

"Allah yanında din İslamdır." (Al-i İmran-19)

Sadece soyut bir davadan, bayraktan, dil ile söylenen bir kelimedenden, hatta kalbi sükuna kavuşturan bir düşünceden ve kişilerin, namaz, hac ve oruç gibi bireysel ibadetlerinden ibaret olmayan İslam...

Hayır. Bunlar, Allah'ın insanlardan başkasını kabul etmeyeceği din olan İslam değildir.

İslam teslimiyettir, itaat ve tabi olmaktır. Kulların işlerinde, Allah'ın hükümrân olmasıdır.

İslam, uluhiyetin ve otoritenin birliğidir. Allah'tan başkasının koyduğu bir hükmü, sistemi ve şeriatı yalnızca tanımak bile insanı, İslam dairesinden çıkarmaya yeterlidir.

Çünkü bu tanıma, İslam'ın anlamına ters olduğu gibi yeryüzünde hilafet görevini yerine getirmeyen, Allah'a verdikleri sözü tutmayan, yeryüzünde fesat çıkaran kişilere teslim olmak anlamına gelmektedir. Yeryüzündeki bu bozgunculuk, sapık önderlikle doğrudan ilişkilidir.

İnsanlık tarihi boyunca hep anarşı ve bunalım yaşana gelmiştir. Asırlar

boyunca düşünür, kanun koyucu ve siyasetçi kisvesine bürünen sapık önderlerin sayesinde, hayat metodu, hayat nizamı ve şeriatleri konusunda tam bir keşmekeşlik yaşanmıştır.

İnsanlık, ilahi metoda bağlandığı dönemler dışında hiçbir zaman mutlu olamamış, insanlık bakımından yücelmemi ş ve Allah'ın yeryüzündeki hilafetini hakkıyla yerine getirmemiştir.

Yüce Allah, davetine ve hayat için koyduğu metoduna tabi olmayanların kör, sapıklar olduğunu kendi şahitliğiyle duyuruyor.

"Rabbinden sana indirilenin hak olduğunu bilen, kör gibi midir?"
(Ra'd-19)

İnsan, Yüce Allah'ın sözünün doğruluğunu, O'nun gönderdiği hakka yüz çevirenlere baktıkça anlar. Çünkü onların yaşamları çok silik ya da varlıkları birçok yönden son derece hareketsizdir. Bu hakikate iman etmeyenlerin kör-sapıklar olduğu Allah'ın şahitliğiyle kesinleşince Allah'a ve resullerine inandığını ve Kur'an'ın Allah'tan gelen vahyi olduğuna inandığını iddia eden kişinin...

Evet böyle bir iddia sahibinin hayatla ilgili herhangi bir konuda bu körlere sapıklara başvurması, (özellikle bu iş insan hayatına hükmedecek nizamla veya alışkanlık, gelenek ve davranışlarla ilgili olursa,) bu iddiayı tamamen çürütmektedir.

Bu sözlerle, Allah Resulü'nün **"siz dünya işlerini daha iyi bilirsiniz"** demek suretiyle işaret ettiği ilimler ve onların verileri dışında kalan İslam dışı bütün beşer düşüncesinin ürünü sistemleri kastediyoruz.

Allah'ın hidayetini tanıyan ve bunun Resulullah'ın getirdiğinin hak olduğunu bilen birinin, bu hakkı kabul etmeyen birinden öğreneceği hiçbir şeyi yoktur. Çünkü o, Allah'ın şahitliğiyle kör-sapıktır.

Müslümanın ise Allah'ın şahitliğini kabul etmemesi ve bundan sonra müslümanlık iddiasında bulunması mümkün değildir. Çünkü bu yüzden bu dini ve ilkelerini ciddiyetle ele almamız gerekir. Bu konuda meydana gelecek herhangi bir gevşeklik inancın tümüne yansır.

Bu durum da Allah'ın şahitliğini reddetmek anlamına gelir ve bu apaçık bir küfürdür.

Bundan daha garib olan bir takım insanların, hayat sistemlerini Allah'ın kendileri hakkında kör-sapık dediği kimselerden almaları ve buna rağmen müslümanlık iddiasını da sürdürmeleridir.

Şüphesiz bu din, sululuğa tahammül etmeyecek kadar ciddi ve gevşemeye yer bırakmayacak kadar kesindir. Onun her kelimesi, her hükmü aynı derecede hak ve kesindir. Bu kesinlik ve ciddiyeti gösteremeyenlerden de uzaktır Allah'ın dini. Ve Allah alemlerden

müstağnidir.

Yeryüzünde insan hayatı, ancak yalnız Allah'ın hidayeti üzere olan ve hayatı onun sistemi ve hilafeti doğrultusunda düzenleyen basiretli kişilerin önderliğinde ıslah olur.

Yalnızca Muhammed (s.a.v.)'e indirilenin hak olduğunu bilmeyen ve Allah'ın salih kulları için hoşnut olduğu metoddan başkasına uyan, kör-sapıkların önderliğinde ıslah olmaz insan hayatı...

Komünizm ve Bilimsel Sosyalizm'le ıslah olmadığı gibi, Derebeylik ve Kapitalizm ile de ıslah olmaz.

Bunların tümü, Muhammed (s.a.v.)'e indirilen ve kendisinde değişikliğe ve eklemeye imkan bulunmayan sistemin hak olduğunu kabul etmemektedirler, insan hayatı, Diktatörlük ve Demokrasi ile ıslah olmadığı gibi, Teokrasi ile de ıslah olmaz.

Bunlar Allah'ın izin vermediği konularda insanlar için hüküm ve hayat metodu koyan ve kanunlarına uymalarını isteyen, Allah'tan başka Rabb'ler edinen, dolayısıyla kulluklarını Allah'tan başkasına sunan kör-sapıkların sistemleridir.

Kur'an nassına dayanarak söylediklerimizin delili yeryüzünü kaplayan bugünkü azgın fesattır. Gerek Derebeylik ve Kapitalizmin egemenliğinde gerekse Komünizm ve Bilimsel Sosyalizmin egemenliğinde olsun, ister Diktatörlükle idare edilsin ister demokrasi ile idare edilsin, fark etmez. Yeryüzünün doğusunu ve batısını dolduran bu uğursuz bunalım sözlerimizin kanıtıdır. Bunların hepsi de, insanlığa bozgunluk, azgınlık ve sıkıntı kazandırmakta eşittirler. Çünkü hepsi de, Muhammed'e (s.a.v.) indirilenin hak olduğunu bilmeyen, dolayısıyla Allah'ın sözüne ve şeriatına sarılmayan ve onun sistemi ve yol göstericiliği doğrultusunda hayatlarına yön vermeyen kör-sapıkların düşüncelerinin ürünüdür.

Tekrar ediyoruz:

Müslüman, Allah'a imanından ve Muhammed'e (s.a.v.) indirilenin hak olduğunu bildiğinden, Allah'ın metodunun dışındaki bütün metodları, bütün sosyal ve ekonomik sistemleri, biricik metodun, sistemin, Allah'ın koyduğu ve salih kulları için hoşnut olduğu şeriatın dışındaki bütün siyasi rejimleri reddeder.

Çünkü Allah'tan başkasının koyduğu bir metodu, sistemi ve hükmü yalnızca tanımak, insanı Allah'ın dininden çıkarmaya yeterlidir.

Bu tanıma, İslam'ın mefhumuna ters olmakla beraber aynı zamanda yeryüzündeki hilafet görevini, Allah'a verdikleri sözü tutmayarak, yeryüzünde fesat çıkaran kör sapıklığa teslim etmektir.

5 - İnsanın Oluşumundaki Temel özellik Tevhittir

Yüce Allah, tevhid konusunu yeni, fakat derin bir açıdan sunmaktadır. Onu insanı yarattığı ve onunla ruhlarında ve bedenlerinde henüz babalarının sülbündeyken misak aldığı fitrat açısından sunmaktadır.

Bir olan Allah'ın rububiyetini kabul etmek, yüce yaratıcının bu varlığa yerleştirdiği ve onunla kendisine şahit kıldığı insan fitratının bir özelliğidir. Gelen risaletlerse, ilk fitratlarından uzaklaşan sakındırmaya muhtaç olanlara uyarıda bulunmak ve yeniden hatırlatmak yöneliktirler.

Tevhid, onlara hatırlatmada bulunan ve onları sakındıran resuller gönderilmemiş olsa bile insanlar ile Yüce Allah arasındaki bir antlaşmadır. O'nun rahmeti, insanları, bozulabilen fitratları ve sapıtabilen akıllarıyla baş-baş bırakmamak ve insanların Allah'a karşı hüccetleri bulunmaması için müjdeci ve uyarıcı resuller göndermek şeklinde tecelli etmiştir.

"Hani Rabbin Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini çıkarıp onları nefislerine şahit tutarak: "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" demişti de onlar: "Evet" demişlerdi, biz şahidiz". Bu, kıyamet günü "bundan haberimiz yoktu" dememeniz içindir." (A'raf-172)

Yüce Allah, fitrat ve akide konusunu eşsiz bir sahne halinde sunuyor. Gözle görülen alemde meydana çıkmadan önce ademoğlunun sülbündeki ve uzak gayb perdeleri arkasındaki sahne...

Yüce Rab ve yaratıcı, önünde toplamış onlara şöyle soruyor.

"Ben, sizin yüce Rabbiniz değil miyim?"

Onlara Rububiyeti tanıtıyor ve kulluğun niteliğini belirtiyor. Yüce yaratıcının kabzasında oldukları bir sırada onları birliğine şahit tutuyor.

Bu, harikulade, göz kamaştırın ve etkin bir canlandırmadır. Kelimelerle ifade edilmeyecek kadar büyüktür. Bu sahne insan hayalinin uzanamayacağı kadar olağanüstü ve eşsizdir. Yüce Allah sayısız hücreyi toplamış ve elinde tutmuştur, onlara akıllılara özgü hitap şekliyle hitap etmektedir. Çünkü Yüce Yaratıcı bu özellikleri onlara bahsetmiştir. Onlar da akıllara özgü üslupla cevap vermekte...

Ve, onları buna şahit tutarak daha babalarının sulbünde iken söz almaktadır. Evet bu sahne gerçekten göz kamaştırıcıdır.

İnsan bünyesi bu parlak, olağanüstü ve eşsiz sahne karşısında derinden titremektedir, içinde zerrelere yüzdüğü her hücresi canlı, her hücrede gizli bir yeteneği ve her hücrede sıfatları tamam bir insanı somutlaştıran sahne..

Kulak, bir hareketin bilinmez varlığın vicdanında gizli bir görüntünün ortaya çıkmasının beklentisi içindedir adeta. Henüz bilinen varlıklar alemine

çıkmadan insandan alınan söz ve misakı canlandırmaktadır bu sahne..

İbni cerir ve diğerleri **İbni Abbas**'tan şöyle rivayet etmektedirler.

"Rabbin Ademin sırtını meshetti. Kıyamete kadar yaratacağı zürriyetini çıkardı. Onlardan misaklarını aldı ve nefislerine şahit tutarak şöyle buyurdu:

"Ben sizin Rabbiniz değil miyim?"... dediler ki: "Evet, sen bizim Rabbimizsin."

Fakat bu sahne nasıl gerçekleşmişti? Yüce Allah, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini nasıl çıkarmış ve onları kendi nefislerine nasıl şahit kılmıştır. Onlara:

"Ben sizin rabbiniz değil miyim?" hitabını nasıl yöneltmiş ve onlar, "Evet, sen bizim rabbimizsin" cevabını nasıl vermişlerdi?

Bu soru ve cevabın ne şekilde gerçekleştiğini bilmiyoruz. Çünkü! Yüce Allah'ın zatı gibi fiilleri de gaybın kapsamındadır. Beşer idraki Yüce Allah'ın zatını kavrayamadığı gibi fiillerini de kavrayamaz. Çünkü ayrıntıları kavramak bütünü kavramak demektir.

Allah (c.c):

"Semaya dumanken istiva etti."

"Sonra arşa istiva etti."

"Allah dilediğini mahveder, dilediğini bırakır."

"Gökleri sağına toplamıştır" gibi sahih nasslarla nakledilen ilahî fiilleri algılamaya kalkışmaksızın nakledikleri gibi kabullenmekten başka seçenek yoktur.

Çünkü dediğimiz gibi hiçbir şey Allah'a benzemez, zatı idrak edilmediği gibi fiillerinin niteliği de idrak edilemez. Kendisi hiçbir şeye benzemediğinden, fiilleri de hiçbir şeyin fiilline benzemez. Yaratılmışların fiillerini, idrak etmeye çalışıldığı gibi, Yüce Allah'ın fiillerinin mahiyetini de idrak etmeye çalışmak, sapık bir çabadır. Onun mahiyeti yarattığı şeylerin mahiyetinden farklıdır. Bu yüzden fiilleri de yarattığı şeylerin fiillerinden farklı olacaktır. Dolayısıyla Allah'ın fiillerinin mahiyetini idrak etmeye çalışan bütün filozof ve kelmacılar cehalet ve sapıklık içinde büyük bir halt işlemişlerdir.

Bununla beraber bu nassın tefsirinde, Allah'ın, Ademoğullarından aldığı sözün fıtrat sözü olduğu açıklanmıştır. Onun biricik rububiyetini kabul edecek kabiliyette yaratmıştır onları ve doğrultusunda geliştikleri fıtratı o yerleştirmiştir oluşumlarının özüne.

Meğerki bir etkenle fıtratlarından uzaklaşmış olalar.

İbni Kesir tefsirinde şöyle der:

İlk ve son kuşak alimlerden bazılarının görüşüne göre, **"Yüce Allah'ın onları şahit tutması onları tevhid fıtratı üzere yaratmasıdır."** Fıtrat ve yaratıcısı arasında gerçekleşen misak insanın bünyesinde ve ilk andan itibaren canlı hücreye yerleştirilen fıtrattır. Bu misak bütün resuller ve risaletlerden daha öncedir. Bu misakta her hücrenin, tek irade sahibi, tek başına hükmeden ve tasarrufta bulunan tek kanunun koyucu Yüce Allah'ın biricik rububiyetini kabulleniş söz konusudur.

Fıtratın misakı ve şehadetinden sonra delil aramaya gerek yoktur. Herhangi birinin şöyle demesi de geçerli değildir:

"Tevhidi gösteren Allah'ın kitabından ve tevhide çağıran Allah'ın mesajından haberim yoktu"

Ya da:

"Ben bu varlığa geldiğimde atalarımı şirk koşar buldum, önümde de tevhide götürecek bir yol yoktu. Atalarım sapıtmışlardı, beni de saçtırdılar. Onlar sorumludur, ben değil." demesi de geçersizdir.

Ayetleri açıklamak ve resulleri göndermek, insanları tevhid fıtratına döndürmek, Allah'ın rahmetinin bir eseridir.

"Umulur ki, dönerler diye ayetleri böyle açıklarız." (A'raf-174)

Yaratıcısını tanıması ve O'na kullukla yönelmesi her canlının tabiatına yerleştirilen fıtratın özelliğidir. Şüphesiz bu karakterde Allah'a iman etmeye dair bir yöneliş vardır. Bununla beraber fıtrat Allah'a eşler koşmak suretiyle sapıtır ve bozulur. Bu karakterin bir özelliği de Allah'ın Adem'e tevdi ettiği yeryüzünde hilafet görevini kapsamasıdır.

"Yüzünü hanif olarak dine çevir. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata. Allah'ın yaratmasında bir değişme olmaz. Bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rum,30)

Şüphesiz bu din, hakka dayanmayan, bir ilimden doğmayan, ancak bir delil ve bağlayıcı olmaksızın şehvetlere tabi olan değişik heva ve heveslerden koruyan bir kalkandır.

Yüce Allah, ikisi de Allah'ın yarattığı varlık kanununa uygun tabiatları ve yönelişleri bakımından başkalarıyla uyum içinde olan bu din ile fıtratı, birbirine bağlıyor. Beşer kalbini yaratan Allah, ona hükmetmesi üzerinde tasarrufta bulunması, hastalıklardan sıhate kavuşturması ve bozulmaktan kurtarması için ona bu dini indirmiştir.

Yarattıklarını en iyi bilen O'dur. O, latiftir, haberdardır. Fıtrat değişmediği gibi din de değişmez.

"Allah'ın yaratmasında değişiklik olmaz...."

Fıtrat bozulunca, onu beşerin ve varlığın fıtratıyla aynı kaynaktan olan bu dinden başkası düzeltemez.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM	TEVHİDİN ANLAMI
1 - Allah'tan Başka Yaratıcı Yoktur	
2 - Allah'tan Başka Malik Yoktur	
3 - Allah'tan Başka Rızık Veren Yoktur	
4 - Allah'ın İzni Olmadan Kimse Zarar ve Fayda Veremez	
5 - Allah'tan Başka İbadete Layık İlah Yoktur. Öldürür ve Diriltir İslam Düşüncesinin Pratiği ve Yaşam Üzerindeki Etkileri	
6 - Allah'tan Başka Dualara Karşılık Veren Yoktur	
7 - Fıtrat ve Yöneliş Allah'adır	
8 - Allah'tan Başka Güç ve Kudret Sahibi Yoktur	
9 - Yalnız Allah'tan Korkulur	
10 - Yalnızca Allah'a Tevekkül Edilir	
11 - Allah'tan Başka Kanun Koyucu Yoktur	
12 - İslam'ın Anayasa Görüşü	
13 - Hüküm Allah'ındır	

1 - Allah'tan Başka Yaratıcı Yoktur

Yaratma, Allah'tan başka kimsenin sırrına eremediği ve sadece Allah'ın gerçekleştirdiği bir mucizedir.

" Şüphesiz Allah, taneyi ve çekirdeği yarıp, ölüden diriye, diriden ölüyü çıkarır. İşte Allah budur. Nasıl yüz çevirirsiniz?" (En'am-95)

İşte bu, doğuş ve hareket kaynağı olan hayat mucizesidir. Her an uyuyan bir tohumdan, sessiz bir tane yarılmakta ve çürük bir çekirdekten yükselen bir ağaç fışkırmaktadır. Hayat, tanede ve çekirdekte gizli, ağaçta ve tohumda uyuyan ve Allah'tan başka kimsenin hakikatini ve kaynağını bilmediği bir sırdır.

Bütün hayat görünüm ve şekilleri insanın gözü önünde meydana gelmektedir.

Evet, ilk insan gibi bu gizli sırrın önünde durmakta faaliyet ve görüntüyü

kavramakta fakat kaynağa ve öze nüfuz edememektedir insanoğlu. Hayat kendi mecrasında akıp gitmekte ve her an bir mucize yaşanmaktadır.

Hayatın başlangıcından beri Yüce Allah ölüden diriyi çıkarıyor. Şu evrende (en azından yeryüzünde) daha önce hayat yoktu. Sonra hayat başladı. Yüce Allah onu ölüden çıkardı...

Nasıl? Bilemiyoruz!...

O zamandan beri ölüden diriyi çıkarma olayı süregeliyor. Her an, ölü zerrelere canlı bir organizmaya girip canlı birer varlığa dönüşmesini görebiliriz. Bunun tersi de söz konusudur. Her an canlı bir hücrenin ölü zerrelere dönüşmesi müşahade edilebilir...

Bu durum bir gün bütün canlı varlıkların ölü zerrelere dönüşeceği güne kadar sürüp gidecektir.

"Ölüden diriyi çıkarır, diriden ölüyü çıkarır."

Bunu Allah'tan başkası yapamaz. Hayatı, başlangıcından beri ölümden çıkarmaya Allah'tan başka kimsenin gücü yetmez. Canlı organizmayı, ölü zerrelere canlı hücreye dönüştürme yeteneğiyle donatmaya Allah'tan başkasının gücü yetmez. Allah'tan başka hiç kimse tekrar canlı hücreyi ölü zerreye dönüştüremez. Ne zaman başladığı ve ne zaman tamamlanacağı kesin olarak bilinmeyen bir dönüşümdür bu...

Gerisi zan, teori ve ihtimallerden ibarettir.

Temelde hayatın, Allah tarafından yaratıldığını kabul etmeyen hiçbir düşünce hayat hakkında doyurucu açıklamalarda bulunamaz.

"İşte Allah, sizin rabbiniz odur"

Sürekli tekrarlanan bu mucizenin yaratıcısı tamamen gizlidir, Yüce Allahdır...

Kulluğunuza müstahak olan yegane rabbiniz...

Kulluğunuza, boyun eğmenize ve tabi olmanıza, o müstahaktır.

Hayatın ölümden çıkarılması mucizesi ilk defa varlığın meydana gelişi gibi sıkça tekrarlanır. Özellikle, sonuçta uluhiyette yalnızca O'na inandıkları, rububiyette yalnızca O'na tabi oldukları, kulluk davranışlarını sadece O'na sundukları, bütün hayat metodu için O'na başvurdıkları ve aynı şekilde sadece O'nun şeriatına uydukları bir ma'budun zorunluluğunu açıklamak söz konusuysa, insana, yüce uluhiyet ve yaratıcının birliğine delalet eden eserleri konusunda bu mucize sıkça anlatılır.

Onları yaratan Ulu Allah olduğuna göre uluhiyet ve rububiyette nasıl olur da ortakları olur? Yaratılan, yaratana hiçbir surette ortak olamaz...

Yaratıcının hakikati yaratılanın hakikatından farklıdır.

"Herşeyi yarattı ve o herşeyi bilir."

kendisine kulluk edilen, boyun eğilen, itaat edilen ve şeriatına tabi olunan kimse O'dur herşeyi yaratan. Bu durumda O'ndan başka ilah ve rab kabul edilemez.

"İşte sizin Rabbiniz Allah, herşeyi yaratan O'dur. O halde O'na kulluk ediniz. O herşeyin üzerinde vekildir." (En'am-102)

Yaratmada Yüce Allah'ın birlenmesi mülkünde de birlenmesini gerektirir. Aynı şekilde, yaratma ve mülkünde birlenmesi rızık vermede de birlenmesini kaçınılmaz kılar.

O, yaratıkların yaratıcısı ve sahibidir. Ve O, yarattıklarını, kimsenin ortaklığının söz konusu olmadığı mülkünden rızıklandırır.

Kulların sahip olduğu ve yararlandığı herşey, Allah'a özgü olan bu mülktendir. Bu hakikatler birleşince:

Yaratma, mülk ve rızık...

Zaruri olarak ve kesinlikle rububiyet özellikleri de Allah'a has kılınır.

Bu özellikler; otorite, boyun eğilen ve tabi olunan egemenliktir. Bu durumda kulların üzerinde birleştiği nizam, itaat, boyun eğme, yönelme ve teslim olma gibi özellikleriyle kulluk yalnız Allah'a yönelik olmuş olur.

Cahiliyye döneminde Araplar, Yüce Allah'ın bu evrenin ve insanların yaratıcısı ve onları mülkünden rızıklandırıldığını inkar etmiyorlardı. Materyalist bazı Yunan filozofları dışında diğer cahili düşünceler de bu hakikatleri doğrudan inkar etmiyorlar.

Bu yüzden İslam, Allah'a yaklaştırmak için putlara kullukla bulunmak ve insanların hayatına hükmeden yasaları, Allah'tan başkasından almak suretiyle meydana gelen yöneliş sapmasına dikkat çekmiştir. Yani bugün bazı insanların, bir bilgiye dayanmaksızın ortaya çıktıkları gibi, Yüce Allah'ın zatının inkarı söz konusu değildi.

Gerçekten de, Allah'ın zatı hakkında mücadeleye girişenler, her dönemde az olmuştur. Esas sapma, hayat işlerini düzenleyen yasalarda, Allah'tan başkasına başvurmak şeklinde olmuştur daha çok...

Bu durum, Arap cahiliyesinde olduğu gibi bütün cahiliyyelerde uygulanan bir şirktir.

Yüce Allah'ın herşeyin yaratıcısı, herşeyin üzerinde vekil olduğu, yerin ve göklerin anahtarlarının O'nun emrinde olduğu gerçeğini herkes kabulleniyor. Hiç bir kimse, herhangi birşey yarattığını iddia edemez. Aynı şekilde hiçbir akıl sahibi, bu varlığın bir yaratıcı olmadan meydana geldiğini

iddia edemez. Evrende var olan her-şey bir amaca ve plana işaret etmektedir. Hiç bir şey başıboşluğa ve tesadüflere terkedilmemiştir.

Yaratma olayını hiçkimse inkar edemez. Allah'ın varlığının ve birliğinin dışında hiçbir şeyle izah edemez.

"İlk defa yaratan, sonra onu tekrar eden mi? Göklerden ve yerden sizi rızıklandıran kimdir? Allah'la beraber, başka bir ilah mı? De ki: Eğer doğru iseniz delilinizi getirin." (Neml-64)

Evet hiç kimse şu varlık alemini Allah'ın varlığı ve birliğinden başka bir şeyle izah edemez...

Çünkü Evrenin varlığı O'nun (c.c.) varlığını gerektirir. Evrenin varlığı ve herşey Allah'ın varlığına ve birliğine delalet ettiği halde, Allah'ın dışında herhangi bir sebeple izah etmeye çalışan bütün düşünceler iflas etmeye mahkumdur. Evrendeki bu mükemmel düzen ve tertip, tek bir iradenin ürünü olup tek bir yasaya işaret etmektedir.

Bir takdir, plan, amaç ve düzen içinde yaratmayı ilk defa yapmak amellerin gerçek karşılığını göremediği dünya hayatında işlenen amellerin hak ettikleri karşılığı görmeleri için ikinci bir yaratmayı gerektirir. Bu dünyada bazı işler karşılığını görse bile, ahiret hayatına inanmak zorunludur.

İnançları bozuk Arap müşrikleri, Allah'ı inkar etmedikleri gibi, O'nun göklerin ve yerin sahibi, yerin ve göklerin müdebbiri ve onların üzerindeki otoritenin sahibi olduğunu da kabul ediyorlardı. Bununla beraber, onlar kendilerini, Allah'a yaklaştıracığını umarak Allah'a başka ilahlar ortak ediniyorlardı.

"De ki, 'Yer ve içindekiler kimindir? Söyleyin, eğer biliyorsanız?' Diyecekler ki, 'Allah'ındır.' De ki: 'O halde niçin anlamıyorsunuz.' De ki: 'Göklerin ve yüce Arşın rabbi kimdir?' Diyecekler ki, 'Allah.' De ki 'Niçin korkmazsınız? Biliyorsanız söyleyin. Kendisi idare edilmeyip her şeyi idare ettiği halde her şeyin hükümranlılığı kimin elindedir?' Diyecekler ki, 'Allah.' De ki: 'O halde niçin yüz çeviriyorsunuz?..' (Mu'minun-84,85,86,87,88,89)

Cahiliye Araplarının, İbrahim (a.s.)'ın hanif dininin kalıntısı olduğunu tahmin ettiğimiz ancak bozulmuş bir akideleri vardı. Şu evrenin bir yaratıcısının bulunması ve onun da Yüce Allah olması gibi fıtratın inkar edemediği bazı izler kalmıştı, bu dinden. Çünkü bu evrenin bir yaratıcısının olduğunu kabul etmek fıtratın kaçınılmaz özelliklerindendir.

"Şayet 'gökleri ve yeri kim yarattı?' diye sorsan, şüphesiz, 'onları Aziz ve sonsuz ilim sahibi olan Allah yarattı.' diyeceklerdir." (Zuhruf-9)

Bu evreni Allah'tan başkasının yaratması mümkün değildir. Fakat bunlar,

fıtratın zorunlu olarak kabul ettiği bu hakikatin önünde duruyor, bu kabullenmenin tabii gereklerini yerine getirmeye yanaşmıyorlardı.

"Şüphesiz her şeyi Yüce Allah yaratmıştır. Herşeyi yaratıp bir ölçü takdir eden O'dur." (Furkan-2)

"Allah'tan başka-kendileri yaratılmış oldukları halde birşey yaratamayan, kendilerine bir yararı celb veya bir zararı defetmeye güçleri yetmeyen, ölüme, hayata ve tekrar diriltmeye güç yetiremeyen tanrılar edindiler." (Furkan-3)

Böylece, Kur'an-ı Kerim, iddia ettikleri bütün uluhiyet sıfatlarını bu sahte tanrılardan/ilahlardan soyutluyor.

"Onlar hiçbir şey yaratamazlar" Allah herşeyi yaratandır. Onlarsa "yaratılıp duruyorlar."

Kendileri için bir yararı celp veya bir zararı uzaklaştırmaya güç yetiremedikleri gibi, kendilerine kullukta bulunanlara da böyle bir iyilikte bulunamazlar. Tabiatıyla kendisine bir yarar dokunduramayana zararlar daha kolay musallat olur.

Fakat bunu bile beceremezler...

Ölüme, hayata ve tekrar diriltmeye güç yetiremezler...

Diriyi öldüremezler...

Hiçbir şeye hayat veremezler, öldükten sonra tekrar diriltemezler. Bundan sonra uluhiyetin hangi özelliğine sahip olabilirler?...

Böyle bir iddia sadece sapıklıktan başka birşey değil...

Kendisini ve herşeyi yaratan, kendisinin ve herşeyin işlerini düzenleyip takdir eden Allah olduğu halde insanın, Allah'ın ortağı olduğunu iddia etmesi kadar çirkin ne olabilir?

Resulullah (s.a.v.)'e:

"En büyük günah hangisidir?" diye soruldu. O da:

"Seni yaratan Allah olduğu halde O'na ortak koşmandır." diye buyurdu. (Buhari, Müslim)

Yaratan Allah olduğu halde, Allah'tan başkasına kullukta bulunmak kadar büyük bir sapıklık ve zulüm var mıdır?

"Bu Allah'ın yaratmasıdır. Allah'tan başkalarının ne yarattığını bana göster. Doğrusu zalimler, apaçık bir sapıklık içindedirler." (Lokman-11)

"Gökleri ve yeri kim yarattı diye sorarsan, şüphesiz Allah diyecekler" (Lokman-25)

Göklerin ve yerin yaratıcısı konusunda sorulacak bir soruya tereddüt geçirmeksizin cevapları **"Allah"** olacaktır.

İnsanları, her şeyde Allah'ın elini görmelerine, her şeyin yaratıcısı olduğunu kesinlikle bilmelerine, O'ndan başka bir şey yarattığını iddia edenin iddiasını reddetmelerine ve varlığın kendiliğinden oluştuğunu söyleyenin sözünü kesinlikle yalanlamalarına rağmen...

"İşte herşeyi yaratan Rabbiniz Allah, ondan başka ilah yoktur. O halde niçin yüz çeviriyorsunuz?" (Gafir-62)

Evet bütün bunlara rağmen insanların Allah'a imandan ve O'nun hakimiyetini hayata yerleştirmekten yüz çevirmeleri kadar şaşırtıcı bir şey yoktur.

Yüce Allah, her şeyin yaratıcısı, hükmü altına alıp kontrol edeni ve her şey üzerinde mutlak tasarrufa sahip düzenleyicisidir...

"Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra da arşa istiva eden gündüzü durmadan kovalayan gece ile bürüyen, güneşi, ayı, yıldızları emrine baş eğdiren Allah'tır. Dikkat edin yaratma da emir de O'nundur. Alemlerin Rabb'i olan Allah yücedir." (A'raf-54)

Metoduyla sizi terbiye etmeye, nizamı ile sizi bir araya getirmeye, şeriatı ve hükmü ile aranızda hükmetmeye yetkili yegane rabbiniz Allah'tır. Yaratma ve hüküm işleri düzenlemek O'na aittir. Yaratırken, ortağı olmadığı gibi yarattıklarının işlerini düzenlemede de ortağı yoktur. Bu kesin deliller, ilkel cahiliyeyi muhatap aldığı gibi, yeni putlar ortaya çıkaran, işlerinde onlara tabi olan; nefislerinde, nesillerinde ve mallarında Allah'a ortaklar icad eden modern cahiliyeyi de muhatap almaktadır. Bunların ortak koştuklarından hangisi göklerde ve yerde bir şey yaratabiliyor?

"... Bir şey yaratamadıkları halde kendileri yaratılıp duran ve başkasına yardım etmeye güç yetiremedikleri halde kendileri yardıma muhtaç olan şeyleri mi Allah'a ortak koşuyorlar? "

Bunların ortak koştuklarından hangisi, gerek kendilerine ve gerekse kendilerine kullukta bulunanlara bir yardım dokundurabilir?...

Yaratan kimse, kullukta bulunulmaya müstahak da olur. Ortak koşulan bütün sahte ilahlar ise bir şey yaratamadıkları gibi, bizzat kendileri yaratılmışlar...

O halde nasıl oluyor da bunları nefisleri, nesilleri ve malları üzerindeki otorite hususunda Allah'a ortak koşuyorlar?

Sizin Rabbiniz, yegane Rab olan ve ibadeti hakkeden Allah'tır. Çünkü O yaratıcıdır...

"Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan Allah'tır..."

O, göklerin ve yerin yaratıcısıdır. Yaratıp düzenleyen ve yarattıklarının üzerinde rububiyeti ile egemen olan Allah, tek başına kulların tabi olup boyun eğmesine müstahaktır.

Herşeyi yaratıp rızıklandırmanın Allah olduğuna inanmak, O'nun Rabb, ma'bud ve insanların işlerini düzenleyen ilah olduğunu kabul etmeyi gerektirir. Bu yaratmanın ve - otoritenin- erişilmez gücün tekliğidir.

"Yaratan yaratamayan gibi midir? Hiç düşünmüyor musunuz?"
(Nahl-17)

Burada bir tek cevaptan başka bir ihtimal var mı? Hayır! Asla...

Bir insanın, herşeyi yaratanla hiçbir şeyi yaratamayanı eşit tutması mümkün değildir, çünkü.

Sahte tanrılar kendileri yaratılmış oldukları gibi hiçbir şey yaratamazlar ve hiçbir şeyi de bilemezler. Ama Allah:

"Gökleri ve yeri Hak ile yarattı; onların ortak koştuklarından yücedir. İnsanı bir nutfeden yarattı. Buna rağmen o apaçık bir hasım kesildi." (Nahl-4)

Herşey hakka dayanmakta, onunla değer kazanmamakta ve herşey sonuçta yaratıcıya dönmektedir. Yüce Allah onların şirkinden ve yarattıkları şeylerden koştukları ortaklardan münezzehtir. Hiç kimse, hiçbir şey O'na eş değildir ve O, ortaksız yaratıcıdır.

Yüce Allah, yaratmanın anlamını ve kendisinden başkasının güç yetiremediği bu büyük sırrın yüceliğini vurgulayan bir örnek veriyor:

"Ey insanlar, size bir örnek veriliyor. Ona kulak verin: Allah'tan başka yalvardıklarınız, bu iş için bir araya gelseler de bir sinek bile yaratamazlar. Sinek onlardan birşey alsa, onu bile ondan kurtaramazlar. İsteyen de istenen de aciz." (Hacc-73)

Bu örnek, bir kural koyuyor ve bir hakikati perçinliyor.

"Allah'tan başka yalvardıklarınız, bu iş için bir araya gelseler bir sinek bile yaratamazlar."

Allah'tan başka çağırdığınız, yardım istediğiniz, güçlerine sığındığınız, zafer ve mevki talebinde bulunduğunuz taştan- ağaçtan putlar, kişiler, değerler ve yasalar...

Evet bunların tümü, bu iş için bir araya gelseler, bir sinek bile yaratamazlar. Oysa sinek onların gözünde son derece düşük ve zayıftır. Buna rağmen Allah'tan başka çağırdıkları sahte ilahlar, toplanıp yardımlaşsalar bile bu düşük ve zayıf sineği yaratamazlar. Sineği yaratmak bir deveyi ya da bir fili yaratmak gibidir. Çünkü sinek de bu mucizevî sırrı ihtiva etmektedir. Hayat sırrını. Bu yüzden onun yaratılışı da devenin ya da

filin yaratılışı gibidir. Fakat, Kur'an, bir sineği yaratamamanın verdiği ezikliğin, bir deveyi ya da fili yaratmaktan aciz olmanın verdiği eziklikten daha çok olduğundan bu düşük ve zayıf sineği seçiyor örnek olarak. Sonra Acizliklerini daha bir belirgin hale getiren bir adım daha atılıyor.

"Eğer sinek onlardan birşey alırsa, onu kurtarmaya güç yetiremezler?"

Gerek taştan, ağaçtan put ve totemler, gerekse şahıslar olsun Allah'tan başka çağırdıkları bütün sahte ilahlar, sineğin kendilerinden götürdüğü bir şeyi ondan geri almaya güç yetiremezler.

Nice değerli şeyler vardır ki, sinek insanlardan alıp götürür de ona karşı gelmek mümkün olmaz. Sineğin örnek olarak seçilmesi düşük ve zayıflığıyla beraber, tehlikeli hastalıkları, hayat ve ruhları alıp götüren, tehlikeli hastalıkları taşımasından kaynaklanıyor. Sinek son derece düşük ve zayıf olmakla beraber, insanlardan geri getirilmesi mümkün olmayan şeyleri götüren, verem, tifo vb benzeri hastalıkların mikroplarını da taşıyabilen bir yaratıktır.

Kur'an-ı Kerim, itikad konusunda en doğru anlayışı yerleştirmektedir.

İslam itikad anlayışı gerçeğinde en büyük mesele, tevhid hakikatini yerleştirmektir.

Yaratılmışların, yaratıcı ilahlarına kullukları meselesi...

Sadece uluhiyet ve ubudiyet meselesi; bir tek uluhiyet ve varlıkta herşeyi ve herkesi kapsayan ubudiyet.

İslam'ın en belirgin amacı, şirkin hiçbir çeşidine yer bırakmayacak şekilde Allah -subhanehunun birliğini, hiçbir şeye benzemediğini; mahiyetinde, sıfatlarında ve özelliklerinde hiçbir şeyin O'na ortak olamayacağı gerçeğini yerleştirmektir.

Aynı zamanda gerek Yüce Allah ile varlıklar, ve gerekse canlıların kendi aralarındaki ilişkinin gerçek mahiyetini de belirginleştirmeyi amaçlamaktadır...

Uluhiyet ve ubudiyet ilişkisi...

Allah'ın tek başına uluhiyeti...

Her şeyin yalnız O'na yönelik ubudiyeti...

Kur'an'ın bütününde hiçbir kapalılığa ve gizliliğe yer kalmayacak şekilde bu amaç yerleştirilmeye çalışılır.

Ayrıca İslam, bütün resullerin yaşamları boyunca yerleştirmeyi amaçladıkları, ona çağırdıkları; Nuh'tan, Muhammed (a.s.)'e kadar bütün risaletlerin eksenini kıldıkları ve her resulün tekrarladığı şu hakikati

yerleştirmeyi amaçlamaktadır:

"Ey kavmim, Allah'a itaatla (ibadet) kulluk edin. Sizin O'ndan başka itaatla sorumlu olduğunuz bir ilâhınız yoktur!" (A'raf-59)

Uluhiyet ve ubudiyet...

Bu hakikatten başka hakikat, bu kuraldan başka kural yoktur. Uluhiyet ve ubudiyet arasındaki bağın dışında bir bağ da mevcut değildir.

İnsanların dışınceleri ve dışıncenin ürünü davranışları, kendileri ile Rabpleri arasındaki bağın niteliğini kavramadıka istikrar bulamaz.

Allah (c.c.) onların ilahı, onlarsa O'nun kulları;

O, onların yaratıcısı, onlarsa O'nun yarattıkları;

O onların sahibi, onlarsa O'nun mülkleridir.

Hepsi bu bağlamda eşittirler. Hiçbirinin imtiyazı ve avantajı yoktur. İnsanlardan hiç kimsenin şu vasıtaların dışında bir yöntemle O'na yakınlaşması mümkün değildir. Bu vasıtalar takva ve salih ameldir...

Bu da herkesin kullanabileceği bir vasıttadır. İnsanlar, kendileriyle Rabpleri arasındaki gerçek bağa sadık kaldıkları ölçüde, hayatları, ilişkileri ve görevleri istenen istikrara kavuşur.

Onlar bir tek Rabbin kullarıdır. Tümünün görevi, mutlak otoritenin iradesine yönelmektir. Onları O'na yaklaştıracak takva ise hepsinin gücü dahilindedir. Bütün insanlar, mutlak otoritenin önünde eşit bir pozisyonda olduklarından, Allah ile insanlar arasındaki vasıtalık iddiaları da geçersiz olmaktadır. Hiçbir ferd ya da topluluk böyle bir iddiada bulunamaz. Bunun dışında da hiçbir surette insanların hayatına, toplumlarına nizamlarına ve yasalarına köklü bir eşitlik anlayışı egemen olamaz.

Bununla beraber, konu, salt vicdani bir akide ya da kalbleri sükuna kavuşturan esaslar manzumesi düzeyinde kalmaz. Bilakis konu daha çok, insanların hayat nizamı, toplum ilişkileri milletler ve kavimlerin ilişkilerini düzenleme üzerinde durur.

Bu, İslam'ın eliyle gerçekleşen, insanlık için bir yeniden doğuştur. Kulların Rabb'ine kul olmak suretiyle kullara kulluktan kurtulmuş insanın doğuşu. Bu yüzden, İslam tarihinde, "**Allah'ın oğlu**" ya da "**Baba oğul ruh'ul kudüs**" adına insanların boynuna zillet halkasını geçiren bir "**kilise**" olayı yaşanmamıştır.

Aynı şekilde kilise ve papalar gibi Allah'a yakınlıklarını iddia ederek, kendilerinde '**Allah adına kanun koyma yetkisi**' gören kutsal bir egemenlik şekli de görülmemiştir İslam tarihinde. Oğul ya da üçlü uknum adına egemenlik sürme haçlıların İslam topraklarına talan etmek için

saldırmalarına kadar devam etmiştir Avrupa'da.

Avrupalılar, ülkelerine İslam topraklarında edindikleri bilgilerle, kutsal egemenliğe karşı reform ruhuyla döndüler. Martin Luther, Calvin gibileri, insandan kutsallığı soyutlayan, egemenlikte imtiyazı reddeden ve bütün konuları uluhiyet-ubudiyet ilişkisi çerçevesinde ele alan İslam akidesinin etkisinde kalarak reform hareketlerini başlattılar.

Uluhiyetin ve ubudiyetin hakikatin bilen, mahiyetlerinin de farklı olduğunu bilir. Aynı şekilde kulların Allah tarafından yaratıldığını ve Allah'ın yarattıklarının Allah gibi olamayacağını da bilir.

Mahlukatın yaratıcısı olan Yüce Allah, insanların kulluğuna ve ibadetine muhtaç olduğundan ya da ibadetleri dolayısıyla mülkünde bir artma veya ibadetinden yüz çevirdiklerinde bir eksilme söz konusu olacağından, yalnız kendisine kullukta bulunmalarını istemiyor. Haşa, Yüce Allah bundan münezzehtir. Fakat düşüncelerinin ürünü olan davranışlarının, durumlarını ve sosyal konumlarının istikrar bulması için uluhiyetin ve ubudiyetin gerçek mahiyetini bilmelerini istiyor. Hayat böylesine sağlam bir esas üzerine kaim olmadıkça istikrar bulamaz, çünkü.

Yüce Allah, insanları "**kullara kulluk**" tan kulların Rabbi'ne kulluğa, yaratıklara kulluktan yaratıkların yaratıcısına kulluğa yükselmeleri, evrende ve yeryüzünde gerçek egemenliğin kime ait olduğunu bilmeleri, dolayısıyla yalnızca O'na ve O'nun metoduna ve hayat için koyduğu kanunlarına ve O'nun kanun ve metoduyla hükmedene boyun eğmeleri ve bunun dışındaki bütün şariat ve hayat metodlarını reddetmeleri için bu hakikatlerin onların vicdanlarında yer etmesini diliyor.

Yüce Allah, bütün kulların kul olduklarını bilmelerini ve Allah'tan başkasına karşı başlarını dik tutmalarını diliyor...

Yüce Allah, yalnızca kendisinin önünde eğilmelerini rüku ve secdeye gitmelerini isteyerek tağutların ve zorbaların önünde şerefle ve izzetle dikilmelerini diliyor.

Yüce Allah kendisine yakınlığın, nesep ya da akrabalık yoluyla olmadığını, bilakis takva ve salih amelle olduğunu bilmelerini ve Allah'a yaklaşmak için yeryüzünü imar edip salih amel işlemelerini diliyor.

Yüce Allah, onların uluhiyet ve ubudiyetin mahiyetini bilmelerini, dolayısıyla Allah'tan başka uluhiyet iddiasında bulunacaklara karşı uyanık olmalarını ve ne tür davranışların uluhiyet kapsamına girdiğini bilmelerini, Allah'tan başkasına böyle bir davranışta bulunmamalarını ve bütün işleri Allah'a döndürmelerini diliyor. Bundan sonradır ki, hayatları bu esaslar üzerinde ıslah olur, yükselir ve üstün bir konuma gelir.

Bu büyük hakikatin yerleşmesi beşerin bütün beklentilerinin Allah'a, kalblerinin O'nun rızasına amellerinin O'nun takvasına ve hayat

nizamlarının başkasına değil, yalnızca Onun iznine, şeriatına ve metoduna bağlanması, beşerin yeryüzündeki hayatında kazanacağı üstünlüğe, hürriyete, adalete, ve istikamete ilave bir ilahî lütuftur.

Hayatında, hürriyet, iyilik, üstünlük ve istikametten fazlasıyla yararlanmasına rağmen, öte dünyada yüce Allah'ın yaklaştırılmış, salih amel işleyen mü'minlere verdiği nimetler, O'nun cömertliğinin fazlının ve kereminin bir sonucudur.

Allah'a kulluktan kaçınanlar;

- Sınırsız mercilere kullukta bulunma zilletine düşerler.
- Hevalara, şehvetlere ya da vehim ve hurafelere ibadet etmek suretiyle zelil duruma düşerler.
- Kendileri gibi insanlara kullukta bulunurlar.
- Onların önünde eğilerek, hayatlarına onların kanunlarıyla, nizamlarıyla, değerleriyle ve ölçülerıyla hükmetmelerine izin vermek suretiyle, kendileri gibi beşeri güçlere ibadet etme zilletini yaşarlar.
- Onlar ve bunlar Allah'ın önünde eşit oldukları halde birbirlerini Allah'tan başka rabbler edinirler.

Bu, dünyada yaşadıkları alçaklık ve zilletir. Ya ahirette?...

"Rabbleri onlara acıklı bir azapla azaplandırır, sonra da Allah'tan başka dost ve yardımcı bulamazlar." (Nisa-173)

Kur'an-ı Kerim;

- Allah'ın indirdiğiyle hükmetmenin **İslam**,
- helal haram gibi konular için koyduğu kuralların da **din** olduğunu,
- uluhiyetinde ortağı bulunmayan yegane **ilahın**, yaratmasında ortağı bulunmayan yegane yaratıcının ve mülkünde ortağı bulunmayan yegane **Malik**'in Yüce Allah olduğunu yerleştirmeye çalışıyor.

Tabiatıyla O'nun şeriatının hükümran olması en mantıklı ve kesin hakikattir.

Herşeyin yaratıcısı ve maliki, mülkü ve yarattıkları için razı olacağı metodu koyma gücüne ve hakkına sahip olduğu gibi ancak O'nun şeriatına ve hükmüne itaat edilir. Aksi bir davranış dinden çıkmak, isyan ve küfürdür, insan kalbinin ve hayatının ıslahı için uygun itikat ve nizamı ancak Yüce Allah koyabilir.

Mü'minler de O'nun akidesini kabul edip razı olduğu yasalara uyan kimselerdir.

- Onlar ferdi ibadetleri yerine getirmek suretiyle O'na kullukta bulunurlar.
- Şeriatına tabi olmak suretiyle O'na ibadet ederler.
- Yegane İlah ve Malik olan, mülkünde ve kulları üzerindeki egemenliğinde ortağı bulunmayan Yüce Allah'tan geldiğinde kişisel ibadetler ile toplumsal yasaların arasını ayırmazlar.

Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek bütün peygamberlerin dinidir. Çünkü bu, Allah'ın dinidir, başkasının değil.

Yüce Allah, tek başına ilah, yaratıcı ve maliktir.

- İnsanlar için kanunlar koyan, helal ve haramı tayin eden, koyduğu kanunlara helal ve haramlarına uyulmaya ve ibadet edilmeye layık sadece O olduğu gibi,

- Kişisel ibadet kastı taşıyan davranışları sunmaya da yalnızca O layıktır.

Yüce Allah, bunların tümünde kullarından misak almıştır. Ve O, iman edenlerden misaklarına ve akidlerine uymayı istemektedir. İsrailoğullarında olduğu gibi, misak ve akidleri bozmanın sonucundan sakındırmaktadır...

"Ey iman edenler, akidlerinize bağlı kalınız..." (Maide-1)

"Ey iman edenler, Allah'ın nişanelerine, haram aya, hediye edilen kurbanlığa, gerdanlıklar takılan hayvanlara, Rabb 'lerinden bol nimet ve rıza talep ederek Beyt-i Haram'a gelenlere sakın hürmetsizlik etmeyin." (Maide-2).

"Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve O'nunla yaptığınız misakı hatırlayınız. O zaman, şöyle demiştiniz. "İşittik ve itaat ettik!" Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah kalplerde gizli olanı bilir." (Maide-7)

Yaratmada Allah'ın birlenmesi, mülkündeki egemenliğinde birlenmesini kaçınılmaz kılar.

" İşte Rabbiniz; O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin yaratıcısıdır. O halde O'na kulluk ediniz. O herşeyin üzerinde vekildir." (En'am-102)

Yüce Allah'ın yaratmada ve mülkünün üzerinde egemen olmada birlenmesi aynı şekilde rızıkları veren olarak birlenmesini gerektirir. Çünkü onları yaratan, onlara egemen olan ve üzerinde hiçbir ortak kabul etmediği mülkünden rızıklandıran O'dur.

İnsanların sahip olduğu ve yararlandığı her şey yalnızca Allah'a mahsus olan bu sınırsız mülktendir. Bu hakikatler yerleşince, yaratma, mülk ve rızık mahiyeti bu şekilde anlaşıncı, bunun tabii sonucu **rububiyetin** (otorite, yönelme ve boyun eğilen ve itaat edilen güç gibi) özelliklerinin ve kulların üzerinde toplandıkları şeriat dolayısıyla itaat, boyun eğme ve teslim olmak gibi bütün kulluk davranışlarının yalnızca Allah'a has kılınması

gerekmektedir.

Bütün harikuladeliği ve azametiyle görülen evreni yaratan, sonra da emriyle idare edip takdiriyle tasarruf bulunmak suretiyle onun üzerine eğmen olan, Yüce Allah'tır.

"Sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra da arşa istiva eden Allah'tır." (A'raf-54)

Yüce Allah, hükmüyle idaresi altına alan tasarrufta bulunan ve işleri evirip çeviren yaratıcıdır. O, metoduyla idare olunan, nizamı üzere bir araya gelinen, İzniyle kanunlar konulan yaratma ve emir sahibidir. Kendisiyle beraber bir yaratıcı bulunmadığı gibi beraberinde emreden biri de yoktur.

Gerçek bu olduğu halde, Kur'an'ın nüzulünden on dört asır sonra, insan aklına musallat olan şehvetler, heva ve hevesler, sapmalar ve hileler, insanlığı tekrar yeni şekliyle cahiliyyenin girdabına soktu. Böylece insanlar hiçbir şey yaratamadıkları gibi kendileri yaratılıp duran, ne kendilerine ne de başkasına yardım edemeyen şeyleri Allah'a ortak koşar oldular.

2 - Allah'tan Başka Malik Yoktur

Yüce Allah yaratma mucizesini gerçekleştirmede bir olduğu gibi, mülkünün üzerindeki egemenliğinde de birdir.

"Göklerde ve yerde olanların hepsi O'nundur." (Nisa-171)

Bu kapsamlı, aynı zamanda mutlak bir mülkiyettir. Bu, hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmayan, zayi olmasından korkulmayan ve üzerinde Allah'tan başkasının ortaklığı söz konusu olmayan bir mülkiyettir. Aynı zamanda biricik uluhiyetin özelliklerinden biridir.

Bir olan Allah, tek başına diri, otoriter ve maliktir: Bu olgu, insanların zihinlerinde ve idraklerinde yer eden bütün şirk çeşitlerini söküp atmaktadır.

Ayrıca bu gerçeklik, insanların dünyasındaki mülkiyetin gerçek mahiyetini de yerleştirmede etkin olmaktadır.

Mülkiyetin tamamen Allah'a ait olduğu anlaşılınca:

İnsanların hiçbir şeyin üzerinde mutlak mülkiyete sahip olmadıkları, ancak her şeyin maliki, biricik ilahın halifesi olarak tasarrufla bulunma yetkilerinin olduğu gerçeği yerleşir. Bu yüzden de kendilerini bu mülke halife tayin edenin şeriatında belirttiği şartlara boyun eğmeleri gerekir. Bunun aksine bir davranış, hilafet sözleşmesinden doğan mülkiyet haklarının iptali olduğu gibi onun üzerindeki tasarrufları da geçersiz kılar. Yeryüzünde,

Allah'a iman edenlerin bu tasarrufları reddetmeleri imanlarının gereğidir.

İslami düşüncenin etkisini, İslami hükümlerde ve bu ilkelerin üzerine kurulu pratik hayatta görmemiz mümkündür.

Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'de :

"Göklerde ve yerde olanların hepsi O'nundur" derken:

Sadece bir itikadi düşünceyi yerleştirmeyi dilemiyordu. Bununla birlikte, beşer hayatı için gerekli temel kurallardan birini koymak suretiyle beşeri ilişkilerin uyacağı ilkeyi de belirtiyordu.

"De ki: "Hamd, çocuk edinmeyen, mülkünde ortağı olmayan ve düşkün olmayıp yardımcıya da ihtiyacı olmayan, Allah'a mahsustur. O'nu büyüklükte yücelt." (İsra-111)

Bu hakikatin vicdanda yer etmesi, insanın göklerde ve yerde olanların gerçek malikini bilmesi, **"malım"** diyebileceği her şeyden elinin boş olduğunu, bunları göklerde ve yerde olanların gerçek malikine vermeyi, elinde olanların sınırlı bir süre için kendisine ödünç verildiğini duyumsaması ve bunları kendisine ödünç verene geri vereceğini sırf düşünmesi bile insanı, kötülüğün, tama'ın, cimriliğin hırs ve yakıcı arzusunun pençesinden kurtarmaya yeterlidir.

Aynı şekilde, kazandığı rızık karşısında kanaat, varlıkta cömertlik ve hoşgörü ilham etmeye ve yoklukta da varlıkta da kalbe istikrar vermeye yeterli bir güvencedir.

Bundan sonra nefis, kazanamadığı veya kaybettiği şeylerin hasretiyle yanmaz. Kalb de arzuladığı şeyleri elde edememenin hırsıyla kavrulmaz.

Bu biricik uluhiyet makamından kaynaklanan bir hakikattir.

Bir tek ilah...

Bir tek malik...

"De ki, mülkün Maliki, Allah'ım! Dilediğine mülkü verirsın, dilediğinden de alırsın." (Al-i İmran-26)

O, mülkün ortaksız malikidir. Dilediğine mülkünden belli bir süre için ödünç verir. Sonra da dilediği zaman onu geri alır. O halde hiç kimsenin dilediği gibi tasarrufla bulunacağı bir mülkiyeti yoktur. Aksine asli malikin direktifleri doğrultusunda, tasarrufta bulunulacak ödünç bir mülkiyet söz konusudur. Ödünç alan, mülkün üzerinde gerçek malikinin şartlarına zıt bir tasarrufla bulunursa, haliyle bu tasarruf geçersiz olacaktır. İman edenlerin bu mülkü geri almaları kaçınılmazdır. Ahirette ise gerçek malikin şartlarına göre tasarrufta bulunmamanın cezasını çeceklerdir.

Yüce Allah, dilediğini yüceltir dilediğini de alçaltır. Verdiği

hükümden, sorumlu tutulmaz, O bir şeye zorlanmaz. Takdirini geri çevirmek mümkün olmaz. O, Allah olduğundan bütün işlerin yegane sahibidir de. Bu özelliklerden hiçbirini Allah'tan başkasına vermek doğru değildir.

Her ne zaman, Yüce Allah'ın uluhiyette birlenmesi söz konusu olmuşsa, malikiyette, hükmü altına alıp idare etmede, otoritede ve egemenlik bakımından da birlenmesi kaçınılmaz olmuştur.

"Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Ve Allah her şeyi kuşatmıştır." (Nisa-126)

İslam'ın tevhid düşüncesi sadece Allah'ın zatının birliğiyle alakalı bir konu değildir. O, evrende etkisi görülen, pratik hayatta hareket halindeki bir tevhittir. Otoritenin ve hükmü altına alıp idare etmenin birliğidir, bu.

Kişide göklerde ve yerde ne varsa hepsinin Yüce Allah'a ait olduğu O'nun her şeyi kuşattığı ve hiçbir şeyin, ilminin ve gücünün dışında olmayacağı gerçeği yer edince, kaçınılmaz olarak, O'nun uluhiyette ve ubudiyette birlenmesi metoduna ve şeriatına uymak suretiyle rızasını elde etmeyi gerektiren bir düşünce meydana gelecektir.

Her şeyi O'nun mülkü her şey O'nun kontrolünde ve O her şeyi kuşatmıştır.

Yüce Allah, göklerin, yerin ve onların içindeki her şeyin malikidir:

"Göklerin ve yerin ve ikisinin arasındakilerin mülkü, Allah'ındır. O, her şeye kadirdir." (Al-i İmran,189)

Tabiatıyla malik olanın mülkünde, hükmetmesi gerekir. Bütün mesele budur. Uluhiyet meselesi, tevhid meselesi...

Uluhiyetin birlenmesi ve tevhidin gerçekleşmesi için, Allah'ın indirdikleriyle hükmetme meselesi...

Mal, nefis, gökler, yer, hayat, ölüm, dostluk ve yardım, her şey Allah'ın elindedir, başkasının değil...

"Şüphesiz, göklerin ve yerin mülkü Allah içindir. Diriltir ve öldürür. Sizin için Allah'tan başka bir dost ve yardımcı da yoktur." (Tevbe-116)

Bu, Allah'a bağlanmadır. Yalnızca Allah'a bağlanma, başkasına bağlanmayı, gerektirmeyecek kadar yeterli bir güvencedir insan için.

Göklerde ve yerde mutlak egemenlik Allah'ındır.

"O ki, göklerin ve yerin mülkü O'nundur." (Furkan-2)

Bu, malikiyetten ve yücelikten kaynaklanan bir egemenliktir. Her şeyin üzerinde, tasarruf ve idarede bulunma ve her şeyi değiştirip başka şekle

dönüştürebilme tasarrufudur.

Mülkün sahibi olan, her şeyden münezzehtir.

"Her şeyin mülkiyeti (melekutu) elinde olan ve sonunda kendisine dönülecek olan Allah, münezzehtir." (Yasin-83)

Meleket kelimesi, bu büyük alakayı, var olan her şeyin üzerindeki mülkiyet alakasını ve mülkteki her şeyin üzerindeki kapsamlı egemenliği bakımından özenle seçilmiştir.

"İşte Allah; sizin Rabbiniz O'dur. Mülk O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. O halde nasıl oluyor da yüz çeviriyorsunuz? " (Zümer-6)

"Göklerde ve yerde olanlar O'nundur. O yücedir, azimdir." (Şura-4)

Böylece Yüce Allah, göklerde ve yerde olan her şeyin kendisine ait olduğu gerçeğini yerleştiriyor. Birçok insan, sahip olduğu, kendisine musahhar kılınmış, dilediklerini kullandıkları ve yararlandıkları birçok şeyin mutlak sahipleri olduklarını zannederek aldanıyorlar. Oysa, bu gerçek anlamda sahiplik değildir.

Mülkün gerçek sahibi, var eden, yok eden, diriltten, öldüren, insana dilediğini bahşeden, dilediğinden mahrum bırakan, ellerinde olanı alan ve tekrar onun yerine başkasını koyabilen Yüce Allah'tır.

Allah'ın bu sonsuz mülkü, eşsiz olması bakımından da son derece azametlidir. Her şey O'na kıyasla son derece düşük kalır. Bu hakikat böylece vicdanlarda yer edince, insanlar kendileri için, iyilik, rızık ve kazanç dileyebilecekleri mercii de tanımış olurlar. Göklerde ve yerde olan her şey Allah'ındır. Gerçek malik, kullarına bağıшта bulunabilendir. Dolayısıyla mülk, tek başına Allah'ındır.

"O, kendisinden başka ilah bulunmayan ve mülkün maliki olan Allah'tır." (Haşir-23)

Allah'ın malikiyet sıfatı, diğer sıfatların üzerine kaim oldukları bir kaidedir.

Mülkün, kendisinden başka ilah bulunmayan Allah'a ait olduğu gerçeği vicdanlarda yer edince, yani mülkiyet birlenince kulların başka efendilere yönelmesi ve hizmet etmesi olayı da ortadan kalkmış olur. Bir insan aynı anda iki efendiye hizmet edemez...

"Yüce Allah bir adama iki kalb vermemiştir." (Ahzab-4)

Yalnızca Yüce Allah, evrenin ve varlığın maliki, hükmü altına alıp idare eden ve kontrolünde tutup tasarrufta bulunanıdır.

"Mülk elinde olan Allah yücedir ve her şeye kadirdir." (Mülk-1)

Bu hakikat, vicdanlarda yer ettiği zaman gidilecek yol ve yön belirlenmiş

olur. Dolayısıyla insan, her şeyin maliki, hükmü altına alıp idare edeni ve ortaksız tasarrufta bulunanı olan Allah'tan başkasına yönelmekten ve güvenmekten kurtulur.

Aynı şekilde, mülkün tek maliki ve biricik efendisinden başkasına kul olmaktan da kurtulmuş olur.

"O, her şeye kadirdir."

Hiçbir şey O'nu aciz bırakamaz. Gözünden kaçmaz, izni olmadan, hiçbir şey meydana gelemez. O'nun dilemesini hiçbir şey sınırlandıramaz. Dilediğini yaratır, dilediğini yapar ve O irade ettiğini yapmaya kadirdir. Emrinde galip olandır, iradesine bir sınır ve kayıt da vurulamaz. Bu hakikat vicdanlarda yer ettiği oranda düşünce, aklın, hislerin ve hayallerin alışkanlıklarından kurtulup doğrudan Allah'ın iradesine bağlanır.

Allah'ın kudreti insanın hayal edebildiği her şeyin ötesindedir, insanların ilmi, çevrelerinde olup bitenlerden edindikleri bilgilerle sınırlı olduğundan Allah'ın gücünü takdir edemezler. Çünkü Yüce Allah, onların sınırlı olmaları ve çevrelerinin etkisinde kalmaları hasebiyle bağlı bulundukları şeylerden yücedir,-münezzektir.

Hayat metodunu ve nizamını, eşya ve olaylar hakkındaki düşüncelerini bu sonsuz güçten almadıkça insanlar, çevrelerindeki çeşitli kayıtların ve sınırlamaların etkisinden kurtulmayacaklardır.

3 - Allah'tan Başka Rızık Veren Yoktur

Yüce Allah, yarattığı her canlının rızıkını vermeyi üzerine almıştır.

"Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, onun rızıkı Allah'a ait olmasın. Onların sığınaklarını ve yerlerini bilir. Hepsi apaçık kitaptadır." (En'am-38)

Şu canlılar -yeryüzünde hareket eden, insan, hayvan, sürüngen vs. hepsi canlılar kapsamına girer- yerin altını ve üstünü dolduran bütün bu canlılar...

Sayısını Allah'tan başka kimsenin bilmediği yeryüzünü dolduran bu canlıların rızıkını Allah verir. Nerede saklandıklarını, gizlendiklerini ve nereden gelip nereye gideceklerini o bilir. Her şey bu kuşatıcı ilmin kapsamındadır. Bilmekle beraber, hayalin tasavvur edemeyeceği bu canlılar topluluğunun rızıkını takdir etmek...

Bu, Allah'ın yol göstericiliği olmadıkça, insan hayalinin ulaşamayacağı bir başka noktadır.

Ulu Allah, yeryüzünde dolaşan bu muazzam topluluğun rızkını vermeyi üzerine almıştır. Yeryüzüne, bütün yaratıkların rızık konusundaki ihtiyaçlarına cevap verebilecek yetenekler bahsetmiştir.

Aynı şekilde gerek ilkel yöntemler, gerek ziraat usulüyle, ya da yapmak ve terkip usulü ile rızık elde etmek gibi çeşitli yetenekler bu canlılara bahşedilmiştir ki, yeryüzünün bu nimetlerinden yararlanabilsinler. Gerçekten de çeşitli rızık kazanma şekilleri mevcuttur. Yüce Allah, her canlının durumuna uygun bir yöntem bahsetmiştir.

Özellikle, yeryüzünde kendine halife kıldığı insana, tahlil, terkip, üretim, geliştirme, yeryüzünün çehresini değiştirme ve hayatın gelişmesine paralel olarak ortaya çıkan daha birçok yetenek bahsetmiştir. Ancak insan, kendi rızkını hiçbir zaman kendisi yoktan var etmez. Allah'ın yeryüzünde gizlediği hazinelerinden, Allah'ın koyduğu fitri kanunlar doğrultusunda hareket ederek elde edebilir bu rızık. Çünkü her canlının rızık, yeryüzü ve gökyüzü hazinelerinde mevcuttur. Ancak bu demek değildir ki rızık, çalışmaksızın elde edilebilir.

"Yeryüzünü size boyun eğen kılan O'dur. Haydi onun omuzlarında yürüyün. Ve Allah'ın rızıkından yiyin. Dönüş O'nadır." (Mülk-15)

Evet, gaye, bazı insanların zannettikleri gibi, rızık, kişiye önceden taktir edildiği ve çalışmakla kazanılmayacağı, oturmakla gecikmeyeceği ve tembellikle de kaybolmayacağını söylemek değildir. Eğer durum böyle olursa, nerde kaldı, Allah'ın **"sarılın"** dediği ve yeryüzüne yerleştirdiği kanunların bir parçası kıldığı sebepler? Allah'ın yaratıklara bahşettiği bunca güç ve enerjinin hikmeti nerde kaldı? İnsanın bu alandaki rolünü yerine getirmesi için halife tayin edildiği hayatın, Allah'ın ilmindeki olgunluk derecelerini aşacak gelişmesi nasıl sağlanacak?

Şüphesiz her canlının rızık mevcuttur, bu doğrudur, ve bu rızık evrende gizlidir. Allah'ın kanunlarına uygun olarak yapılacak bir çaba sonucu elde edilebilir ancak.

Dolayısıyla kimse çalışmaktan geri kalmamalıdır. Gökten altın ve gümüşün yağmadığı biliniyor. Ancak göklere ve yere bütün canlılara yetecek kadar rızık gizlenmiştir. Her ne zaman bu canlılar, hiç kimseye haksızlık yapmayan, kimseyi ihmal etmeyen **"ilahî kanunlar"** doğrultusunda çaba sarfederlerse göklerde ve yerde saklı ilahî hazinelerden rızıklarını kazanırlar.

Ancak hem iyi kazanç, hem de kötü kazanç var. İkisi de bir çabanın sonucudur. Sadece vasıfları ve sonuçları farklıdır.

Yüce Allah'ın ilmi bütün yaratıkları kuşatmıştır. Ve O hiç kimseyi terketmeden herkesin rızkını verir.

Rızık takdir eden, daraltıp genişleten Yüce Allah'tır. Sonuçta işlerin tümü

O'na döner.

"Dilediğine rızık genişleten ve daraltan Yüce Allah'tır. Dünya hayatı ile sevindiler. Ahiret karşısında dünya hayatı, bir oyundan başka birşey değildir." (Ra'd-26)

Rızıklar da herşey gibi Allah'ın ilminde takdir edilmiş olup, O'nun emrine ve dilemesine tabidirler, insanlar ve rızıkları için koyduğu ve razı olduğu kanun uyarınca dilediği zaman dilediği gibi tasarrufta bulunur.

"Hiç bir şey yoktur ki anahtarı bizim yanımızda olmasın. Onu ancak belli bir kaderle indiririz." (Hicr-21)

Bir yaratığın herhangi bir şeyi takdir edip ona hükümler olması mümkün değildir. Her şeyin hazineleri Yüce Allah'ın ulu katındadır. Yarattıklarının her bir topluluğuna belli bir ölçü dahilinde indirir. Hiçbir şey ölçüsüz değildir.

Göklerde ve yerde olan rızık, ilk defa yaratma ve bunu, sürekli tekrarlama şeklindedir. Yerde olan rızık daha çok, yemek, içmek ve nefes almak için gerekli olan bitki, hayvan, su ve hava olarak sıralanabilir. Ayrıca, maden yatakları ve cevherler gibi yeraltı zenginlikleri, yemek ve süs için kullanılan denizaltı zenginlikleri ve mıknaş ve elektrik gibi olağanüstü enerji kaynakları bunlar arasındadır. Bir de Allah'tan başka kimsenin bilmediği ve her an bir yenisi keşfedilen daha nice zenginlikler ve enerji kaynakları...

Gökten kaynaklanan rızıklara gelince, dünya hayatında bahşedilenleri şöyle sıralanabilir:

Işık, ısı, yağmur ve Allah'ın insanlara bahşettiği daha birçok güç ve enerji.

Buna rağmen ve rızık sebepleri belli olduğu halde, rızık korkusu cahili anlamda insanların kalbine bir takım vesveseler veriyor. Kur'an bu tehlikeye karşı kalbleri sükuna kavuşturan bir uyarıda bulunuyor. Kalbleri hayatta sürekli görülen olguya karşı ikaz ediyor.

"Nice canlı vardır ki, rızıkını taşıyamıyor. Allah onu da sizi de rızıklandırır." (Ankebut-60)

Nice canlı vardır ki, rızıkını elde edemiyor, toplayamıyor, taşıyamıyor. Koruyamıyor ve ne yapacağını nasıl elde edeceğini ve nasıl koruyacağını bilemiyor. Bütün bunlara rağmen Allah onu rızıklandırıyor ve açlıktan ölmeye terketmiyor. Kendi rızıklarını kendilerinin yarattıklarını zannetseler bile insanları da rızıklandıran O'dur.

İnsanlara, rızık elde etmenin araçları ve sebepleri bahşedilmiştir. Aslında bağışlar da Allah'ın yardımı olmadan elde edemeyecekleri birer rızıktırlar. Cahiliyyede olduğu gibi korkulan bir rızık kıtlığına imkan yoktur. Onlar

Allah'ın kullarıdır. Onları istediği şekilde rızıklandırır.

Kalblerin vesvesesini, onları yaratandan başkası idrak edemez. Aynı şekilde kalblerde olanı bilenden başkası kalbleri tedavi edemez.

Yüce Allah, kullarından dilediğine rızkını genişletip daralttığı gerçeğini yerleştiriyor böylece.

"Allah rızkı kullarından dilediği için genişletir, dilediğine daraltır."
(Ankebut-62)

"Rızkınız ve va'd olunduklarınız göklerde dir." (Zariyat-22)

Şüphesiz herkesin rızkının önceden takdir edildiğinin bilinmesi dikkatleri bir başka noktaya çekmektedir. Rızık sebepleri yeryüzünde bulunmakla ve insanlar onlara sarıldıkları ölçüde rızıklarını kazanmakla beraber, Kur'an, insanların dikkatini bunun ötesine, gaybe doğru çevirmektedir. Önceden tayin ve takdir edilen rızka muttali olmaları için...

Yeryüzündeki zahiri rızık sebeplerine gelince, bunlar, rızkın Allah tarafından olduğunu bilmesi, yerin ağırlığından ve mal hırsının pençesinden kurtulması dolayısıyla rızkı verene doğrudan yönelmesi için yaratılmışlardır. Mü'minle sebepleri yaratan arasında engel oluşturmazlar.

Mü'minin kalbi, bu hakikatleri idrak edip, yeryüzünün hilafetine ve imarına görevlendirildiğini bildiği halde, yeryüzü ve sebeplerini ihmal etmesi düşünülemez.

Sebeplere takılıp kalmaması ve Allah'tan gafil olmaması için dikkati sebeplerin ötesine çevrilmiştir. Sadece sebeplere sarılmalı, ancak rızkı verenin, sebepleri de yaratanın Yüce Allah olduğunu rızıkların Allah'ın indinde takdir edildiğini, Allah'ın irade ettiği şeyin kesinlikle vuku bulacağını da bilmeli ve sebeplerin esaretinden kurtulmalıdır. Sebeplerde onları yaratana işaret eden delilleri idrak edince, sebeplerden kanaatlarla, göklerin derinliklerine uçar ayakları yerde sabit olduğu halde kalbi göklere bağlı hayatını sürdürür. Özgürce ve serbestçe.

Allah, odur ki, rızıklandırır.

"... kimdir ki sizi rızıklandırır? " (Mülk-21)

Beşerin rızkı, Allah'ın iradesiyle, evrenin özüne, toprağın ve havanın elementleri arasındaki ilk sebeplere yerleştirilmiştir. Beşerin bu sebeplere doğrudan bir etkisi ve işleyişlerine bir müdahaleleri söz konusu değildir. Onlar varlık itibarıyla insandan daha eski, kuvvet bakımından daha büyük ve Allah'ın dilemesiyle, hayatın izlerini ortadan kaldırmakta insandan daha güçlüdürler.

Sular kesilirse, hava ortadan kalksa ya da varlığı meydana getiren elementler yok olsa, kim insanı rızıklandıracak?

Rızık kelimesi duyulduğunda, zihinde çok derin, geniş ve köklü anlamlar çağırıştırır. Büyük, küçük her şeyi, sebepleri ve dilerse onları ortadan kaldırmayı Allah'ın takdirine bağlar.

Bu büyük, geniş ve derin kavramı, çalışmak, meydana getirmek ve üretmek gibi insanın kendi çabasının ve enerjisinin ürünü sandığı, rızık kelimesinin anlamına yakın bütün anlamları içermektedir. Bunların tümü bir taraftan sebeplerin ve ana unsurların varlığına, diğer taraftan, Yüce Allah'ın milletlere ve ferdlere bağışına bağlıdır.

Allah'ın bağışladığı, nefes alma yeteneği olmasa ve vücuda hareket etme kabiliyetini kazandıran mekanizma olmazsa hangi nefes, çalışan bir kişiye teneffüs verebilir?

Hangi hareket onu harekete geçirebilir?...

Allah'ın bağışladığı düşünme ve meydana getirme yetenekleri olmadan hangi akıl bir eser meydana getirebilir?

Bir işçinin çalışarak meydana getirdiği her eser, başlangıçta Allah'ın yarattığı maddeye şekil vermekten ve Allah'ın insana bahşettiği sebeplere sarılmaktan meydana gelmiş bir ürün olmaktan başka bir şey değildir.

Hepsinin rızık Allah katından olduğu ve hepsi de Allah'ın kulları oldukları halde nasıl oluyor da bazıları bazısını kul, bazıları da bazısını rabb ediniyor.

"Dilediğine hesapsız rızık verirsin." (Al-i İmran-27)

Yüce Allah, kullarına bahşeden ve onları koruyandır.

Kur'an-ı Kerim, etkisi, kendilerinden öncekilerin hayatında olduğu gibi, kendi hayatlarında da görülen şirk olgusunu rızık açısından tedavi ediyor.

"Allah ,O'dur ki sizi yaratır, rızıklandırır, sonra öldürür, ardından diriltir. Ortak koştuklarınızdan, bunlardan bir şeyi yapabilen var mı? O, sizin ortak koştuklarınızdan yüce ve münezzehtir." (Rum-40)

Yüce Allah, dikkatlerini, Allah'tan başkasına bir pay veremeyecekleri konulara, durumlarının ve işlerinin hakikatine ve Allah'tan başka ilah addettiklerinin bir müdahalesinin söz konusu olamayacağı noktaya çekiyor.

Onları yaratanın rızıkları verenin ve öldürüp diriltenin Yüce Allah olduğu konusuna yöneltiyor. Yaratanın, Yüce Allah olduğunu kabul ettikleri gibi, diğer taptıkları ilahların kendilerini rızıklandırıldığını iddia edemezler.

"Göklerden ve yerden sizi rızıklandıracak Allah'tan başka bir yaratıcı mı vardır? O'ndan başka ilah yoktur Nasıl yüz çeviriyorsunuz?" (Fatır-3)

Her an yüce yaratıcının mahlukatını rızıklandığı bir feyiz, Allah'ın göklerde ve yerdeki iyilik ve nimetlerinden dökülüyor. Ellerindeki bu

kapsamlı feyiz gibi, onları rızıklandıracak Allah'tan başka bir yaratıcı var mıdır?

Şirkin en iğrencini, en sapığını işleseler bile böyle bir şey iddia edemezler. Ortada Allah'tan başka bir yaratıcı, bir rızık veren olmadığına göre, onlara ne oluyor ki, düşünmüyorlar ve şükretmiyorlar?

Ellerindeki rızıklarının onları sevkettiği böyle bir hakkı kabul etmekten kaçınmaları, gerçekten şaşırtıcıdır.

"Göklerin ve yerin anahtarları O'nun elindedir, dilediğine rızık genişletir ve daraltır." (Şura-12)

Rızık daraltmak ve genişletmek olayı tamamen Allah'ın emri altındadır. Onları rızıklandıran üzerlerine kefil olan, doyuran ve içiren Allah, bunların dışındaki konularda da aralarında hükmetmelidir. İhtilaf ettikleri konularda O'ndan başka hükmedecek kimdir?

İnsanların rızıkını vermeye kefil olan, her şeyi bilen ve takdir eden kimse, insanlar diğer konularda da ona yönelmelidir.

Buna bağlı olarak uluhiyet gerçeği, bölünmez bir gerçektir. Kur'an-ı Kerim, ilahın malikin ve nimetleri verenin bir olduğunu yerleştiriyor. Hükümrân olan Razık ile güçsüz, hiçbir şeye malik olmadığı gibi rızıkları veremeyen kimse bir olur mu?

Üstelik insanlar bu ilahtır, bu da ilahtır diyorlar. (!)

Rızık, ruhları uğraştırır, özellikle imandan yoksun ruhları. Ancak rızık yalnızca Allah'tan beklemek, nefislerde gizli olan birçok temayülü gemler.

"Allah'tan başka kullukta bulunduklarınız, rızıkınızı vermeye güçleri yetmez. O halde rızıkınızı Allah'tan bekleyin." (Ankebut-17)

Yaratan ve rızıklandıran kimse, aynı zamanda Rabb ve hükümrân olan da O'dur. Hiçbir konuda O'nun şeriatında beliren izninin dışına çıkılamaz.

Şeriatı da Resulullah'ın getirdiği hayat nizamıdır.

İnsanların hayatına hükmetmesi konusunda Allah'ın birlenmesinin zarureti delil teşkil etmesi için, Allah'ın kullarına bağışladığı rızık meselesini sıkça arz etmektedir, Kur'an metodu.

Çünkü yaratan, tek başına rızıkları garantileyen eden, **rububiyetin, hakimiyetin ve egemenliğin** de yalnızca kendisine has olmasına müstahaktır...

Bu tartışma götürmez kesin bir hakikattir.

"De ki: "Gökten ve yerden sizi rızıklandıran kimdir? İşitmeye ve görmeye muktedir olan mı?. Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkardı? Kim işleri düzenler?" Diyecekler ki, "Allah" De ki: "O halde korkmaz

mısınız? İşte Allah, sizin gerçek Rabb'iniz. Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var? Nasıl oluyor da yüz çeviriyorsunuz." (Yunus-31)

"De ki:"Gökten ve yerden sizi rızıklandıran kimdir?"

Onlar Allah'ın varlığını inkar etmiyorlardı. Bunun gibi büyük işlerdeki tasarrufunu da inkar etmiyorlardı. Fakat fitratlarındaki sapma, bu kabullenişlerine rağmen onları şirke düşürüyordu. Allah'ın izin vermediği şeriatlara uydukları gibi bazı kulluk davranışlarını da başkalarına sunuyorlardı.

Sağlam bir akide bu tür sapıklıklardan korunmuştur. Çünkü rızık Allah'ın elinde olup, herkesi rızıklandırır. Hiç kimseye de yazdığından başkası isabet etmez...

"Allah dışında, göklerden ve yerden onları rızıklandıramayacak ve buna güç yetiremeyeceklerle ibadet ediyorlar." (Nahl-73)

Fitratın bu derece sapması gerçekten de acıdır. İnsanların kendilerini rızıklandıramayan ve hiçbir zaman bunu başaramayacaklara kullukla yönelmesi...

Bunu yaparken de Allah'ın razık ve yaratıcı olduğunu kabul etmeleri, inkar edemeyecekleri delillere ellerinde olduğu halde, Allah için eşler ve benzerler uydurmaları son derece gariptir.

Yüce Allah, onların koştukları eşlerden münezzehtir.

4 - Allah'ın İzni Olmadan Kimse Zarar ve Fayda Veremez

Yüce Allah, İslam düşüncesinin temel kaidelerinden biri olan varlık aleminde Allah'ın izni olmadan hiçbir şeyin olmayacağı hakikatini şu şekilde açıklıyor.

"Allah'ın izni olmadan, onlar bir kimseye zarar verecek değillerdir." (Bakara-102)

Sebepler, Allah'ın izni ile işlevlerini yerine getirir. Onun izni ile etkileri görülür ve sonuçları gerçekleşir...

Bu, mü'minin kalbinde iyice açığa kavuşturulması gereken İslam düşüncesinin temel bir kuralıdır. Bu kuralı, bu noktada, en iyi şu örnek anlatabilir:

Elini ateşe soktuğun zaman, ateş elini yakacaktır. Fakat bu yanma olayı Allah'ın izni olmadan gerçekleşemez. Ateşe yakma özelliğini veren Allah'tır. Eline de yanma özelliğini O vermiştir. Ve o özel bir hikmetten dolayı

dilemediği zaman bu özellikleri durdurmağa kadirdir. İbrahim (a.s.) için olduğu gibi.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Dedik ki, Ey ateş! İbrahim 'e karşı serin ve selametli ol."

Her etkene Allah'ın izni ile, etki etme özelliği verilmiştir. O bu izinle işlevini görmektedir. Bu özelliği verdiği gibi, dilediği zaman, bunu durdurabilir de. Gayb işleri tamamen Allah'a aittir. Dilediğine, dilediği kadar ve dilediği zamanda bildirdiğinin dışında kimse gaibten bir şeye muttali olamaz. Bu yüzden kullar kendileri için bir fayda ya da zarara güç yetiremezler.

"De ki, "Allah'ın dilediğinin dışında kendi nefsim için bir fayda ya da zarara gücüm yetmez. Eğer ben gaybı bilseydim, iyiliği arttırırdım. Bana kötülük de dokunmazdı. Ancak ben, iman eden bir kavim için uyarıcı ve müjdeciden başka bir şey değilim." (A'raf-188)

Bazı işleri yaparken onunla bir zararı kaldırmayı ümid ediyorlar, fakat sonuç onlar için gizlidir, istemeden yaptıkları bir işin sonunun hayır, severek yaptıkları bir işin sonunun kötülük olması mümkündür. Sonuçlar onlar için gayb perdesindedir.

"Hoşlanmadığınız bazı şeyler de sizin için şer olabilir." (Bakara-216)

Bu hakikat, beşerin bilinmeyen gayb karşısındaki gerçek konumunu belirtiyor, insan ne kadar çabalarsa, ne kadar gaybı bilmeye çalışırsa çalışsın, perdeli, gizli ve kapalı gaybın önünde mahcup beşeriyetini hatırlayacaktır.

Resulullah (s.a.v.) de beşer olduğunu, kendisi için bir fayda veya zarara gücünün yetmediğini, çünkü gaybi bilmediğini, daha başındayken yolun nereye varacağını bilmediğini, fiillerinin sonucunu bilmediğini, dolayısıyla fiilinin sonucunu tayin edemediğini söylemiştir. Sonucu hayır da görse, şer de görse bunun böyle olduğunu bildirmiştir. O çalışır ancak sonucun Allah'ın takdir ettiği gaybın içinde gizli olduğunu bildirmekle görevlidir.

Bu ilan ile, İslami tevhid akidesinin her çeşit şirkten mutlak surette arınması ve yüce uluhiyet makamının beşerin hiçbir surette ortak olamayacağı özellikleriyle birleşmesi hakikati tamamlanmış oluyor.

Bu beşer, Allah'ın seçtiği ve sevdiği kulu Muhammed (s.a.v.) de olsa...

Gaybın eşiğinde beşeri güç ve beşeri ilim durur. Aynı şekilde beşeri sınırının başlamasıyla Muhammed (s.a.v.)'in şahsı durur ve görevi biter.

"De ki: Ben size bir zarar veya iyilik dokundurmaya güç yetiremem." (Cin-21)

Resulullah (s.a.v.) kulluk ettiği biricik Rabb'inin bir özelliğini herhangi bir

şeye atfetmelerinden ellerini çekmek, uzaklaştırmak ve O'na hiçbir şeyi ortak koşturmakla emrolunuyor. Zarar veya fayda vermeye yalnızca o muktedir. Bununla, her şey ve Nebi (s.a.v.) fayda ve zarar üzerine etkin olmaktan uzaklaştırılır. Bu işte de uluhiyet makamı birleşince iman soyutlama ile düşünce, bu tam açık ve sarıh istikameti bulur.

"De ki,"Ben, Allah'ın dilediğinden başka, kendim için bir zarar veya faydaya güç yetiremem." (Yunus-49)

Resulullah (s.a.v.) kendisi için bir zarar veya faydaya malik olamayınca, onlar için de bir fayda ya da zarara malik olamaz. Dolayısıyla iş Allah'a havale edilir.

"Şayet Yüce Allah, bir zararı kaldırır, O'ndan başka onu geri getirecek kimse yoktur ve eğer bir hayrı kaldırır O herşeye kadirdir... O, kullarının üstünde kahirdir ve O hikmet sahibi dir, haberdardır." (En'am-17,18)

Bu konuda çoğu zaman nefislerin ve göğüslerin vesvesesine, korku ve ümit bağlanan makamlara, şüphe ve zannın ürünü hurafelere tabi oluyor insanlar. Bunların tümünden, akidenin aydınlığı, iman hakkı batıldan ayıran özelliği, düşüncenin netliği ve uluhiyetin gerçek mahiyetini bilmekle kurtulmak mümkün olur...

İnsan niçin Allah'tan başkasını dost edinir?

Yaşamakla emrolunduğu İslam'a muhalefet etmek suretiyle Allah'ın yasakladığı şirkin girdabına neden düşer?

Bunun sebebi dünya hayatında bir faydayı celb (elde etmek) ve bir zararı uzaklaştırmak mıdır?

Zarar anında insanların yardımını ummak ya da bollukta insanların faydasını beklemek midir?

Oysa bunların tümü Allah'ın elindedir. Sebepler üzerindeki mutlak güç Allah'ındır. Aynı zamanda O, kulları üzerinde kahredici güce sahiptir. Vermenin ve men etmenin hikmeti ve bilgisi O'nun yanındadır.

Hiç kimsenin, tağutuyla, zorbasıyla, itirazıyla, inadıyla ve hilesiyle cahiliyedeki eğilimlere ihtiyacı yoktur. Bu şerleri işlemeye hiç kimsenin ihtiyacı yoktur aslında. Akli selim, zarar ve faydanın Allah'tan geldiğini kabul eder.

İbn-i Abbas (r.a) şöyle der:

"Bir gün Resulullah (s.a.v.)'ın arkasında yürüyordum. Bana dedi ki; "Ey delikanlı, sana bazı sözler öğreteceğim. Onları koru ki, Allah seni korusun. Koru ki, Allah'ı yanında bulursun. İstedğin zaman, Allah'tan iste. Yardım diledğin zaman, Allah'tan dile. Şunu bilki, şayet bütün

ümme, sana bir yarar dokundurmak için bir araya gelseler de, Allah'ın senin için yazdığının dışında bir yarar dokunduramazlar. Aynı şekilde, sana bir zarar dokundurmak için toplansalar Allah'ın senin için yazdığından başka bir şey dokunduramazlar. Kalemler kaldırılmış, sayfalar durulmuştur." (Tirmizi rivayet etmiş ve, "sahih bir hadistir" demiştir.)

Tirmizi'nin dışında başka bir rivayette de şöyle denir.

"...Koru ki Allah'ı önünde bulursun. Bollukta Allah'ı tanırsan zorlukta seni tanır. Bilki sana isabet etmeyen başına gelmeyecektir. Başına gelecek şeyin de yanılması mümkün değildir. Bilki, sabırla beraber zafer, sıkıntıyla beraber rahatlık ve zorlukla beraber kolaylık vardır."

Şüphesiz Yüce Allah kulları üzerinde sonsuz bir güce sahiptir. Verdiği hükümden sorumlu tutulamadığı gibi takdir buyurduğunu da geri çevirecek birisi yoktur. Azgın cahiliyenin yerine yeniden İslam'ı inşa hareketine girişen bir kalbte bu hakikatlerle bunların zıddına yapılan davranışların bir arada olması düşünülemez. Bu öyle bir sorumluluktur ki, dağlar bile kaldıramaz...

Müslümanın, cahiliyenin yeryüzünü kapladığı bu noktada durması ve bu yüce, kesin, hakla batılı ayıran, sarsıcı ve korkutucu hakikati cahiliyenin yüzüne çarpması kaçınılmazdır. Sonra da her şeye kadir olduğunu kulların üzerinde sonsuz güce sahip olduğunu bildiği Yüce Rabb'ine yönelmeli ve kulların -tağutların ve zorbaların da dahil- bir sinekten daha zayıf olduklarını bilmelidir. Hem de sinek, onlardan bir şey koparsa onu geri alamayacaklarını bilmelidir. Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar ve fayda veremezler. Allah işinde galip olandır; fakat insanların çoğu bilmezler.

Nitekim Yüce Allah, peygamberlerine bu gerçeği ilan etmesini emrediyor:

"De ki, "faydası ve zararı dokunamayanı çağırır mıyız? " (En'am-71)

De ki, Ey Muhammed!. Onların, Allah'tan başka çağırdıkları ve yardım beklediklerini inkar ederek...

Allah'tan başka tahtadan, ağaçtan putlar, heykeller, ruh, melek, cin ve insan; bir fayda veya zarara malik değildirler. Onların tümü fayda ve zarar dokunduramamakta eşittirler. Her şey, Allah'tan bir kader doğrultusunda, hareket eder. Allah'ın izin vermediği şey olamaz. O'nun takdir ettiğinden başkası olamaz. Olup bitenler, hep O'nun kaza ve kaderi dairesinde olup bitiyor.

İnsanoğlu, haktan saptığında, artık beyinsizlikte sınır tanımaz. Bu yüzden Allah'tan başka ne fayda ne de zarar verebilen bir sürü tanrı edinir.

"Kendilerine ne zarar ne de fayda dokunduramayan Allah'tan başkasına kulluk ediyorlar. "Bunlar Allah'ın yanında bizim

şefaatçilerimizdir "diyorlar. De ki; "Göklerde ve yerde Allah'ın bilmediği bir şeyi mi O'na haber veriyorsunuz? "O, onların şirk koştuklarından yüce ve münezzehtir." (Yunus-18)

Onlar bu sahte rabblerin Allah'ın katında şefaatçi olduklarını zannediyorlar. Oysa Yüce Allah bunların, iddia ettikleri şeyin imkansız olduğunu biliyor:

Siz O'nun bilmediği bir şey mi biliyorsunuz.?

Yoksa gökte ve yerde varlığını bilmediği bir şeyi mi O'na haber veriyorsunuz.?

Bu, içinde yüzdükleri beyinsizliğe uygun bir üsluptur. Ardından da O'nun yüceliğine yakışır bir tenzih geliyor.

"O ,şirk koştuklarınızdan yüce ve münezzehtir."

Zarar ve fayda Yüce Allah'ın elindedir.

"Allah'tan başka sana ne zarar ne de fayda dokundurmayanı çağırma! Eğer böyle bir şey yaparsan, sen de zalimlerden olursun." (Yunus-106)

Allah'tan başka, zarar ve fayda veremeyen bu putları çağırma! Müşriklerin zarar ve fayda edinmeyi umarak çağırdıkları gibi yaparsan sen de müşriklerden olursun.

"Şayet Allah sana bir zarar dokundurursa O'ndan başka onu giderecek kimse yoktur. Sana bir hayır da dilerse lütfünü geri çevirecek de yoktur. Kullarından dilediğine verir. O, gafurdur, rahimdir." (Yunus-107)

Zarar Allah'ın koyduğu fitri kanunlara karşı hareket ettikçe insanın başına gelecek bir sonuçtur. Faydada öyle Yüce Allah, yürürlükteki kanunun sonucu bir zarar sana dokundurursa, sünnetine tabi olmaktan başka onu giderecek bir güç yoktur. Biliniyorsa şayet, sebepleri terketmek zarara sebebiyet teşkil eder. Kanun uyarınca hareket etmen sonucu Yüce Allah, sana bir iyilik dokundurursa, O'nun yarattıklarından hiç kimse senden bu iyiliği çeviremez. Bu sebepler onun genel dileyişine ve eşyaya yerleştirdiği sünnetine uydukları oranda kullarından dilediğine verdiği bir fazilettir. Hiç kimse bir zararı gidermeye muktedir değildir.

"De ki, iddia ettiklerinizi çağırın, sizden bir zararı gidermeye ve değiştirmeye güçleri yetmez." (İsra-56)

Kullarının kaderine mutlak egemen olan Allah'tan başka hiçbir kimse bir zararı gidermeye ve onu değiştirmeye güç yetiremez. O her şeyin Rabb'i Yaraticısı ve her-şey O'nun elindedir.

"De ki; "Göklerin ve yerin rabbi kimdir?" De ki,"Allah!" Kendilerine

bir fayda ve zarara güçleri yetmeyenleri, Allah'tan başka dostlar mı edirsiniz? De ki, "Kör ile gören bir olur mu? Ya da, karanlıkla aydınlık bir olur mu?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki, "Allah, her şeyin yaratıcısıdır ve O tek başına her şeyin üzerinde kahredici güce sahiptir." (Ra'd-16) .

Onların Allah'tan başka edindikleri dostları reddeder tarzda sor. Mesele gayet açık olduğu halde, hakla batıl arasındaki farkı, kör ile gören veya karanlıkla aydınlık arasındaki fark kadar açık olduğu halde yine de sor onlardan...

Allah'tan başka kullukta bulundukları bu ortakların bir şey yarattıkları görülmüş müdür?

Dolayısıyla hangisinin ortakların yarattığı olduğunu bilmiyorlar?

O halde ve kesinlikle, ortak koştuklarının, Allah gibi yaratmaya güçleri yetmez. Yaratan kimse, kulların kullukta bulunmasına yalnızca o müstahaktır.

Bu olay, her şeyin Allah tarafından yaratıldığını, çağırdıkları tanrıların hiçbir şey yaratamadıkları gibi, kendilerinin yaratılmış olduğunu gören bir kavme musallat olan en büyük bir çirkeftir. Buna rağmen onlara şüphe etmeden kullukta bulunurlar. Akıllar ancak bu kadar beyinsizlik çukuruna düşebilir. Onların bir fayda ve zarara güçleri de yetmez.

"Kendilerine bir fayda ve zararda bulunamayacak, Allah'tan başka ilahlara kullukta bulunuyorlar." (Furkan-55)

Buna rağmen, sorulduğunda, Allah'ın göklerin ve yerin yaratıcısı olduğunu kabul ediyorlar.

"Eğer onlara, "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olursan, şüphesiz, "Allah!" diyecekler. De ki: "Görüyor musunuz Allah'tan başka çağırdıklarınızı? Şayet Allah bana bir zarar dilerse onların gücü bunu gidermeye yetmez. Ya da bana merhamet etmeyi dilerse onlar O'nun rahmetini kesebilirler mi? De ki: Allah bana yeter. Tevekkül edenler O'na tevekkül ederler." (Zümer-38)

Müşrikler, göklerin ve yerin yaratıcısının Allah olduğunu kabul ediyorlardı. Hiçbir zaman bunu kabullenmekten geri kalmazlardı. Akıl, göklerin ve yerin varlığını onların üzerindeki mutlak iradede başka bir şeyle izah edemez. Bu, açık fıtrî hakikati hepsi de kabul ediyorlardı. Yerin ve göklerin yaratıcısı Allah olduğuna göre, hiç kimse O'nun bir kulu için irade ettiği rahmeti engelleyemez. Durum bu olunca, Allah'tan başka çağırdıkları ne yapabilirler ki? O'ndan gelen bir zararı kimse engelleyemez. O'nun rahmetini kimse kesemez. O'nu hiç kimse azaltamaz, gizleyemez ve

yolundan alıkoyamaz.

Bu hakikatler mü'minin kalbinde yer edince, meselenin ona yönelik tarafı bitmiş oluyor. Tartışma bitmiştir. Gerisi Allah'a kalmıştır. O, kullarına yeter, yalnızca güven, bağlılık ve kesin bilgi vardır...

Sarsılmasından korkulmayan, güven; azalmayan bağlılık ve yanılmayan kesin bilgi.

Bu, varlık üzerindeki egemen gücün hakikatidir.

"Yerde ve nefislerinde size isabet eden her şey, biz onu yaratmadan önce bir kitaptadır. Bu Allah'a kolaydır. Ta ki kaybettiklerinize üzülmeysiniz, kazandığınıza da sevinmeyesiniz. Allah, bütün şımarık kibirlileri sevmez." (Hadid-23)

Böylece nefis istikrar bulur. Allah'tan gelen ve kendilerine isabet eden hayır ve şerle tatmin olur. Üzülerek hüznülenmez nimetin yokluğunda...

Nimete ulaşınca da kibirlenmez. O, yoklukta da, varlıkta da istikrarlı olur. Hiçbir sebebi, olayı ve kurumu Allah'a ortak koşmaz. Tümü önceden taksim edilmiş kader ve belli bir süre içindirler.

"Sonuçta her şey Allah'a döner."

"De ki: "Allah'a karşı kim sizin için bir şeye güç yetirebilir? Şayet sizin için bir zarar veya fayda dilerse? Şüphesiz Allah, işlemekte olduklarınızdan haberdardır." (Fetih-11)

Bu, Allah'ın takdirine teslimiyeti ve duraksamaksızın O'nun emrine itaati ilham ettiren bir sorudur. Durmak, gecikmek, zararı defetmediği gibi iyiliği de geciktirmez. Mazeretleri sıralamak Allah'ın ilmini gölgeleyemez.

Allah'ı birleyen beşer kalbi;

- O'ndan başkasına kullukta bulunmaz.

- O'ndan başkasının önünde eğilmez.

- O'ndan başkasından bir şey istemez.

- Yarattıklarından birine dayanmaz.

- O'nun gözünde, yalnızca Allah güçlüdür; kullarının üzerinde kahredici güce sahiptir.

Kulların tümü onun yanında zayıf ve cılızdırlar.

Hiç kimse O'na bir zarar veya fayda dokunduramaz.

Onlardan birisinin yardımına ihtiyaç duymaz.

Onlar kendi nefislerine de bir fayda veya zarar dokunduramazlar.

Yüce Allah, dilediğini vermeye veya engellemeye kadirdir.

Kulların O'ndan başkasına yönelmeye ihtiyaçları yoktur. O, zengin, kullarıysa fakirdir.

Böylece tevhidin etkisi, davranış ve tasarrufla görüldüğü gibi, düşünce ve duygularda da kendini gösterir.

Hayat için tam, açık ve belirgin bir metod çizer. Tevhid, dille söylenen bir kelime olmaktan çıkar.

Bununla beraber, Allah'ın indirdiği kitabın sıkça tekrarladığı ve açıkça anlaşılmasına çalıştığı tevhid akidesinin, her zaman, her çağda ve herkes tarafından anlaşılması gerekmektedir.

Tevhid, bu kapsamlı ve geniş anlamıyla idrak edilmeyi gerektirir.

5 - Ondan Başka İlah Yoktur. Öldürür ve Diriltir

Yalnızca, Yüce Allah, uluhiyet sıfatına sahiptir.

Her - şey ve herkes O'nun kuludur. Sonsuz kudret ve uluhiyet makamını uhdesinde bulundurmak, öldürüp diriltmek, bu vasfının yüceliğinin gereğidir. Bütün varlığa tek başına hükümandır. Yaratıklar üzerindeki hakimiyeti ortaksızdır. Uluhiyete tek başına sahip olan, insanların hayatı ve ölümü üzerinde de söz sahibi kimsedir, insanların onun dinine uymaları gerekir bu yüzden.

"Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur." şahadet cümlesi, kendisi olmaksızın iman ve İslam'ın söz konusu olmayacağı gerçeğinin bir başka yönünü de kapsamaktadır.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Allah O'dur ki, yerin ve göklerin mülkü O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. Öldürüp diriltendir." (A'raf-158)

Buradaki mesele, bu sıfatlara haiz Yüce Allah'a iman meselesidir.

Hayat ve ölüm, her an meydana gelen iki olgudurlar. Allah'tan başka ölüm ve hayat üzerinde kimsenin bir tasarrufu yoktur. En üstün yaratık olan insan, bir tek hücreye hayat vermekten aciz olduğu gibi herhangi bir canlıdan da gerçek anlamda hayatı alamaz. Hayatı bağışlayan onun sırrını da bilir. Onu bağışlamaya ve geri almaya muktedirdir, İnsanlar hayatı yok etmek için sebepler oluştururlar. Buna rağmen bir canlıdan gerçek anlamda hayat sıfatını yok edemezler. Şüphesiz, öldürüp diriltten yalnızca Yüce Allah'tır, başkası değil.

"O, diriltip öldürendir."

Yüce Allah, ölüm ve hayat üzerindeki görünen sebepleri ve gerçek mahiyetleri hakkındaki düşünceyi düzeltmeyi ve onların üzerindeki egemenliği, her işi düzenleyip idare eden kudrete havale etmeyi irade, buyuruyor.

Ayrıca bu konuda güven içinde olmalarını, görevlerini yerine getirmede telaşa ve üzüntüye kapılmamayı öğretmeyi irade buyuruyor. Çünkü takdir neyse o olacaktır.

Ölüm ve hayat, neticesi itibariyle Allah'ın elindedir. Sakınmak, ölüm konusunda fayda vermez. Korku ve telaş, hayatı artırmaz; eceli uzatmaz ve kazayı meydana gelmekten alıkoyamaz.

Hayatı veren de, alan da Yüce Allah'tır. Verirken de alırken de en iyisini O bilir. Yüksek ilahi hikmet, vermenin ve almanın ardında gizlidir. Şüphesiz her iki halde de insanların iyiliği söz konusudur. Verirken de alırken de Allah'ın onlara olan fazlı gerçekleşiyor.

Korku, üzüntü ve sakınma, insanların gidişatını değiştiremediği gibi, onlardan ölümü de uzaklaştıramaz. Aynı zamanda Allah'ın kaderini de geri çeviremez. En iyisi, sabır ve sebatır.

Telaş, kaderi değiştiremez ve korku da hayatı ecelden koruyamaz. Çünkü hayat canlıların bir çabası olmaksızın Allah tarafından bağışlanmıştır. O halde korkakların gözleri ölüm korkusuyla kaymasın.

Hayat ve ölüm, hayatın ve ölümün hakikati, İslam düşüncesinin önemli bir yönünü oluşturur. Bu düşüncenin bundan sonra hayatı görünür bir şekilde kuşatması kaçınılmazdır. Doğru ve sahih bir görüşün ürünü, mutmain ve sabit bilgi üzerine kurulu, hayatın nizamı, davranışların kuralların ahlakın ve adabın metoduna kaynaklık eden bir düşünce...

Bu düşünce itikadi düşünceden soyutlanmamıştır. Aksine onun üzerine kurulu ve ondan neş'et etmektedir. Çünkü düşünce akideye bağlantı kurmadan, doğru bir ölçü ve istikamet bulamaz. Hayatın istikameti; varlığın hakikati ve varlığı bahşeden yaratıcısı ile ilişkilerin hakikatini kapsamlı bir biçimde ele alan bir düşünceyle mümkündür.

Mekkî surelerin tümünü dolduran bu itikadi düşüncenin kuvvetli odaklaşması insanların Medine'de nazil olan surelerin ele aldığı bütün şer'i konuları, direktifleri ve hayatın tüm ilişkilerini anlamalarına yardımcı olmaktadır.

Diriltme ve öldürme herkesçe görülen iki hakikattir. Ancak her ikisi de bütün yaratıkların gücünün üzerindedir. Bu hakikat basit bir bakış ve az bir düşünmeyle anlaşılabilir. Ölüm sahnesi, hayat sahnesi, beşer kalbine dokunur, onu sarsar, heyecanlandırır, etkilenmeye hazırlar, kabullenmeye

ve karşılık vermeye alıştıırır. Bu yüzden Kur'an-ı Kerim'de, ölümden sıkça söz edilir. Göndermelerde bulunulur. Zaman zaman Yüce Allah şöyle buyurur:

" O'ndan başka ilah yoktur. Diriltip öldüren O'dur. O sizin ve ilk atalarınızın Rabb'idir." (Duhan-3)

" O öldürüp diriltten tek ilahtır "

" Allah, ölüm anında her nefsin ruhunu alır." (Zümer-42)

Yüce Allah, her nefsin canını, öleceği zaman alır.

Ölüm beşer kalbine yönelmekte ve etrafına kaçıışı imkansız bir duvar örmektedir. Ölüm gerçeği, hiç kimsenin geri çeviremeyeceği, çevresinden uzaklaştıramayacağı ve canlıların tümünün tadacağı soğuk ve korkunç bir olaydır. Her an tekrarlanıp durmaktadır. Büyük küçük, zengin fakir, kuvvetli zayıf, herkesin başına gelecektir. Onun karşısında herkes eşit bir konumdadır. Hile, aracı ve kuvvet kullanma, şefaath, uzaklaştırma ve geciktirme söz konusu değildir. İnsan, her an şu düşünceyi hissetmektedir:

Ölüm, bir merciden gelmektedir ve bütün insanlar onu engelleyemez. Bu yüce merciye teslimiyetten başka da çare yoktur.

"Hayır ne zaman ki can köprücük kemiklerine dayanır ve "Kim afsun yapar, acaba?" denir ve kendisi artık bunun ayrılık zamanı olduğunu anlar. Ve bacak bacağa dolaşır. İşte O gün'de sevk, Rabb'inedir" (Kıyame-26,27,28,29,30)

Bu, ölüm sahnesidir. Her canlının sonu olan ölüm...

Başından hiçbir canlının uzaklaştıramadığı ölüm....

Sevenleri ayıran ölüm...

Durmadan, sapmadan hiçbir ah-u vah sesine, ayrılık hasretine, ısrarının dilemesine ve korkanın korkusuna aldırış etmeden, yoluna devam eden ölüm...

Zayıf kişileri devirdiği gibi, aynı kolaylıkla güçlü kuvvetli kişileri de deviren ölüm...

Müstekbirleri kahrettiği gibi mustaz'afları da kahreden ölüm...

Ve beşerin hiçbir hilesinin geçerli olmadığı ölüm...

Buna rağmen insanlar bir zaman sonra vuku bulacak bu müthiş olayı gereği gibi düşünmüyorlar.

"Birinize ölüm geldiği zaman, elçilerimiz ruhunu alır. Onlar unutmazlar." (En'am-61)

Her insanın alacağı nefesler sayılıdır. Bilinmeyen bir süre için dünyaya

gönderilmiştir, insan için bu bir gaybdır. Onu bilemez...

Yaşayacağı süre Allah'ın yanında kayıtlıdır. Bu süre öne alınamadığı gibi, geciktirilemez de. Her nefsin üzerinde, nefeslerine ve eceline vekil bir melek vardır. Önceden belirtilmiş ve va'dedilmiş an geldiğinde, koruyucu görevini yapmakta, elçi risaletini yerine getirmektedir. Bu hakikat, insani titretmeğe yeter. O, bununla kuşatıcı gayb olan kaderi hissetmekte ve her an canının alınabileceğini bilmektedir. Her nefeste kesin olan ecel, gelebilir.

"Umulur ki, ecelleri yaklaşmış ola." (A'raf-85)

Yüce Allah, kalblere, bilinmeyen gayb aleminde ve fakat yakınlarında gizlenmiş ölüm düşüncesiyle dokunmaktadır. Onlar bu konudan gafildirler. Ecellerinin yakın olduğunu, Allah'ın gaybını bilemeyeceklerini, O'nun kontrolünden kurtulamayacaklarını, bundan daha güzel ve etkili hiçbir şey ifade edemez. Şüphesiz gayb olan ecele ruhlara dokunmak, ecelin her an gelebileceğini hissettirmek, beşer kalbini uyandıran, açan ve görmesini sağlayan bir titreyişle sarsar.

Kur'an'ı indiren ve insanı yaratan Yüce Allah, bu temasların hiçbir kalbi gafil bırakmayacağını bilir, şüphesiz. Buna rağmen bazı kalpler inad eder ve büyöklenir.

Ölüm, Allah'tan başka her canlı için bir sondur...

Sen de, onlar da öleceksiniz, sonra da Kıyamet günü Rabb'inizin yanında hesaplaşacaksınız." (Zümer-30)

Ölüm karşısında, Muhammed (s.a.v) de dahil olmak üzere bütün insanlar eşittirler. Bu hakikatin zikredilmesi, Kur'an'ın yerleştirip güçlendirdiği tevhidin bir halkasıdır, ölüm yolun sonu değildir. Sadece bir halkadır. Kendisinden sonra takdir edilmiş iradenin ürünü halkaların olduğu bir halkadır.

Sonradan olan her şey fanidir ve başlangıcı olan her şeyin sonu vardır. Bu tabiatta yürürlükte olan bir kanun ve istisnası olmayan bir kuraldır.

"Senden sonra hiçbir beşeri ölümsüz kılmadık. Sen öleceksin de onlar ebedi mi kalacaklar? Her nefis ölümü tadacaktır." (Enbiya-34)

Canlılar için bunun hesabını yapmaktan daha önemli bir şey olmasa gerek. Çünkü ölüm, her canlının ve yeryüzündeki kısa seyahatin sonudur. Ve her şey sonuçta Allah'a döner.

Bu akide, kendisine inananlara şunu öğretiyor:

Nefisleri de dahi hiçbir şey kendilerine ait değildir. Her şey Allah'ındır.

Bu yüzden Onun uğruna cihada çıktıklarında yalnızca O'nun için çıkıyorlar. O'nun için hareket edip O'nun uğruna savaşıyorlar. Onlar kendilerini O'nun kaderine teslim etmişlerdir. Nasıl olursa olsun, kaderden kendilerine isabet edeni hoşnutluk ve teslimiyetle karşılıyorlar. Fakat, nefisleri, düşünce eksenleri, takdirleri ve değer yargıları bozulmuş olanlara gelince, Kur'an-ı Kerim onların durumlarını şöyle anlatmaktadır:

"Eğer, işte bizim payımız olsaydı burada öldürülmezdik..." (Al-i İmran-154)

Bunlar, akideyi kavrayamamış kişilere musallat olan şüphe ve vesveselerdir, özellikle yenilgi söz konusu olduğunda, bozulmanın baş gösterdiği anlarda, sonucun pahalıya mal olacağını sandığı ve sonucun içinde bulunduğu durumdan kat kat acı olduğunu zannettiği anda, kendilerini tehlikeye atan önderliğin yerine geçmeyi ve kendileri önder olsalardı bu yenilginin söz konusu olmayacağını sanıldığı anlarda Evet, imanı gereği gibi anlayamamış zayıf kalblilere böyle anlarda bu vesveseler musallat olur. Bunların bu bulanık düşünceyle, olayların ardındaki Allah'ın gücünü ve imtihanın hikmetini anlamaları mümkün değildir.

Onlar için ortada bir gerçek var...

Zarar üstüne zarar...

Kayıp üstüne kayıp...

Aşağıdaki bir ayetle Yüce Allah, bu işlerin gerçek mahiyetini bildiriyor. Hayat ve ölüm gerçeğini, imtihanın ardındaki gizli hikmetin gerçeğini bildiriyor.

"De ki, şayet siz evlerinizde olsanız, ölüm, zamanı yaklaşanınız yatacağı yere varırdı. Yüce Allah göğsünüzdekileri denemek, kalplerinizdekini gidermek diliyor. Allah göğüslerde gizli olanı bilir." (Al-i İmran-154)

De ki, eğer siz evlerinizde otursanız, önderliğin savaş çağrısına karşılık vermeseniz savaşa çıkmasanız bile ölüm, vakti geleni ortaya çıkaracaktır.

Önceden belirlenmiş bir ecel vardır. Öne alınmadığı gibi geciktirilemez de. önceden belirlenmiş bir yatak vardır. Zamanı gelince sahibinin gelip yatması kaçınılmazdır.

Ecel yaklaştınca, kişi kendi ayağıyla ona koşar ve kendi yatağına gelir. Hiç kimse önceden tayin edilen eceline geciktiremez. Hiç kimse taksim

edilen yatağını reddedemez...

Mahiyetini anlamadıkları bir etken tarafından sürekli itildikleri yatak...

O etken onları anlıyor, onlara hükmediyor ve istediği gibi işlerinde tasarrufta bulunuyor. O'na teslim olmak, kalbi canlandırır, nefsi dindirir ve vicdanı rahatlatır.

Yüce Allah, hayat ve ölüme egemen olan kaderin hakikatini açıklayarak, kafirlerin ve münafıkların bu konu hakkındaki düşüncelerinin ne kadar basit ve yersiz olduğunu ortaya çıkarıyor. Ardından mü'minlerin düşüncelerinin bunlarinkine benzememesi konusunda uyarıda bulunuyor.

"Ey iman edenler, şöyle diyen kafirler gibi olmayın; yeryüzünde bir sefere veya gazaya çıktıklarında kardeşleri için şöyle derler: Bizimle beraber olsalardı, ölmezlerdi ve öldürülmezlerdi." Yüce Allah'ın bunu kalblerinde bir hasret yapması için söylüyorlar." (Al-i İmran-156)

Kafirlerin **"Şayet yanımızda olsalardı ne ölürlerdi ne de öldürülürlerdi."** sözü, hayatın ve olayların cereyan ettiği kanun hakkındaki inanç ve düşünceye sahip olanla olmayan arasındaki farkı belirleyen kesin bir ölçüdür, inanç sahibi, Allah'ın kanununu idrak eder, O'nun iradesini kabullenir ve kaderine rıza gösterir.

O, bilir ki, Allah'ın yazdığından başka birşey ona isabet etmez. Başına gelen şey de özür ve hatasından kaynaklanmaz. Hatanın isabet etmesi diye bir şey yoktur. Bu yüzden, sıkıntıya karşı üzülmez, bollukta da şımarmaz. Bundan ve ondan dolayı nefsi kederlenmez. **"Bunu yapmayasdim, böyle olmazdı."** diye yanmaz. Ya da iş olup bittikten sonra herhangi bir şeyi elde edemediğine hayıflanmaz.

Değerlendirme, plan, görüş bildirme ve istişarenin zamanı harekete geçmeden öncedir.

Bilgi ve Allah'ın emirleri - yasakları doğrultusunda harekete geçtikten sonra, her sonucu büyük bir güven ve teslimiyetle kabullenip, olanın Allah'ın kaderi, tedbiri ve hikmeti uyarınca olduğuna kanaat getirip kendi davranışlarıyla sebeplere sarılmış olsa da olanın dışında bir şey olmayacağına inanmak gerekir.

Hareket ve teslimiyet, tevekkül ve sonucu kabullenişin arası dengelenir. Bundan sonra adımlar istikamet bulur, vicdanlar huzura kavuşur.

Ancak kalbini bu şekilde Allah'a iman etmekten yoksun bırakan, istikamet bulmadığı gibi sonsuza kadar parçalanmışlık, sıkıntı ve **"şayet"**, **"olmasaydı"**, **"keşke"** ve **"eyvah"** ların girdabında bocalanıp durur.

Yüce Allah, mü'minleri kafirlere benzemekten sakındırıyor...

Evrende ve her şeyde yürürlükte olan, güç ve faaliyet hakkındaki

düşüncelerin bozuk olmasından dolayı bu tür sözleri sarf eden kafirler, Allah ve hayatta yürürlükte olan güçle ilişkileri kesik olduğundan görünen sebepler ve yüzeysel görüntülerden başka bir şey göremezler.

Bu düşünce, nefislere hasret ateşini kor. **"Allah, bunu kalblerinde bir hasret yapsın diye"**, onlara göre, kardeşleri rızık aramak için çıktıklarından öldüler, ya da savaşa çıktıklarından öldürüldüler...

Onlara göre, ölmenin ve öldürülmenin nedeni çıkmaktır. Bu yüzden çıkmalarına engel olamadıkları için hasret ateşiyle yanıp tutuşuyorlar. Şayet onlar, ecelin gelmesi, sonun yaklaşması ve Allah'ın ölüm ve hayat hakkındaki kanununun gerçek sebep olduğunu bilselerdi, hasretle yanıp tutuşmazlardı ve imtihanı sabırla karşılayıp Allah'ın kaderine rıza gösterirlerdi.

"Allah diriltilip öldürür.."

Hayatı bahşetmek ve insanlar, evlerinde çocuklarıyla beraber de olsa veya rızık ve akide için savaş meydanında da olsalar, belirlenen süre ve ecelin gelmesi durumunda bahşettiğini almak O'nun elindedir.

Hepsi Allah'a dönecekler ve O'nun huzurunda toplanacaklar, ister yataklarında, ister yeryüzünde dolaşırken ölsünler, ya da cihad meydanında öldürülsünler, farketmez. Bunun dışında dönecekleri bir merci ve varacakları bir son yoktur. Farklılık, ameller, niyetler, yönelişler ve değerlerde olur. Fakat sonuç hep birdir. Ölüm ve öldürülme, tayin edilmiş zamanda olur. Dönüş Allah'adır. Ve herkesle beraber haşrolunur...

Ya Allah'tan mağfiret ve rahmet ya da gazap ve azap...

Ahmakların ahmağı, her halükârda öleceğini bildiği halde kendisine kötü sonu seçenlerdir.

İşte böyle, ölüm, hayat ve Allah'ın kaderinin hakikati kalblerde yer eder. Ve böylece kalpler, kaderin getirdiği imtihanlara karşı kaderin ötesindeki hikmetle tatmin olur. Münafıklar, Allah'ın takdiri, ecelin kesinliği, hayat ve ölümün hakikati ve bunları tek başına Allah'ın kaderine bağlamayı gerektiren İslam düşüncesini bozmaya çalışarak şöyle derler:

"Bize uysalardı öldürülmezler di..."

Yüce Allah bir taraftan onların hilelerini bozuyor, bir taraftan da İslam düşüncesini bulanıklıktan kurtarıyor.

"De ki, eğer doğruysanız, ölümü kendinizden savın bakayım..." (Al-i İmran-168)

Ölüm, savaşa çıkanı da evinde oturanı da, cesuru da korkağı da bulur. Hırs ve sakınma onu geri çeviremez. Korkaklık ve evde oturma onu geciktirmez...

Tartışmasız, en büyük delil de ortada yaşanan gerçeklerdir...

Böylece, evrende yürürlükteki kanunların, olayların üzerinde egemen kaderin, takdir ve tedbirin ötesindeki Allah'ın hikmetinin, evde oturmanın geciktiremediği, çıkmam çabuklaştıramadığı, hırs, sakınma ve tedbirin engelleyemediği yazılmış ecel ve takdir edilmiş ölümün hakikati üzerine kurulu bu doğru düşünceyle kalpler huzur ve vicdanlar istikrar bulur.

"De ki, "Ölümden ve öldürülmekten kaçsanız da bu kaçış size fayda vermeyecektir. Bu durumdan ancak kısa bir süre yararlanırsınız." De ki, "Eğer Allah size bir kötülük ya da rahmet dilerse sizi ondan kim koruyacaktır." Onlar için Allah'tan başka dost ve yardımcı da bulunmaz." (Ahzab-16)

Belirtilen yola sevk etmesi ve kaçınılmaz sonla neticelendirmesi bakımından, Allah'ın takdiri, olaylara ve sonuçlarına egemendir. Ölüm ya da öldürülme, bir saniye dahi öne alınamayan ve geciktirilemeyen vadeleri gelince, kaçınılmaz birer takdirdirler. Kaçış, kadere karşı kaçana bir fayda vermez. Onlar kaçsalar bile yakın bir zamanda takdir edilen ölümlerini tadacaklar.

Bu dünyada va'dedilen her şey yakındır. Dünyanın metayısa azdır. Allah'tan ve O'nun olmasını dilediği şeyden koruyacak kimse yoktur. İster kötülük dilesin ister rahmet, Allah'tan başka onları koruyacak bir dostları ve yardımcıları da yoktur. Dolayısıyla Allah'ın kaderini kendilerinden uzaklaştıramazlar.

Teslimiyet ve itaattan darda olsun genişlikte olsun Allah'a verilen söze bağlı kalmaktan başka çare yoktur. İşleri O'na havale etmek ve tam bir güvenle O'na güvenmek, sonra da dilediğini yapmasına rıza gösterip teslim olmak kaçınılmazdır. Bu hakikata inanmak, İslamî Tevhid düşüncesinin bir kuralıdır...

Ölüm zamanı gelince kesinlikle vuku bulan bir hakikattir.

"De ki; "Kaçtığınız ölüm sizi bulacaktır. Sonra da görüleni ve görülmeyeni bilene döndürüleceksiniz. O, size işlediklerinizi haber verir." (Cum'a-8)

Bu şekilde Kur'an, insanların duygularını harekete geçirip, unuttukları ve fakat başlarına gelmesi kaçınılmaz hakikati yerleştiriyor...

Bu hayat bitecektir...

Sonra da her şey Allah'a dönecektir. O'ndan, ancak O'na sığınılır. Dönüşten sonra hesap ve ceza kaçınılmaz olarak görülecektir. Bundan kaçış mümkün değildir.

Taberanî, Muaz b. Muhammed el-Hezdî'nin, Yunus'tan, onun da

Hasan'dan, onun da Semre'den rivayet ettiği hadiste şöyle nakletmektedir:

"Ölümünden kaçan kişi borcunu isteyen topraktan kaçan tilki gibidir. Bunun üzerine tilki yorulana kadar kaçır ta ki deliğine girene kadar. O anda da toprak: "Ey tilki; borcum ",der. Bunun üzerine korkudan boğulacak gibi olur. Bu durumu, çatlayıp ölene kadar devam eder."

Ölüm ve hayat, Yüce Allah'ın elindedir. Ölümünden sonra da varlıklara o varis olur.

"Diriltip, öldüren biziz ve biz varisiz." (Hicr-23)

"Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. O diriltir, öldürür ve O herşeye kadirdir." (Hadid-2)

Göklerin ve yerin mülkünde ortağı olmayan tek hükümranı O'dur. Diriltip öldüren, hayatı ve ölümü yaratan, her canlıya hayatı ve ölümü takdir eden ve takdirinin haricinde hiçbir şey meydana gelmeyen O'dur. Hayat hiç kimsenin nerden ve nasıl geldiğini söyleyemeyeceği bir sırdır. Ayrıca gerçerk manada mahiyetini de kimse bilemez. Kur'an söylüyor:

"Allah O'dur ki, diriltir ve öldürür..."

Canlılara hayatı bahşeden O'dur. Kimse bunu inkar edemediği gibi, aksini de isbat edemez. Ölüm de hayat gibi kapalıdır, kimse tabiatını bilemez ve ondan söz edemez. Dolayısıyla hayatı verenden başkası onu geri alamaz.

"Allah'ın izni olmadan hiçbir nefis ölemez. Bu yazılmış bir eceldir." (Al-i İmran-145)

Her nefis için önceden takdir edilmiş bir yaşama süresi vardır. Bu süre dolmadan bir kişinin ölmesi mümkün değildir. Korku, telaş, hırs ve muhalefet bu süreyi uzatamadığı gibi, cesaret, sebat ve vefa da ömrü kısaltamaz. O halde korkuya gerek olmadığı gibi, korkakların da gözlerinin kaymasına bir neden yok. Ecel önceden tayin edilmiş olup bir gün uzatılamadığı gibi kısaltılamaz da.

İşte yol...

Bu kadar açık...

Bundan sonra arzular istikrar bulur ve o insan, imani görevlerini yerine getirir. Arzusunu ve hevasını hesaba katmaz. Korkudan ve telaştan kurtulduğu gibi, insan, yokluk ve hırsın ayak bağı olmasından da kurtulur. Bütün yükümlölükleri ve görevleriyle yolda sabırla istikrar sağlanır. Ecellere tek başına hükümrán olan Allah'a güvenilir yalnızca.

"De ki, şayet siz evlerinizde olursanız da, ölmeleri takdir edilenler, ölecekleri yere varır." (Al-i İmran-154)

"De ki: ölümden ve öldürölmekten kaçsanız da bu size bir fayda vermeyecektir." (Ahzab-16)

"Diriltip öldüren O'dur. O, bir şeyin olmasına hükmedince sadece "ol" der. O da oluverir." (Al-i İmran-185)

Kur'an, bütün bunları temelinde çözümleyerek, böylece ölüm ve hayatın hakikatleri üzerindeki bulanıklığı gidermiş oluyor...

Ölüm, hayat, ecel ve kader hakkındaki düşünceyi ve insanların korkup kaçmamaları için bunların savaş gerçeğı ile olan alakalarını düzeltiyor Kur'an.

Yüce Allah buyuruyor:

"Nerede olursanız olun, ölüm sizi bulacaktır. İsterseniz sağlam kalelerin içinde olun." (Nisa-78)

Ölüm, takdir edilen va'desi gelince kaçınılmazdır. Savaşla, barışla ya da bulunulan yerin güvenli olup olmamasıyla ilgili değildir. Savaş emri kaldırılınca ölüm gecikmez. Cihada çıkmak ta bu zamanı çabuklaştıramaz.

Bu ayrı, o da ayrıdır. Aralarında hiçbir ilişki yoktur. Buradaki ilişki, ecel ve ölüm, Allah'ın takdir ettiğı kaderle bu kaderin tahakkuk zamanının gelmesiyle ilgilidir. Bunun dışında herhangi bir ilişki söz konusu değildir. O zaman insanların, savaşta ya da savaşın dışında, korkmalarının bir anlamı kalmıyor. Bu temas ile Kur'an, bu konuda hatıra gelen bütün vesveseleri, korku ve ürkekliğin ürünü düşünceleri tedavi ediyor.

Ancak bunun anlamı, insanın sakınmayı, ihtiyatlı davranmayı ve gücü oranında yeteneklerini kullanmayı hazırlık ve korunmayı elden bırakması değildir.

Nitekim Yüce Allah, korku zamanında, ihtiyatı emrediyor, aynı şekilde sayıca çok olmalarını ve hazırlık yapmalarını emrediyor. Ancak bunların tümü ayrı bir şey, ölüm ve onun ecele ilişkisi ayrı bir şeydir. Sakınmak ve sayı artırmak, uyulması gereken bir emirdir. Gizli açık hikmetleri vardır. Arkasında Allah'ın tedbiri mevcuttur. Bununla beraber, ölüm ve takdir edilen ecel hakkındaki doğru düşünceye uymak da ayrı bir emirdir. Onun da gizli açık hikmetleri var. Onun da ardında Allah'ın tedbiri ve hikmeti gizlidir. Denge ve ahenk, her yönüyle yakınlık...

Her tarafıyla düzen ve ahenk, işte İslam budur. Ve işte onun fert ve toplum için kaçınılmaz terbiye metodu.

Kur'an-ı Kerim, müslüman cemaati, korumakla yükümlü oldukları değerlere yöneltiyor. Bu hakikatlerin nefislerde yer etmesi kaçınılmazdır. Yeryüzündeki hayatın, belli bir süre için verildiğı, ecele sınırlı olduğı ve kesinlikle sonunun geleceğı hakikati...

Şüphesiz, salih olan, olmayan, cihada giden, gitmeyen, akide sayesinde yücelen, kendini kulların kulluğuna terkeden, zulme başkaldıran cesurlarla, her şeylerini feda etmek pahasına da olsa hayata düşkün korkaklar, büyük değerler ve yüksek hedefler sahibi kişilerle, aşağılık bir meta uğruna yaşayan ahmaklar...

Hepsi de ölecektir.

"Her nefis ölümü tadacaktır."

Her nefis bu damlanın tadına bakacak ve bu hayattan ayrılacaktır. Herkese sunulan kadehteki bu damlayı tatmakta, kimsenin kimseye karşı bir ayrıcalığı yoktur. Ayrıcalık başka bir şeydedir. Fark başka bir değerdedir. Fark, karşılaşılabilecek sondadır,

"Kıyamet günü hepinizin amellerinin karşılığı verilecektir. Kim ateşten uzaklaştırılırsa, şüphesiz kurtulmuştur." (Al-i İmran-185)

İşte bu, farklılık arzeden değerdir. Falanın filandan ayrı muamele gördüğü sondur. Çalışmanın ve emeğin hakkettiği değer, "**zuhziha**" lafzı, ateşin bir çekiciliğinin olduğunu ve yaklaşanı yutacak gibi olduğunu ifade etmesi açısından uygun düşmektedir. Kim, yutmak üzere yaklaşan cazibeli ateşten uzaklaştırılırsa, cennete girecektir. Şüphesiz o kurtulmuştur...

Kesin, canlı bir sahne...

İçinde hareket ve çekicilik olan bir sahne...

Hakikati ve tabiatı itibarıyla de canlı bir sahne...

Ateşin çekiciliği olur da, günahın çekiciliği olmaz mı? Nefis, kendisini günahın çekiciliğinden çekip uzaklaştıracak birine muhtaç değil mi? Kesinlikle evet...

İşte bu, insanın ateşten uzaklaştırılması budur. Aynı zamanda insan, bütün çabasına, daimi uyanıklığına rağmen amel bakımından hep eksik olup Allah'ın fazlına muhtaç değil midir?

Evet...

Allah'ın fazlının gelip onu ateşten uzaklaştırması da onun kurtuluşudur.

Hayat ve ölüm, yaratıcıya özgü işlerdir. Yaratılmışların boyu bunlara yetişmez. Boyunlarını uzattıklarında örtülü bir gaybten başka bir şey göremezler. Bütün çabaları sonuçsuz kalır. Diriltme ve öldürme, her an görünür bir şekilde gerçekleşen, insanın duygusuna ve aklına etki eden gerçeklerdir. Aynı zamanda beşeri olmayan bir kaynağa başvurmayı gerektiren birer sırdırlar. Bunlar yaratıkların gerçekleştiremeyeceği bir vak'adır.

Bütün canlıların aciz kaldığı bu bilmecenin çözümü için, "**yaratıp yok**

etmeye kadir bir uluhiyet" makamına sığınmaktan başka çare yoktur.

Biz şu ana kadar ölüm ve hayatın hakikati hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ancak diriltme ve öldürme anındaki görünümü idrak edebiliriz. Aynı zamanda biz, bu hakikatte, tam anlamıyla kavradığımız güçlerin dışında bir kaynağın gerektiğini de kabul ediyoruz. Bu da Allah'ın gücüdür.

Ölüm, ne zaman geleceği bilinmeyen bir gaybdır. O halde müslüman olarak ölmek isteyen, o andan itibaren ve her an müslüman kalmalıdır.

Kur'an-ı Kerim, nefse bu gerçeğin ötesinde bir adım daha attırıyor. Ömür yazılı ve ecel önceden tayin edildiğine göre, her nefis yarın için ne hazırladığına ve ne istediğine bakmalı...

İmanın yükümlülüklerine karşı yerinde oturmalı mı, yoksa gereken özeni göstermeli mi?

Sadece bu dünya için mi yaşamalı yoksa, yüce ufuklara, üstün değerlere ve bu dünyadan daha büyük bir hayata mı muttali olmalı?

Hayatı ve ömrü harcamaya bunlardan hangisi daha layıktır?

Ölüm ve ecele göre sonuçları bir görünse de, iki hayat ve değer arasındaki fark ne kadar da büyük!...

Yalnızca dünya hayatını yaşayan ve dünya sevabını isteyen, sürüngenlerin kurtların ve aşağılık hayvanların hayatını yaşar. Sonra da takdir edilen eceliyle tayin edilen zamanda ölür.

"Hiçbir nefis Allah'ın izni olmadan ölemez. Bu yazılmış eceldir."

İşte böyle...

Kur'an-ı Kerim, ölümün ve hayatın, canlıların, ya da sürüngenlerin ve insanların gibi uzak ya da yakın değerlerine uygun sonlarının hakikatini yerleştiriyor. Bununla insanlar, ölüm korkusu ve yükümlülüklerin ağırlığından kaçınmaktan, meşguliyetten kurtulup kendileri için faydalı olana yönelirler. Çünkü hayat ve ölüm konusunda herhangi bir şeye malik değildirler. Güçleri nisbetinde, dünya ya da ahireti için çalışmaktadırlar, sadece.

İnsanlar, ulaşmak için çabalamaları gereken bir gaye için yaratılmışlar. İnsan başıboş bırakılmamıştır.

"İnsan başıboş bırakılacağını mı zannetti?"

İnsanların nazarında hayat, sebebi, hedefi ve gayesi olmayan bir hareket oldu. Rahimden çıkıp kabre ulaşılan bir süreç oldu hayat. İkisinin arasında, oyun, eğlence, süs, kibirlenme ve hayvanları gibi az bir yararlanmadan başka bir şey yoktur.

Burada bir fikri konunun olması, onun ötesinde bir hedef, hedefin ötesinde bir hikmetin olması...

İnsanın bu hayata, takdir edilen bir hedefe giden bir kaderin gereği olarak gönderilmesi...

Hayatın hesap ve ceza ile sonuçlanması...

Bu dünyadaki hayatın, hesap ve cezasıyla sonuçlanacak bir imtihan olması...

Her şeyin bir kader doğrultusunda işlediğini ve belli bir sona gittiğini, bunların ötesinde her şeye kadir bir ilahın varlığını idrak eden böylesine titiz ve düzenli bir düşünce, zaman, olayları ve hedefleri idrak etmesiyle insanı hayvandan ayıran, günümüz insanların şuurundan ne kadar uzaktır. Kendi varlığının ve çevresinde olan her şeyin varlığının bir hedefinin ve gayesinin olduğunu bilmesi, insanı, her şeyi kuşatan varlık kanunuyla uyum içinde yaşamaya sevkeder. Eşyayı ve olayları bu kanuna göre algılar. Ömrünü anlara ve olaylara göre bölerek yaşamaz. Düşüncesinde, zaman ve mekan; geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman, hep biri birine uygun bir ölçü ve kanun dairesinde dizilir.

İnsan, imtihan için yaratılmıştır.

"Hanginizin daha iyi amel işlediğini denemek için ölümü ve hayatı yarattı." (Mülk-2)

Ölümü ve hayatı Allah yaratmıştır.

Ölüm, hayattan önceki dönemle hayattan sonra meydana gelen ölüm olayını kapsamaktadır. Hayat sözü de, hem ilk hem de son hayatı içine alır. Her ikisini de Yüce Allah yaratmıştır. Nitekim İslam düşüncesindeki bu hakikate kaynaklık ettiği gibi diğer taraftan ardındaki amaç ve imtihana karşı uyanık olmayı da ilham etmektedir. Şu halde olay, boş ve amaçsız bir şey değildir. Tersine, insanların Allah'ın ilmi çerçevesinde yeryüzünde işledikleri amellerin karşılığını almalarını doğuran bir imtihan söz konusudur.

Vicdanlarda bu gerçeğin yer etmesi, ona sürekli bir uyanıklık ve kesin bir korunma, gizli-açık, büyük-küçük her niyet ve ameli iyice değerlendirme duygusunu verir. Onu gaflet ve oyalanma içinde bırakmaz. Ayrıca onu, rahatlık zevkle de baş başa bırakmaz.

Yüce Allah, İslam'ın kalblerde yer etmesini sağlamak için onu etraflıca tasvir eder. Şüphesiz yüce Allah insanları kovmayı ve onlara azap etmeyi dilemez. Sadece varlık gayelerini bilmeleri, hakikatlerinin seviyesine yükselmeleri konusunda uyarıyor. Çünkü bu sayede Allah'ın insana, ruhundan üflemesi ve birçok yaratığına üstün kılması suretiyle yaptığı lütuf gerçekleşmiş olur.

6 - Allah'tan Başka Dualara Karşılık Veren Yoktur

"Kullarım sana beni sorunca, şüphesiz ben yakınım; bana dua edince dua edenin duasına karşılık veririm.O halde onlarda bana karşılık versinler, bana iman etsinler, ta ki doğru yola ulaşmış olalar."
(Bakara-186)

Bu ayet gerçekten hayret vericidir...

Bu ayet, mü'minin kalbine, güzellik tatlılık, sevgi, yakınlık, hoşnutluk güven ve bağlılık duygularını serpiyor. Mü'min bu nimetlerle, huzur içinde güvenli bir şekilde yaşar...

Yüce Allah; **"Onlara de ki; ben yakınım"** demiyor da...

Sadece isteklerine cevap vermek için Yüce zatıyla kuluna aracısız yöneliyor ve **"yakınım"** diyor...

Ve **"yakarışlarını duyarım"** da demeyip; en acil şekilde yakarışlarına icabet ettiğini ifade için:

"dua edenin duasına karşılık veririm" diyor...

İmandan ve icabetten kaynaklanan bu durum olgunluğun, doğruluğun ve hidayetin ta kendisidir.

Allah'ın seçtiği Rabbani metod, doğru yola ileten yegane metoddur.

Onun dışındakiler, doğrudan hoşnut olmayan ve sonuçta doğruya götürmeyen cahili metodlardır. Allah'a icabet ettikleri ve doğru yolda oldukları sürece Allah, kullarının dualarına icabet eder...

Kulların dua etmesi ve fakat acele etmemeleri gerekir. Çünkü, Yüce Allah, hikmetli kaderi doğrultusunda icabet zamanını takdir buyurur.

İbni Meymune, Salman-ı Farisî'den naklen Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Kul iki elini açarak, yüce Allah'tan hayır dilerse, Allah-u Teala onları boş çevirmekten haya eder"

Tirmizi, Ubade b. Samit'ten şöyle rivayet eder.

"Yeryüzünde yaşayan müslüman bir kişi, Allah'tan bir istekte bulunduğu zaman günah işleyip sıla-i rahmi kesmedikçe Allah'u Teala da ya onun istediğini verir ya da o nisbette kötülüğü ondan defeder."

Resulullah şöyle buyurur:

"Sizden biriniz, 'dua ettim kabul olunmadı' diyerek acele etmedikçe Allah'u Teala duanızı kabul eder."

Resulullah şöyle buyurur:

"Kul günah işleyip sıla-i Rahmi terk ve de acele etmedikçe, duası kabul olunur.

Orada bulunanlar;

"Ey Allah'ın Resulü, acele etmek nedir?" dediler. Resullah buyurdu:

"Dua ettim de duamın kabul olduğunu görmedim, diyerek dua etmeyi terk etmektir."

Yüce Allah, bize dua etmemiz ve yalnızca Ona yönelmemiz için kapılarını açıyor. Dua edene karşılık vermeyi üzerine aldığı için ilan ediyor. Büyüklük taslayarak dua etmekten kaçınanları, kendilerini bekleyen alçaltıcı ateşe düşmekten korkutuyor.

"Rabbiniz şöyle dedi: Bana dua edin size karşılık vereyim kulluğumdan kaçınıp büyüklük taslayanlara gelince, alçalmış olarak cehenneme gireceklerdir." (Gafir-60)

Dua için, uyulması gereken bir edep vardır:

Allah'a hulus-i kalple yönelmek, zaman, mekan ve belirgin bir şekil tayin etmeksizin karşılık göreceğine inanmaktır...

Çünkü şart tayin etmek, istemenin adabından değildir. Aynı zamanda dua için Allah'a yönelmenin bir ilahi bağış olduğuna inanmak gerekir. Buna göre, icabet başka bir lütuftur.

Ömer (r.a.) şöyle derdi:

" Ben dualarımın karşılık görmediğinin sıkıntısını çekmem. Dua edememenin sıkıntısını çekerim. Çünkü insanda dua etme duygusu uyanınca, karşılık görmesi muhakkaktır."

Bu söz, Allah'ın icabet etmeyi dilediğinde duayı ilham ettiğini idrak eden soylu bir kalbden taşan sözdür. Dua ve icabet, Allah tevfik ettiği zaman, birbirine uygun ve mutabık olurlar.

Büyüklük taslayıp Allah'a yönelmekten kaçınanlara gelince, onların cezası, alçalmış ve küçülmüş olarak cehenneme girmektir. Bu, küçük yeryüzünde, basit hayatta kibirlenen Allah'ın yaratmasının büyüklüğünü ve azametini, gelmesinden şüphe bulunmayan Ahiret'i ve yeryüzünde büyüklük taslayıp kibirlenmenin Ahiret'teki alçaltıcı azabını unutmaya uygun bir karşılıktır.

Allah'tan başkasına dua etmek sapıklıktır. Çünkü Allah'tan başka kimse dualara karşılık vermez.

"Gerçek dua O'nadır. O'ndan başka çağırdıkları, onlara bir şeyle karşılık veremezler. Ancak onların hali, suya ulaşmak için iki avucunu

açan ve fakat bir türlü suya kavuşamayanın haline benzer. Kafirlerin duası sapıklıktan başka bir şey, değildir" (Ra'd-14)

Bu sahne, konuşan, hareket eden canlı bir sahnedir. Bir tek dua vardır ki, karşılığını hak eder ve karşılık bulur:

Allah'a dua etmek, O'na yönelmek, O'na güvenmek ve O'nun yardımını rahmetini ve hidayetini istemek...

Bunun dışındakiler, batıldır, ziyandır ve boştur. O'ndan başkasına dua edenin halini görmüyor musunuz?

İşte onlardan biri, susamış, avuçlarını açarak kollarını uzatmış ve ağzını açmış dualar mırıldanıyor. Suyu istiyor, su kaynağına kavuşmak istiyor, fakat kavuşamıyor. Bunca çabaya didinmeye ve yorulmaya rağmen kavuşamayacaktır da. Çünkü gördüğü su değil, seraptır. Allah'a iman etmeyenlerin, ortak koştuklarına yaptıkları dua da böyledir.

Allah'tan başka ilahlar edinenler, onlara yönelip korku ve ümitle dua edenler de dahil olmak üzere, her şey Allah'a itaat eder, O'nun iradesine tabi olup O'nun kanununa boyun eğerek, o kanunlara uygun hareket ederek hayatını sürdürür. Onlardan mümin olanı inanarak ve itaat ederek boyun eğerek, inanmayanıysa, zorla ve mecburen boyun eğerek. Allah'ın iradesinin dışına çıkmağa ve O'nun hayat için koyduğu fitri kanunun dışında yaşamaya kimsenin gücü yetmez.

"Göklerde ve yerde olanlar, sabah akşam gölgeleriyle birlikte ister istemez Allah'a secde eder." (Ra'd-15)

Şirk, eski müşriklerin bildikleri o basit şekliyle sınırlı değildir. Nice müşrikler vardır ki, iktidar sahiplerini, mevki mal sahiplerini Allah'a ortak koşarlar. Onlara yalvarırlar, dua ile onlara yönelirler. Oysa bunlar gerçek anlamda onlara icabet edemediği gibi kendi nefislerine de bir zarar ya da fayda dokundurmaya muktedir değildirler.

"De ki, göklerde ve yerde bir zerreye malik olamayan, Allah'tan başka iddia ettiğiniz ilahları çağırın. Onların göklerde ve yerde bir ortaklıkları ve yardımları da yoktur." (Sebe-22)

"De ki, sizden zararı gideremediği gibi, değiştiremeyen, Allah'tan başka iddia ettiğiniz ilahları çağırın. Onlar da Rabb'lerine dua ederek, hangisi daha yakın olacak diye vesile ararlar. Rabb'lerinin rahmetini dileyip, O'nun azabından korkarlar. Çünkü Rabb'inin azabı, sakınılması gereken bir azaptır." (İsra-56)

Nice müşrikler vardır ki, iktidar sahiplerini, mal ve mevki sahiplerini Allah'a ortak koşarlar. Onlara yalvarırlar, dua ile onlara yönelirler. Onlara dua etmek şirktir. Yalvarmak şirktir. Onlardan korkmak şirktir. Fakat bu tür şirk, bir çoğunun farkına varmadığı gizli şirktir.

Hangi zaman ve mekanda olursa olsun, Allah'tan başkasını çağırandan daha sapık kim olabilir?

Her ne surette olursa olsun, bunlardan hiçbirisi dua edene bir şeyle karşılık veremedikleri gibi, buna güç de yetiremezler. Dilediğini kesinlikle yapan Allah'tan başka hiçbir ibadete layık ilah yoktur.

"Kıyamete kadar kendisine karşılık veremeyecekleri; Allah'tan başkalarını çağırandan daha sapık kim olabilir? Onlar, bunların dualarından habersizdirler. İnsanlar haşrolundukları zaman onlara düşman olacaklar ve kendilerine sundukları kulluklarını inkar edecekler." (Ahkaf-5)

"Allah'tan başka çağırdıklarınız sizin gibi kullardır. Çağırın da size karşılık versinler, şayet doğru iseniz." (A'raf-194)

Onlar, kendileri gibi Allah'ın yarattığı kullardır. Hiçbir şey yaratamazlar, üstelik kendileri yaratılmışlar. Dua ve yöneliş yalnızca Allah'adır...

"Yalvararak ve gizlice Allah'a dua edin. Çünkü o, haddi aşanları sevmez." (A'raf-55)

"Ona korku ve ümitle dua ediniz. Çünkü Allah'ın rahmeti ihsan sahiplerine yakındır." (A'raf-56)

Fani yaratıkların ötesinde, yüce Allah'ın sonsuz bekası gerçeğinden başka büyük bir gerçek daha ortaya çıkar.

Bütün fani varlıklar, bulundukları her yerde, yalnızca tek samed, hayy ve kayyum olan Yüce Allah'a yönelirler.

"Yer yüzünde bulunan her şey fanidir. Ancak azamet ve ikram sahibi Rabb'inin zatı bakidir. Öyleyken Rabb'inizin hangi nimetini yalanlayabilirsiniz? Göklerde ve yerde kim varsa hepsi O'ndan ister. O her an kainatta tasarruf etmektedir. Öyleyken, Rabbinizin hangi nimetini yalanlayabilirsiniz?" (Rahman-26-30)

Göklerde ve yerde bulunanlar, O'ndan isterler...

Çünkü istek mercii O'dur. Yalnızca O'na yönelen zarar etmez. O'ndan başka birine yönelen istek mercii, ümit noktasını ve icabet ihtimalini kaybetmiş olur.

Fani olan, diğer bir faniye ne yapabilir?

Kendisi muhtaç olan, diğer bir muhtaç için ne yapabilir?

Bu, Allah'ın birliğidir...

Yaratıcının birliği...

Bu birlik,

- vicdan için akide,
- varlık için yorum ve
- hayat için bir metoddur.

Bu birlik, varlığın birliğidir. Ortada O'nun hakikatinden başka, hakikat ve O'nun varlığından başka gerçek anlamda bir varlık yoktur. Diğer varlıklar, varlıklarını bu gerçek varlıktan alırlar. Ve bu hakikatten alırlar hakikatlerini. Aynı zamanda bu birlik, faaliyet halindeki bir birliktir. Varlık aleminde herhangi bir faaliyette bulunan, bir şeyler yapan yoktur O'ndan başka...

Bu, kalbler için bir akide ve varlık için gerçek bir yorumdur aynı zamanda...

Bu düşünce kalplerde yer edince, vicdan, faaliyeti ve varlığı itibariyle bir olan tek bir zatın dışındaki bütün bağlardan, bulanıklıktan ve şaibeden kurtulur. Varlıklar alemindeki her şeyle alakasını keser. Çünkü ilahi varlığın dışında gerçek anlamda bir varlık yoktur, ilahi iradenin dışındaki hiçbir faaliyetin gerçekliği yoktur. O halde kalb, gerçek anlamda bir varlık ve faaliyete sahip olmayan şeylere neden bağlansın?...

Kalp, bu hakikatin dışındakilerle olan bağdan ve hakiki varlığın duygusundan başka duygulardan kurtulunca, her türlü, kayıttan ve kementten kurtulur. Birçok tutkunun sebebi olan aşırı rağbetten kurtulur. Birçok bağın arkasında bulunan temel etken olan endişelerden azade olur. Allah'ı bulduğu zaman bir kaybı olmayacağına göre ve Allah'ın faaliyetinden başka bir faaliyetin gerçek anlamda varlığı söz konusu olmadığına göre neden korksun?...

Varlık aleminde, Allah'ın hakikatından başka bir şey görmeyen bu düşünce yer edince, varlığını bu gerçek varlıktan alan diğer varlıklarla ilgili birçok hakikate de vakıf olur insan. Bu makam, kalbin, her şeyde Allah'ın hikmetini gördüğü makamdır. Bunun ötesinde bir makam vardır ki, kalb, orada evrende Allah'tan başka bir şey göremez. Çünkü Allah'ın hakikatından başka görünürde bir gerçeklik yoktur.

Ayrıca, bu düşüncenin yerleşmesi, sebeplerin faaliyetlerinin etkinliğine dayanan düşünceyi de çürütür. Ve her şeyi, olayı ve hareketi, ondan neş'et ettikleri ve ondan etkilendikleri ilk sebebe irca eder....

Bu hakikat, Kur'an-ı Kerim'in imani düşünceyi yerleştirirken önem verdiği bir hakikattir. Bundan sonra zahiri sebepler bir kenara itilir ve her şey doğrudan Allah'ın iradesine bağlanır.

"Attığın zaman sen atmadın, fakat Allah attı..." (Enfal-17)

"Zafer ancak, Allah'ın katındadır." (Enfal-10)

"Allah istemedikçe siz isteyemezsiniz" (İnsan-30)

Ve daha bunun gibi birçok ayet...

Zahiri sebepleri bir kenara bırakıp, her şeyi doğrudan Allah'ın iradesine havale etmek kalbe güven verir. Kendisinden korkulacak ve yanında olanı istenecek gerçek mercii öğretir. Gerçek anlamda varlığı ve bir gerçekliği bulunmayan, zahiri sebeplere yönelmekten insanı sakındırır. Bu hakikatlerden hiçbir düşüncenin davranışın ve yönelişin etki edemediği bir hayat metodu doğar.

Bu metodun bazı özellikleri şöyle sıralanabilir:

1 - O'nun varlığından başka varlığın, O'nun faaliyetinden başka faaliyetin ve O'nun iradesinden başka iradenin gerçek anlamda var olmadığı...

"Yalnızca yüce Allah'a kulluk metodu."

2 - Sevgide ve korkuda, bollukta ve yoklukta, nimette ve meşakkatte, **"yalnızca Allah'a yöneliş metodu."** Zaten, gerçek anlamda bir varlığa ve varlıkta bir faaliyete sahip bulunmayan yöneliş ona ne kazandırabilir ki?

3 - Akide, düşünce, değerler, ölçüler, şariatlar, kanunlar, toplumsal rejimler ve düzenler, adab ve gelenekler konusunda **"yalnızca Allah'a başvurma metodu."** Bu metodun gereği olarak pratik-hayat ve vicdan, birlikte gerçek ve bir olan varlığa bağlanmalıdır.

4 - Gerçeğe yaklaşmak ve saptırıcı şaibelerle kısıtlayıcı engellerden kurtulmak için, hareket ve amel metodu...

Bu engeller kişinin nefsinde ve çevresinde olduğu gibi, çevresindeki eşyadan da olabilir. İnsanın, eşyadan bir şeye korku ya da ümitle bağlanması bu engeller arasında yer alır.

5 - Beşeri kalb ile varlıkların arasını sevgi, yakınlık ve şefkat ile birbirine bağlayan metod...

Hepsi Allah'ın elinden çıkmıştır. Hepsinin varlığı, O'nun varlığından kaynaklanır. Hepsi de bu hakikatin nurlarından feyizlenir. Dolayısıyla hepsi birer sevgili ya da sevgiliden hediye dirler.

6 - Bu metod, son derece üstün ve her şeyi kapsayacak kadar geniştir. İnsanın, içinde bulunduğu dünya küçük, dünya hayatı kısa ve dünya hayatındaki meta' değersizdir. İnsan bu engel ve şaibelerden kurtulduğu oranda güvencededir.

Ancak, İslam'ın nazarında dünyadan uzaklaşmanın anlamı, inziva, ihmal, nefret ve kaçış değildir.

Aksine, beşeriyetin ve beşer hayatının yükselmesi için, dünyayla sürekli bir ilişki ve yüzyüzelik emrediliyor. Bütün gücüyle uzaklaşıp özgür olmakla beraber, beşeri önderlik ve hilafetin yükünü üstlenmek söz konusudur. İnziva yoluyla dünyadan kurtulmak kolaydır. Fakat insanı her türlü

alçaklıktan kurtaran ilahi metodun gereği bu değildir.

Bu zor ve meşakkatli yol, insanın insanlığını gerçekleştirmesi yani kendisine üflenen yüce nefhanın başarısı için gerekli yoldur. İşte kurtuluş budur. Ruhun ilahi kaynağa doğru kurtulması...

Ve yüce hakikatini gerçekleştirmesi budur. Bu, aynı zamanda, hikmet sahibi yaratıcının, onun için seçtiği ortamda çalışması demektir.

Bütün bunlardan dolayı, ilk da'vet tevhid hakikatinin bu şekilde kalblerde yer etmesi üzerinde yoğunlaşmıştır.

Çünkü bu şekliyle tevhid vicdan için akide varlık için gerçek bir yorum ve hayat için bir metoddur.

Yoksa sadece dille söylenen bir kelime ya da vicdanlarda yer eden bir inanç manzumesi değildir. Aksine o, işlerin tümü ve dinin tümü demektir. Bu hakikat böylece kalplerde yer edince, bunun dışındaki açıklama ve ayrıntılar onun tabii bir uzantısı oluverir.

İslam akidesindeki tevhid düşüncesinin en belirgin özelliği, hayatın tümüne nüfuz etmesi, hayatın onun esasları üzerine kaim olması ve hayatın pratik ve faal bir metodu olmasıdır. Etkisi itikatta olduğu gibi sosyal hayatta da görülmelidir. Hayatın her tarafında etkisi görülmedikçe tevhid akidesi gerçekleşmiş olmaz.

Yüce Allah, uluhiyette bir olduğundan ve herkes O'nun kulu olduğundan, yalnızca O, ihtiyaç sahiplerinin başvuracağı mercidir. Sadece O, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını giderir. Her şeye O hükmeder, O'nunla beraber hükmeden biri yoktur.

7 - Fıtrat ve Yöneliş Allah'adır

İnsan denen yaratık, son derece gariptir. Zora düşmedikçe Allah'ı hatırlamaz ve kendisine musallat olan bulanıklık, cahiliyenin etkileri ve bozulmalardan kurtulup fıtratına yönelmez. Emin olunca da, ya unuttur ya da azgınlaşır. Bu durum, fıtratı sağlam, canlı, her an karşılık vermeye hazır ve daima iman cilası ile cilalanan kişiden başka herkes için geçerlidir.

"Sizi, karada ve denizde yürüten O'dur. Gemide olduğunuz zaman, gemiler, içinde bulunanları hoş bir rüzgarla götürürken kasırga gelip de her yerden gelen dalgalar onları sardığı ve artık kendilerinin tamamen kuşatıldıklarını sandıkları zaman 'dini yalnızca Allah'a has kılarak' O'na dua ederler : "Eğer bizi bundan kurtarırsan şükredenlerden olacağız" derler. Ama onları kurtardığımız zaman

yeryüzünde haksız yere azgınlık yaparlar" (Yunus-22,23)

Dalga dalga gelen korkunun ortasında fıtratları, biriken günahlardan soyutlanır, kalbleri, üzerine çöreklenmiş cahili düşüncelerden kurtulur. Bozulmamış sağlam fıtrat, tevhid ve dini Allah'a has kılma ile harekete geçer. Kasırğa diner ve korkudan çırpınan kalpler sakinleşir...

Gemi güvenle kıyıya yanaşır. İnsanlar hayatlarından emin olurlar. Ayakları karaya basmıştır artık. Bu yaşanan bir sahnedir. Her nesilden insanlar arasında örneği görülür bu sahnenin...

Yüce Allah, insanların, biri rahatlıkta biri sıkıntıda olmak üzere iki çehresini arzetmektedir. Onlara, dönekliliklerini, zaaflarını, iddialarını ve onları Rabb'lerine ulaştıracak, O'nu tanıtacak, O'nunla tatmin edecek, doğru yolu gösterecek, hakikati öğretecek ve Allah'ın bahşettiği insani özelliklerden yararlanmalarını sağlayacak metod üzerindeki sebatlarını göstermektedir.

"İnsana bir sıkıntı arız olunca, Rabb'ine dönerek yalnızca O'na dua eder. Rabb'i bu sıkıntıyı nimete çevirince, daha önce yaptığı duayı unuttur. Yolundan sapmak için O'na ortaklar koşmaya başlar. De ki, küfründe biraz oyalan, şüphesiz sen ateş ehlisin." (Zümer-8)

İnsan fıtratı, sıkıntı anında asli haline döner. Cahili tortular düşer, engeller ortadan kalkar ve vehimlerin baskısından kurtulur. Yalnızca Rabb'ine yönelir ve O'na döner.

O, bilir ki, sıkıntıyı O'ndan başka kimse gideremez. İddia ettiği ortaklar ve şefaathçilerin yalan olduğunu bilir.

Ancak sıkıntı gidip bolluk geldiğinde, Allah nimetini ona verdiğinde ve belayı uzaklaştırdığında, sıkıntı anında fıtratı şirkten soyutlanmış insan, eski şirkine döner ve cahili tortular yeniden kalbinin üzerine çöreklenir, Rabb'ine yalvarışını, tevbesini ve O'nu birlemesini unuttur, üzerindeki sıkıntıyı giderecek kimse olmadığı zaman Rabb'inin birliğini idrak etmişti oysa...

Bunların tümünü unuttur ve Allah'a ortak koşmaya başlar.

Bu, ilk cahiliyetteki gibi ilahlara, ilkel anlamda ibadet etmek şeklinde olabilirken, günümüz cahiliyesinde olduğu gibi, değerleri, şahısları ve düzenleri kendi yanında Allah'a ortak kılmak şeklinde de tezahür edebilir.

Aynı şekilde, sıkıntı anında dini yalnızca Allah'a has kılan bu insan, bir de bakarsınız şehvetine, arzularına, hevasına, korkularına malına, evladına, egemen olanlara ve büyük saydıklarına Allah'a kulluk eder gibi, kulluk etmeye başlar. Onları Allah'ı sever gibi, hatta daha da şiddetli sevmeye başlar.

Şirkin çeşitleri vardır;

Bunlardan, insanların şirk olarak telakki etmedikleri gizli olanı da vardır. Bunun bilinen şirk çeşitlerinden birisine benzememesi onları yanıltmıştır. Oysa, kesinlikle şirktir. Sonu da Allah'ın yolundan sapmaktır. Allah'ın yolu birkaç tane değil, yalnızca bir tanedir. O'nun, ibadette, yönelişte ve sevgide birlenmesi ona giden yegane yoldur.

Allah'a iman, kalbte şirkin bulunmasına tahammül etmez.

Mal, çocuk, vatan, toprak, arkadaş ve akrabanın ortaklığına tahammül etmez. Bunlardan hangisine kalpte yer verilirse bu, Allah'a eş koştur ve onun yolundan sapmaktır. Dünya metaından az bir yararlanmadan sonra ateşe varan bir sona yuvarlanmaktadır.

Sıkıntı, fıtrat üzerine birikmiş hevesleri, şehvi duyguları silker, fıtratta ve vicdanda gizli kalan hakkın ortaya çıkmasını engelleyen etkenlerin baskısını giderir. O zaman, Allah'ı görür ve yalnızca O'na yönelir.

"İnsana bir sıkıntı ulaşınca bizi çağırır. Biz de nimetimizden ona verince, "Bunu kendi bilgimle kazandım" demeye başlar Aksine bu, bir denemedir, fakat onların çoğu bilmezler." (Zümer-49)

Şiddet gidip bolluk gelince, bu insan sıkıntıda söylediklerini unuttur. Heva ve hevesin etkisiyle fıtratı bozulur...

Nimet, rızık ve ilahi fazilet hakkında, **"Onları kendi bilgimle kazandım"** der.

Bunu daha önce Karun da söylemişti. Bilgi, sanat ve mal biriktirmesini sağlayan yeteneklerine aldanarak, bilgiyi, sanatı ve bu yetenekleri bahşeden ilk sebep'i unutan herkes gibi...

Bu, insanların içinde bolca görülen bir örnektir. Fıtratı Hak'tan sapmayan, yalnızca O'na dönen ve O'nun yolunu bilen, bollukta da, sıkıntıda da fıtratın doğrultusundan sapmaz.

Muhtaç olan kişi, sıkıntı ve kötülüğü gidermesi için Allah'a sığınır. Bu sığınma duygusunu göğsü daraldığında, dayanakları yıkıldığında, insanın etrafına bakınıp, yardım araçları ve kurtuluş sebeplerinden uzak, kendini yapayalnız görünce daha bir belirginleşir. Hiçbir kuvvet yok...

Yeryüzünde kurtaracak hiçbir güç yoktur.

Saydıklarının tümü, şiddet anında gözden kayboldular. Sıkıntı karşısında yalvardıkları onu inkar ettiler ya da yüz çevirdiler...

İşte bu anda, fıtrat uyanır, yardıma ve kurtarmaya malik yegane güce sığınır. Bundan sonra insan, yüce Allah'a yönelir. Rahatlık anında unuttuğu Rabb'ine...

Çünkü, dua edince ihtiyaç sahibine cevap verecek yalnızca O'dur. Kendisini kötülükten koruyacak, güvence ve selamete iletecek O'dur. Kendisini boğmak üzere olan sıkıntıdan yalnızca O kurtarır, başkası değil.

İnsanlar, bolluk zamanında ve gaflet anında bu hakikati unuturlar. Yardımı, gücü ve himayeyi yeryüzü menşeli bir kuvvetten beklerler.

Zorluk baş gösterdiğinde, sıkıntı çekilmez olduğunda, fıtratlarının üzerinde gaflet ve perdeler yok olduğundan daha önce ondan gafil olsalar da, tevbe ederek Rabb'lerine dönerler. Oysa, hayatta açıkça görülen ve nefislerinin derinliklerinde gizli olan bu hakikatten gafildiler.

Yüce Allah, sabit bir değere dayanmayan ve açık bir metoda uymayan, insan nefsinin bir görüntüsünü gözler önüne seriyor.

"İnsanlara bir zarar dokununca, O'na dönerek Rabb'lerine dua ederler. Onlara rahmetinden biraz tattırınca da, onlardan bir grup hemen şirk koşar. Kendilerine geleni inkar etsinler, dünyadan da biraz yararlınsınlar, pek yakında bilecekler!" (Rum-33)

İnsan nefsinin bir özelliği de, meydana gelen olaylardan, düşüncelerden, gelişmelerden ve akımlardan etkilenmesidir.

Bir zararın dokunması halinde, insanlar Rabb'ini hatırlatır. O'ndan başka koruyan olmayan yüce Allah'a sığınır. Ayrıca O'na sığınmanın dışında hiçbir şeyin onları kurtaramayacağını da bilirler. Gam dağılınca, sıkıntı ortadan kalkınca ve Allah, rahmetinden onlara tattırınca,

"Onlardan bir grup hemen Rabblerine şirk koşar.."

Bunlar, kendilerini doğru yola iletecek sağlam bir inanca sahip olmayan gruptur. Bunun sebebi, rahatlığın, kendilerini Allah'a sevkeden sıkıntıyı ortadan kaldırması ve kendilerini Allah'a döndüren şiddeti unutmalarındandır. Bu durum, şükür ve tevbe üzerinde kalacaklarına, hidayet ve rahmetten kendilerine geleni inkar etmeye sevk etmektedir.

İnsanların çoğu sabretmedikleri gibi şükür de etmiyorlar. Onlara bir zarar isabet ettiğinde Allah'a yalvarıyorlar. Allah onlardan zararı giderip onları kurtardığında ise çok azı şükrediyor.

"Dalgalar dağlar gibi ansızın çıkıp geldiğinde dini Allah'a has kılarak O'na dua ederler. Onları karaya çıkarıp kurtardığımız zaman, içlerinden bir kısmı orta yolu tutar. Ayetlerimizi gaddar ve nankör olandan başkası inkar etmez." (Lokman-33)

Bunun gibi tehlikeli durumlarda...

Dalgalar dağ gibi birbiri ardınca geldiği zaman, gemi korkunç bir okyanusta bir o yana bir bu yana bir kuş tüyü gibi sallanıp durur. İşte o zaman nefisler aldatıcı güçlerden kurtulur. Bolluk zamanında fıtratının

hakikatına perde olan uyduruk güçler silinir. Fıtrat ile yaratanın arasına giren bütün engeller ortadan kalkar. O zaman fıtrat her türlü örtüden arınmış olarak Rabb'ine doğru yol alır. O'na yönelerek dini yalnızca O'na has kılar. Bütün şirk çeşitlerini reddeder ve her türlü müdahaleyi atar. Dini O'na has kılarak yalnızca O'na dua eder. Onları karaya çıkarıp kurtardığında...

"İçlerinden bir kısmı orta yolu tutar..."

Güvenlik ve rahatlık eski hallerini unutturup şımartmaz, aksine daha çok şükretmelerini ve Allah'ı anmalarını sağlar. Zikir ve şükürde Allah'ın hakkını veremezlerse bile, orta yolu tutarak şükreden ve Allah'ı ananlardan olmaya çalışırlar. Tehlike kalkar kalkmaz, rahatlık gelir gelmez onlardan bir kısmı Allah'ın ayetlerini inkar ederler. Çünkü onlar şiddetli ve zalim gaddarlardır...

Çünkü onlar, küfürde aşırı olanlardır.

Şiddet anında insan fıtratı, gerçek ilahına sığınır...

"De ki, 'kim sizi karanın ve denizin karanlıklarından kurtarır ki; O'na, boyun bükerek gizlice yalvarırsınız;' şayet bizi bundan kurtarırsan şükredenlerden oluruz" diyerek? De ki,'Allah sizi bundan ve her sıkıntıdan kurtarır. Yine de siz şirk koşarsınız.'" (En'am-64)

İnsanların, kolaylık ve bolluk zamanlarında fıtratlarından nasıl uzaklaştıklarını görüyoruz...

Korku ve sıkıntı onlara kendilerini kontrol etme fırsatını doğuruyor. Ancak bu durum sürekli değildir. Korkuyla ara sıra karşılaşılıyorlar. Sıkıntı anında Allah'tan başkasına yönelmiyorlar. Onları bu sıkıntıdan Allah'tan başkası da kurtaramaz. Ancak, kolaylık ve bolluk anında, tekrar içinde bulundukları eski şirklerine dönüyorlar.

Tehlikeyi düşünmek, korkuyu hatırlamak, serkeş nefisleri durdurur, katı kalpleri inceltir, nefse, zaafını ve Allah'a tevbe ettiği anı hatırlatır. Bu, sıkıntıya düşen herkesi ve sıkıntıya düşenin kederlendiği anı gören herkesin bildiği bir tecrübedir.

Karanın ve denizin karanlıkları çoktur. Uzaklık bir karanlıktır. Tehlike bir karanlıktır. Mahlukatı, karada ve denizde bekleyen her şey gizlilik perdesinin arkasındadır. Ve insanlar her ne zaman bu karanlıklardan birisine düşmüş olsa, boyun bükerek dua edecekleri ve sessizce yalvaracakları Allah'tan başka kimseyi bulamazlar.

"Denizde, size bir zarar dokunduğu zaman O'ndan başka çağırdıklarınızın tümü. kaybolur. Sizi karaya çıkarıp kurtardığında ise, yüz çevirirsiniz. İnsan gerçekten nankördür..." (İsra-67)

Bu, zorlukları tadanın algılayabileceği bir sahnedir. Ayrıca dağ gibi dalgaların üstünde şiddetli rüzgarda sallanan tüy gibi, büyük küçük meydana gelen her sarsıntıyla, her titreyişle ilgilenen uyanık ve ürperen

kalpler de hisseder bu sahneyi...

Fakat insan yine o insandır. Su çekilip kara, ortaya çıkınca, ayaklarının altındaki karayı hissedince az önceki durumunu unuttur. Dolayısıyla Allah'ı unuttur. Hevalar sarar etrafını, şehvetler onu kuşatıp tehlikenin ortaya çıkardığı sağlam fitratının üzerine çöreklenirler.

"Sizi karaya çıkarıp kurtardığınızda, hemen yüz çevirdiniz. Gerçekten insan nankördür." (Yunus-12)

Ancak, kalbini Allah'a bağlayan, onu aydınlatıp nurlandıran müstesna.

Şiddet anında fitrat, üzerine çöreklenen cahili kalınlardan arınır ve derinliklerindeki gizli hakikat ortaya çıkar...

Uluhiyetin teklifi hakikati...

Hak (İlahına) Allah'ına ortaksız olarak yönelir. Çünkü o anda, şirk düşüncesinin boşluğunu ve ortak koştuklarının bir gerçekliğe sahip olmadığını idrak eder...

İşte böyle anlarda sıkıntıya düşenler vaadlere başlarlar...

"Şayet bizi bundan kurtarırsan şükredenlerden oluruz. " De ki, 'bundan ve her sıkıntıdan yalnızca Allah sizi kurtarır."

Ondan başka icabet edecek, ve sıkıntıyı giderecek kimse yoktur...

Öyle bir durumda, kalpler titreyip dua etmeye başlar.

"İnsana bir zarar dokunduğunda, yanı üzerinde, oturarak ve ayakta yalnızca bize dua eder. Biz zararı giderince, zararın dokunması anında bize, hiç dua etmemiş gibi gerisin geri döner. İşte böyle müsriflere, işledikleri süslü görünüyor."

Bu, beşerin durumunu anlatması bakımından sürekli tekrarlanan başka bir örnektir...

İnsan, hayatın gelişmesine paralel olarak hayatını sürdürür. Hata eder, günah işler, azgınlaşır ve savurganlıkta bulunur. Allah'ın koruyup merhamet ettiklerinin dışında aczini, za'fını ve güçsüzlüğünü bilip Allah'a yöneleni pek azdır. Bolluk zamanında unuttur. Kendini kendine yeterli sandığı an azgınlaşır. Ancak kendisine bir zarar dokunduğunda aynı kişi, bakarsınız çokça dua etmeye başlar, sürekli yalvarır, üzerine musallat olan zorluktan sıkılır, rahata kavuşmak için acele eder. Duasına karşılık verilip zarar def edilince, durup düşünmeden hemen uzaklaşır, içinde bulunduğu eski sapıklığına ve kokuşmuşluğuna geri döner.

Kur'an'ın çizdiği bu tablo, insanlar arasında sürekli tekrarlanan, gözle görülen bir örnektir.

"Allah dedi ki: "İki ilah edinmeyin. Ancak O, bir tek ilahtır. Yalnızca

benden korkun!" Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur. Değişmez din O'nundur. Allah'tan başkasından mı korkuyorsunuz? Sizin yanınızdaki her nimet Allah'tandır. Sonra size bir zarar dokununca O'na koşarsınız. Sizden bu zarar defedilince de sizden bir grup Rabb'lerine ortak koşarlar. Kendilerine verileni inkar edip az bir süre yararlısınlar. Bir zaman sonra bileceklerdir." (Nahl-51-55)

Yüce Allah, insanların iki ilah edinmemelerini emrediyor. O, ikincisi bulunmayan bir tek ilahtır.

Bu, akidenin temel konusudur. Onsuz olmayacağı gibi, bu hakikat, açık seçik, tam ve net bir şekilde yerleşmeden; bir vicdanda akidenin varlığından da söz edilemez...

O, bir tek ilahtır...

Aynı zamanda da O, tek başına hükümrandır...

"Göklerde ve yerde olanların tümü O'nundur."

İnsanlar için değişmez kanunlar koyan O'dur...

"Değişmez din O'nundur."

Nimetleri veren O'dur...

"Size verilen nimetlerin, tümü Allah'tandır."

Zorluk ve sıkıntı anında, fıtratınız yalnızca O'na sığınır. Ortak koşmadan tek başına O'na yönelir.

Böylece Yüce Allah, uluhiyette, hükümranlıktaki, dinine tabi olmakta, nimet vermede ve yönelinecek merci olmada birleşmiş olur. İnsan fıtratı, zararın baş göstermesinde bu sayede şirkin bulanıklığı kalktığında bunların tümüne şahitlik eder.

Bununla beraber, insanlardan bir grup, zarar kendilerini kuşattığı anda birledikleri Rabb'lerine kurtulduklarında ortak koşarlar. Bu her zaman görülebilen bir örnektir. Darlıkta, kalpler, yalnızca Allah'a yönelir. Çünkü O'nun dışında kimsenin onları koruyamayacağını bilir. Refahta ise, nimet ve dünya metayı ile eğlenir, değerlerini, kanunlarını, gelenek ve göreneklerindeki ölçülerini Allah'tan başkasından almak suretiyle Allah'a ortak koşmaya başlar.

Bu, Kur'an'ın çizdiği bir tablodur.

"Sonra size bir zarar dokunduğunda hemen ona koşarsınız. Sonra sizden zararı giderince, sizden bir grub rabblerine ortaklar koşarlar. "

Fıtratın bozulması ve kokuşması günümüzde biraz daha şiddetlenmiştir, insanların bazıları şiddet anında bile Allah'a yönelmiyorlar. Allah indinde bir dereceleri olduğunu zannederek, bazı kullarına, yardım, zararı giderme ve

kurtuluş için sığınıyorlar. Hastalık ve sıkıntının şiddetinden kurtarmaları için evliyaya dua edenler gibi.

Bunlar, eski cahiliye müşriklerinden daha çok fıtratlarının hakikatından sapmışlar. Halbuki, korku fıtratı cahili etkilerden arındırıp yalnızca Allah'a yönelmeyi sağladı.

"De ki; "Görüyor musunuz? Şayet Allah'ın azabı gelse ya da Kıyamet kopuverse, Allah'tan başkasını mı çağıracaksınız? Eğer doğru iseniz söyleyin. Aksine yalnızca O'nu çağırırsınız. Dilerse, dua etmenize neden olan sıkıntıyı giderirde ortak koştuklarınızı da unutursunuz." (En'am-40-41)

Bu, fıtratın, korku düşüncesiyle yüzleşmesidir. Allah'ın dünyadaki azabı helak ve yok etme, ya da kıyametin beklenmediği anda kopuvermesi düşüncesi...

Fıtrat bu teması hissettiği, bu düşünceyi idrak ettiği vakit -Yüce Allah, idrak edeceğini önceden biliyordu şüphesiz- bu hakikatin, kendi derinliğinde gizli olan hakikati temsil ettiğini de idrak eder. Bunun üzerine silkinir, titrer ve şirkin her türlü etkisinden arınarak, yalnızca yüce Allah'a dua eder ve daha önceki şirkini unuttur.

Şüphesiz korku, fıtratınızı arındırır. Bu yüzden, kurtuluşu dileyerek yalnızca ona yönelirsiniz. Daha önce birini O'na ortak koştuğunuzu da unutursunuz. Hatta şirk mefhumunu bile unutursunuz. Çünkü fıtratın, Rabbin tanıması kendisinde gizli bir hakikattir. Ancak şirk, dış etkenler sonucu fıtrata arız olan yüzeysel bir örtüdür. Üzerinde yoğunlaşan cahili birikimlerin etkisiyle meydana gelen bir örtü...

Korku neticesinde sarsıldığında, birikimler düşer, örtü kalkar ve fıtratın gerçek çehresi meydana çıkıp fıtrî işlevini yerine getirerek bu korkudan kurtarması için Rabb'ine yalvarır.

8 - Allah'tan Başka Güç ve Kudret Sahibi Yoktur

Şüphesiz güç kuvvet ve iktidar uluhiyetin özelliklerindendir.

Kulluk ve ibadetin bu yüce uluhiyet makamına yönelik olması da kaçınılmazdır. Bu düşünce imanın ilk aşamasıdır...

Bütün gücün ve küvetin Allah'a ait olduğuna inanmak ve böylece itikad etmek...

"Allah'tan başka güç ve kuvvet yoktur."

(Ebu Musa (r.a)'ın şöyle dediği rivayet edilir: Resulullah (s.a.v):

"Sana Cennet hazinelerinden birini göstereyim mi?" dedi.

"Evet" dedim. O da:

"La havle velâ kuvvete illa billah = Allah'tan başka güç ve kuvvet yoktur." buyurdu. (Muttefakun aleyh)

Evrendeki gücün hakikatini, çoğu zaman insanlar kavrayamamaktadır.

Her konuda yanlış değerlendirme yapıyorlar. Nereye yöneldiklerini, neyi atıp neyi atmamaları gerektiğini, bilmez bir duruma düşüyorlar.

O zaman da gördükleri güç ve kuvvetleri yeryüzüne asıl egemen güç kabul, ediyor, ona yöneliyorlar, ondan korkup ondan bir şeyler ümit etmeye başlıyorlar.

Onların eziyetlerini uzaklaştırmak için onları hoşnut etmeye çalışarak yanlarında kendilerine sığınak, edinmeye çabalyorlar.

Bazı kereler, **malı**, insanların ve hayatın kaderi üzerinde egemen güç zann ediyorlar. İstekle ve korkuyla ona koşuyorlar. Onu elde edip her tarafa egemen olacaklarını zann ediyorlar.

Bazı kere, **ilmin** gücüne aldanırlar. Onu, gücün, malın ve diğer kuvvetlerin kaynağı kabul ederek, mabedlerdeki kullar gibi huşu içinde etrafında dolanıyorlar.

Gerek fertlerin, gerekse toplumların elindeki bu zahiri güçler insanları aldatırlar...

Kelebeğin, lambanın ve ateşin etrafında dolanması gibi dolanıp duruyorlar bu güçlerin etrafında...

Ama, bütün bu kuvvetleri yaratan, onlara egemen olan ve onları dilediği yerde kullanan asıl gücü unutuyorlar.

İster toplumların, ister fertlerin elinde olsun, bu tür güçlere sığınmanın örümceğin kendi ördüğü evine sığınması kadar basit bir şey olduğunu unutuyorlar. Oysa örümcek, güçsüz, zayıf himayesiz ve ağından başka sığınağı bulunmayan zavallı bir hayvandır. Halbuki, Allah'ın himayesinden başka himaye, O'nun sarsılmaz gücünden başka güç yoktur yeryüzünde....

"Allah'tan başka dostlar edinenlerin durumu kendine yuva yapan örümceğin misali gibidir. Oysa evlerin en çürüğü şüphesiz örümceğin evidir. Keşke bilselerdi." (Ankebut-41)

Bu hakikat, Kur'an'ın mü'min kitlenin ruhuna yerleştirdiği; bununla yeryüzünün en büyük güçlerini yendikleri, en büyük hükümdarları ayaklar altına aldıkları, kaleler fethettikleri gücün kaynağıdır. Bu büyük hakikat o

gün için her nefiste yer etmiş, her kalbe sızmış ve kana karışarak damarlarında dolaşmıştır. Yalnızca dille söylenen bir söz, tartışılan bir konu olmaktan çıkıp ruhlarda karar kılan bir hakikat olmuştur. Duygularında ve hayallerinde bu hakikatten başka hiçbir güce yer kalmamıştır.

Gerçek kuvvet, tek başına Allah'ındır.

Ve biricik dostluk, Allah'ın dostluğudur. Bunun dışındakiler, ne kadar üstün görünürse, ne kadar böbürlenirse, ne kadar azgınlaşırsa, ne kadar taşkınlık ederse ve ne kadar zulüm, sindirme ve ezdirme araçlarına sahip bulunursa bulunsun hepsi de çürük, cılız ve gülünç dostluklardır. Bunlar örümcek gibidirler. Örümceğin, ağından başka nesi var ki?

"Evlerin en çürüğü şüphesiz örümceğin evidir. Keşke bilselerdi."

Fitne, eziyet, aldatma ve baştan çıkarmalara duçar olan dava adamları, bu yüce hakikatin karşısında uzun uzadıya düşünmeli ve bir an bile onu akıllarından çıkarmamalıdır. Çeşitli güçlerle karşılaşacaklardır: İşte şunlar, onları yok etmek istiyor...

Bunlar da onları ezmek, aldatmak ve satın almak istiyor...

Akide sağlam olduğu, güçlerin hakikati bilindiği, hakiki güç idrak edildiği ve gerçek değerler Allah'ın dinine göre takdir edildiği zaman, bu güçlerin tümünün, Allah'ın hesabında ve Allah'ın öngördüğü akidenin hesabında örümceğin ağı mesabesinde olduğu anlaşılacaktır. Allah kiminle olursa, ona karşı çıkacak, hiçbir güç yoktur. Şayet bir güç karşı çıkmaya yeltenirse, varlığı, hakikati ve etkisi bulunmayan boş bir şey olduğu bilineceğinden önemsiz bir konumda olacaktır.

Allah, kiminle beraber olursa, onun yoldan sapması mümkün değildir.

"Ve Allah dedi ki, "Ben sizinle beraberim"..." (Maide-12)

Allah'ın beraberliği, ona hidayet verdiği gibi, güvence olarak da yeterlidir. Allah kiminle beraber olursa, onun için üzüntü ve bedbahtlık söz konusu değildir. Çünkü Allah'a yakınlık onu tatmin eder ve mutlu kılar. Allah'a yakın olma, şartları yerine getirilmeden, şahsi üstünlük vs. ile elde edilen bir derece değildir.

Ancak hakkıyla O'na ibadet eden, hayat metodunu, nizamını ve davasını yüklenenler içindir.

Bu, Kur'an'ın sürekli vurguladığı ve yerleştirmeye çalıştığı bir hakikattir...

Mü'minle Allah arasındaki bağın, mü'minle evrene egemen güç arasındaki bağın hakikati. Yüce Allah, onların saffını kendi safı, onların işini kendi işi ve onların tasarrufunu kendi tasarrufu kılmıştır. Onları kendi yanında yüceltmış, himayesine almış ve düşmanlarını kendi düşmanı kılmıştır...

Onlara yönelen kötü bir girişimi, kendisine yönelik saymıştır.

"Allah'ı ve iman edenleri aldatmaya çalışıyorlar..." (Bakara-9)

Bu, yüce olduğu kadar, büyük bir lütuftur. Mü'minlerin makamını ve hakikatini üstün bir seviyeye çıkaran bir lütuf. Bu lütuf, aynı zamanda iman hakikatinin en büyük ve en kıymetli hakikat olduğunu belirginleştiriyor. Bu fazilet, mü'min gönüllere sonsuz güven duygusu serpiyor.

Görüyorlar ki, Yüce Allah, meselelerini kendi meselesi, çarpışmalarını kendi çarpışması ve düşmanlarını kendi düşmanı kılmıştır. Onları kendi safına almış ve yüce katına yükseltmiştir. Bundan sonra, kulların değersiz hilesi, aldatması ve eziyeti ne yapabilir ki?...

şüphesiz mü'min topluluk Allah'ı bulmuştur. Sıfatlarını nefislerinde hissettikleri büyük gücü bulmuştur. O'nu gerçek hayatta tasarrufuyla bulmuştur. O'nun kendilerine yakın olduğunu ve kendilerini işittiğini hissediyorlar. Açıkça işlerini düzenlediğini görüyorlar. şikayetleri ve gizli tuttukları her şeyin vasıtasız Allah'a ulaştığını biliyorlar. Onları ihmal etmediğini, başkasına havale etmediğini de idrak ediyorlar. Bu yüzden, Rabb'lerinden bir ünsiyet içinde, koruması altında, yakınında şefkati ve gözetimi altında hayatlarını sürdürüyorlar. Bunların hepsini, ruhlarında, canlı ve pratik olarak hissediyorlar. Sırf düşünce ya da farazi olarak değil...

Bu hakikati, Kur'an-ı Kerim, işte böyle tasvir ediyor...

İman ve küfür, hak ve batıl, bir olan Allah'a davet edenlerle yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayan tağutlar arasındaki çarpışmanın hakikatini...

Çarpışma oldukça eskidir. Beşeriyetin doğuşu kadar eski...

Çarpışmanın alanı bütün yeryüzünden daha geniştir. Çünkü bütün varlık Rabbine inanmış ve O'na teslim olmuştur. Bu koca evrende, yalnızca kafirler Rabb'lerinin ayetleri hakkında mücadeleye girişirler. Biz, hakkın uzun ve sağlam saflarıyla bu yeryüzünde bbrlenmelerine, güce, egemenliğe, metaa mazhar olmalarına rağmen batılın, az, cılız ve o zayıf topluluğun arasındaki çarpışmanın sonucunda iki tarafın denk olmadığını biliyoruz. Hakkın taraftarları hep üstün olagelmişlerdir.

Kur'an-ı Kerim, bu hakikati kalplerde yerleştirmeye ve her zaman ve mekanda hakkın davasını omuzlayanlara kendine has üslubuyla öğretmeye alışıyor. Ta ki belli bir zaman dilimi ve coğrafi bölgeyle sınırlı batılın zahiri gücü, onlara büyük görünmesin. Bu, dış görünür gerçek değildir. Gerçek olan Allah'ın kitabının anlattığı ve Allah'ın söylediğidir...

"Allah kuluna yetmez mi? Seni O'ndan başkasıyla korkutuyorlar." (Zümer-32)

Bu, bütün genişliği, gücü, açıklığı ve derinliğiyle, imani düşüncenin mantığıdır, Resulullah'ın kalbinde yer ettiği gibi, O'nun risaletine ve

davasına inanan her mü'minin kalbinde yer etmesi gerekir...

Ona yeterli olan, kendini güvencede hissetmesini sağlayan ve maksadına ulaştıracak yolu gösteren yegane ilke budur. Yüce Allah, kendi doğru ölçeğiyle kuvvetlerin değerini ölçtükten sonra mü'minin kalbine bahşettiği, yakın, güven ve bağlılığı tasvir ettiği gibi, Hakk'a çağıranlarla, yeryüzünde onlara karşı çıkanlar arasındaki mücadelenin hakikatini da gözler önüne seriyor...

"Allah kuluna yeterli değil mi" kesinlikle evet!..

Bundan sonra onu kim neyle korkutabilir?

Allah onunla beraber olduktan sonra?

İnsan kulluğunu bilip, gereklerini yerine getirdikten sonra?

O kullar üzerinde sonsuz güç ve kudrete sahip olduğu halde, kim kulunu O'nun gücü ve yeterliliği konusunda şüpheyne düşürebilir?...

"Seni Allah'tan başkası ile korkutuyorlar" ...

Nasıl korkar ki?...

Allah'ın koruduğunu, Allah'tan başka hiçbir şey korkutamaz...

Ve yeryüzünde bulunan her şey Allah'tan başkası değil midir?

Mesele, zihni çabaya ve tartışmaya gerek kalmayacak kadar açık ve geniştir. Bir tarafta Allah Diğer tarafta, O'ndan başkası...

Durum böyle olunca ve ortada şüpheyne ve karışıklığa mahal kalmayınca, O'nun iradesinin etkin, dilemesinin galip ve kulların nefislerinde kalplerinin hareketinde ve şuurlarında O'nun kaderinin hükümler olduğu kavranınca, kulluğunu hakkiyle yerine getireni hangi güç, hangi kudret, nasıl korkutur?

Allah kullarına kefil ve yeterli olduğu halde hiç kimse mü'minleri korkutamaz.

Şüphesiz, kuvvetiyle kullarına yardım etmeye ve onları korumaya malik olan kimse kulluk yapılmaya da o müstahaktır. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Bir şey yaratmadıkları gibi kendileri de yaratılmış olan şeyleri mi Allah'a ortak koşuyorlar? Oysa bunlar, ne onlara ne de kendilerine bir yardım dokunduramazlar." (Bakara-191,192)

İddia ettikleri tanrıların ise hiçbir kuvvetleri ve kudretleri yoktur. Onlara yardım edemedikleri gibi kendi kendilerine de yardımları dokunmaz. O halde, kendilerinin ve çocuklarının hayatı üzerinde Allah'la beraber onlara nasıl egemenlik payı verebilirler?

Kuvvet, tamamiyle Allah'ındır. Bu, başkalarının yanında, kuvvetin

olmadığını delildir.

"İzzet tamamıyla Allah'ındır..." (Nisa-139)

O'na yöneldiklerinde, O'ndan başkasından üstün olacaklarını gösteren bir hakikattir bu...

Bu hakikat beşerin ruhunu yücelten ve özgür kılan kulluktur. Allah'a kulluk...

Eğer kalpler Allah'a kullukta tatmin olmazsa, çeşitli değerlerin, şahısların, itibarların ve korkuların kulu olur...

Herkesin, herşeyin ve her itibarın ayrı ayrı kulu olmaktan, hiçbir şey onu koruyamaz.

Ya tamamen Allah'a kulluk; tabiatıyla, üstünlük, izzet ve kurtuluş...

Ya da, kullara kulluk; dolayısıyla, alçaklık, zillet ve çözülme...

İsteyen dilediğini seçsin...

Allah'a iman ettiği halde, Allah'ın düşmanlarından, izzet, yardım ve güç talep eden biri düşünülebilir mi?...

Yeryüzünde Allah'ın düşmanlarından yardım bekledikleri halde, kendi kendilerini müslüman zanneden ve müslüman olarak adlandıran topluluklar, Kur'an'ı anlamaya ne kadar muhtaçtırlar. Şayet, müslüman olmaya içlerinden gelen bir arzu varsa...

Yoksa? : Allah, alemlerden müstağnidir!

9 - Yalnız Allah'tan Korkulur

İslam akidesi ve İslam düşüncesi, Allah'a bağlı gönüllerde bu büyük hakikatin yer etmesine neden olurlar. Her şeyin ve insanların Rabbi olan Allah'tan başkasından korkmamak. Bu, Kur'an'ın arzettiği mü'minlerin bir vasfıdır.

"Onlar ki, insanlar onlara "İnsanlar sizin için toplandılar; o halde, onlardan korkun." dediklerinde bu, ancak onların imanını artırır Ve şöyle derler: "Allah bize yeter. O ne güzel vekildir." (Al-i İmran-173)

Şeytan, dostlarının durumunu, olduğundan fazla gösterir. Onlara kuvvet ve kudret kisvesi giydirir. Böylece, kalplere onların fayda ve zarara muktedir güç ve kuvvet sahibi oldukları hissini verir. Ta ki, yeryüzünde şer ve fesat yayılsın, boyunlar onların önünde eğilsin ve kalpler onlara itaat etsin. Hiç kimseden bu durum yüzünden inkar sesi yükselmesin, hiç kimse

yeryüzünde şer ve fesadın kalkması için bu duyguları bir kenara atmayı düşünmesin.

"İşte şeytan, sizi dostlarıyla korkutuyor. Onlardan korkmayın, benden korkun, eğer mü'min iseniz." (Al-i İmran-175)

Şeytan, batılın kabarık ve kötülüğün güçlü görünmesinden fayda umuyor. Böylece, güçlü, kuvvetli, heybetli ve zalim bir görünüm arz ederek kimsenin karşı çıkmaya ve galip gelmeye cesaret edememesini sağlıyor. Şeytan, işin böyle olmasından fayda umuyor. Böylece dostları korku ve dehşetin perdesi altında, terör ve zorbalığın gölgesinde gözlerinin kestiğini yeryüzünde yapmaya başlarlar. İyiye kötüye, kötüyü iyiye çevirirler.

Böylece yeryüzünde fesadı, batılı ve sapıklığı yayıp hakkın, doğruluğun ve adaletin sesini bastırırlar. Kendilerini, kötülüğü koruyan, iyilikle savaşan ilahlar konumuna getirirler. Kimsenin onları uyarmasına, karşı çıkmasına ve önderlik makamından uzaklaştırmasına müsaade etmezler.

Aynı şekilde kimsenin batılı küçümseyip hakkı yüceltmeye çalışmasına göz yummazlar. Hileci, aldatıcı ve döneş şeytan, dostlarının ardına gizlenerek, vesveselerinin mahiyetini bilmeyenlerin göğsüne onlarla korku salar, İşte bu noktada, yüce Allah, şeytanın hilesini ortaya çıkarır, bütün yeteneklerimden soyutlar. Artık onu, hilesi, tuzağı bile gizleyemez. Yüce Allah, mü'minlere onun hakikatini anlatarak, ondan sakınmaları için onun tuzağının ve vesvesesinin mahiyetini kavramalarını sağlar. Artık şeytanın dostları, onları korkutamaz ve ürkütemez. Şeytan ve dostları Rabb'ine yönelen ve O'nun gücüne dayanan mü'minleri korkutmaktan uzaktırlar.

Kendisinden korkulan güç, fayda ve zarara malik bulunan güçtür. Bu da, yalnızca Allah'ın gücüdür. Bu güç, mü'minlerin Allah'tan korkmalarını sağlar. Onlar, yalnızca her kuvvetliden daha kuvvetli olandan korktuklarından, onların yanında yeryüzünde korkulacak hiçbir güç söz konusu olmayacaktır. Ne şeytanın, ne de onun dostlarının hiçbir gücü yoktur.

"Onlardan korkmayın, benden korkun, şayet mü'min iseniz..."

"Onlardan sakınmayın, benden sakının....." (Bakara-150)

Kur'an, güçleri ve değerleri yerli yerine oturtacak bir ölçü yerleştirmesi için indirilmiştir. Varlık aleminde bir tek gücün bulunduğunu ve onun da Allah'ın gücü olduğunu yerleştirmek için...

Aynı şekilde, evrende, iman değerinden başka değer olmadığı hakikatini da yerleştirmiştir. Allah'ın kuvveti kiminle beraber olursa, o bütün zahiri kuvvetlerden yoksun olsa bile, onun için bir korku yoktur. Allah'ın kuvveti kimin aleyhinde olursa, bütün güçler ona dayanak olsa bile, onun için bir emniyet ve huzur söz konusu değildir. Aynı şekilde, iman değerine sahip olan, bütün iyilikleri elde etmiş demektir. Onu kaybedene de hiçbir şey

yarar sağlayamaz.

İbadet, inancın davranışlara yansımasıdır, İnanç sağlam olmayınca ibadet de sahih olmaz. Başkasından değil, yalnızca Allah'tan korkmak kolay kolay gerçekleşmeyen bir duygudur. Allah için her şeyden soyutlanmak lazımdır. İster düşüncede, ister davranışlarda olsun şirkin her türlü gölgesinden kurtulmak kaçınılmazdır.

Allah'tan başka birinden, korkmak, inanç ve amelin tamamıyla Allah'ın rızasına uygun olması için, Kur'an'ın uzak durulmasını emrettiği gizli şirkin bir çeşididir.

Mü'min, kullardan korkmaz. Çünkü o, Allah'tan başka hiç kimseden korkmaz, insanlardan korkanlara gelince; Allah, korkulmaya ve sakınılmaya daha müstahaktır.

"Onlardan mı sakınıyorsunuz? Allah sakınılmaya daha müstahaktır; şayet mü'minseniz." (Tevbe-13)

Mü'minin kalbinde Allah korkusundan başka korkunun yer etmesi caiz değildir.

Kulların sizin üzerinizde hiçbir otoriteleri yoktur. Sizin işlerinizde de hiçbir şeye malik değildirler. Dolayısıyla, onlara önem vermeniz ve benden gelen bir şey için onlara yönelmeniz yakışık almaz. Dünya ve ahiret işlerinizin maliki olmamdan dolayı, yalnızca ben korkulmaya müstahakım.

"Onlardan sakınmayın, benden sakının."

Burada, Allah'a iman ve O'ndan korkmanın değeri ortaya çıkıyor. Allah korkusu, zorbaları hakir görmeyi sağlamakta ve korkunç tehlikeler karşısında insana cesaret aşılamaktadır. Yüce Allah, iki ayrı korkuyu bir kalpte bir araya getirmez. Allah korkusu ve insanların korkusu...

Allah'tan korkan, O'nun dışında hiçbir şeyden korkmaz. Yalnızca Allah'tan korkulmalıdır, başkalarından değil, insanın yüceliğine yakışan da budur. Kılıç ve kırbaç korkusu, aşağılık kişilerin düştüğü bir derekedir. Allah korkusu, daha evla, daha yüce ve daha temizdir. Üstelik Allah korkusu, gizli ve açık vicdanla arkadaşlık eder.

Allah'ı bulan nasıl korkar?

Niye korkar ve neden korkar?

Allah'ın gücünden başka bütün güçler saçma olduğundan Allah'ın saltanatından başka bir saltanattan korkulmayacağından, mü'minin de korkması mümkün değildir.

Mü'minin kalbi yeryüzünde hiçbir gücün sarsamayacağı kadar sağlam olmalıdır. Çünkü o, emrinde galip ve kulların üzerinde kahredici güce sahip Allah'ın gücüne bağlanmıştır. Bir tehlike anında, sarsılması caiz olsa bile,

bu sarsıntının, yenilgi ve kaçıŖa neden olması doğru değildir.

Bütün eceller Allah'ın elindedir. Dolayısıyla, mü'minin yaşam korkusuyla sarsılması caiz değildir. Bu, nefse gücünden fazlasını yüklemek anlamına gelmez.

Mü'min insandır ve aynı Ŗekilde karŖılaŖtıęı düşman da insandır. İkisi aynı yeryüzünü paylaşıyorlar. Üstelik mü'min, üzerinde bir güç bulunmayan büyük güce bağlanmasıyla temayüz eder. Sonra o, yaşarsa Allah için yaşar, Ŗayet kendisine Ŗehadet yazılmışsa Allah için Ŗehid olur. Her halükarda karŖılaŖtıęı düşmanından daha güçlüdür. Bu durum Kur'an'da kesin bir hükümdür.

"Kim o gün, savaŖmak için bir tarafa çekilmek ya da başka bir birliğe katılmak dışında, arkasını döner (kaçar)sa, o, Allah'tan bir gazaba uğrar, onun yeri cehennemdir. O, ne kötü bir varılacak yerdir."
(Enfal-16)

O halde, korkuya gerek yoktur.

Yüce Allah, ruhi bir sahneyi tasvir ediyor. Düşünceleri kötü olanların hissedildiği ve görüldüğü bir sahne...

Burada onların ve başkalarının yanlış düşünceleri, ölüm ve hayat, ecel ve kader, hayır ve Ŗer, fayda ve zarar, kazanç ve ziyan, ölçüler ve değerlerin hakikati hakkındaki anlayışlarının yanlışlığını düzeltiyor. Bu hakikatleri etkileyici ve ruhları sarsıcı bir üslupla beyan ediyor.

"Kendilerine ellerinizi savaŖtan çekin, namazı kılın, zekatı verin" denilmiş olanlara bakmaz mısınız? Ŗimdi onların üzerine savaŖ farz kılınıncı içlerinden bir grub Allah'tan korkar gibi hatta daha Ŗiddetli bir korku ile insanlardan korkuyorlar. Bunlar "Ey Rabbimiz üzerimize Ŗu savaŖı niye farz kıldın? Ne olurdu bizi yakın bir tarihe kadar geri bırakaydın!" demektedirler. Onlara de ki: "Dünyanın zevki pek azdır. Ahiret ise sakınanlar için elbette daha hayırlıdır. Ve kıl kadar haksızlığa uğratılmayacaksınız. Nerede olursanız olun, sağlam kaleler içinde dahi olsanız ölüm sizi bulacaktır" (Nisa-77)

İmani düşünceleri olgunlaşmamış ve itikadın işaretleri kalplerinde ve akıllarında açığa kavuşmamış zayıf imanlı bir topluluk karŖısında duruyoruz. Yüce Allah bu insanların acaip hallerini tasvir ediyor; sürekli feryat, sürekli korku. Hiç kimsenin O'nun gibi azap edemeyeceği ve O'nun gibi misakına bağlı kalamayacağı yüce Allah'tan korkan insanlardan korkmaz...

Kalbini Allah korkusuyla onaran, hiç kimseden korkmaz. Allah dilemedikçe ona ne yapabilirler ki?...

O halde, gerçek güç sahibi kimse korkulmaya ve sakınılmaya o layıktır.

Allah'ın indirdiğiyle hükmetmek durumu, her zaman ve mekanda

insanlardan bazılarının itiraziyle karşılaşacaktır. Bu insanlar, onu hoşnutluk, inanç ve teslimiyetle karşılamayacaklardır.

Yeryüzünde haksız yere büyüklenen tağutların ve iktidar sahiplerinin itiraziyle karşılaşacaktır. Çünkü bu durum, Allah'ın izin vermediği konularda, insanlar için koydukları kanunlarla hükmetme yetkisini almak suretiyle uluhiyet iddialarını reddetmek ve uluhiyeti tamamen Allah'a geri vermek demektir.

Aşırı kâr, zulüm ve haram üzerine kurulu maddi güç sahipleri Allah'ın indirdikleriyle hükmetmenin karşısına dikileceklerdir. Çünkü Allah'ın şeriatının egemen olması durumunda onların zulümlerini sürdürmelerine imkan kalmayacaktır.

Şehvet, heva - heves, fuhuş, meta ve kokuşmuşluğun simsarlarının itiraziyle karşılaşacaktır. Çünkü hüküm, yalnız Allah'ın olunca, onların büyük maddi kazanç sağladıkları bu pislikten arınmaları ve yargılanmaları kaçınılmaz olacaktır.

Aynı şekilde, bunların dışında, yeryüzünde, hayrın, adaletin ve Allah'ın dininin gölgesinde bansın egemen olmasını istemeyen daha nice şer odaklanır, Allah'ın hükmüyle hükmedilmesine karşı çıkacaktır.

Şüphesiz yüce Allah, indirdikleriyle hükmetmenin çeşitli odaklarca itiraza ve mukavemete maruz kalacağını biliyordu. Aynı şekilde, bu mukavemetlere karşı koyacak, Allah'ın hükmünü koruyacak, O'nun mala cana yüklediği sorumlulukları yerine getirecek fedakâr insanlara gerek olduğunu da biliyordu. O yüzden onlara şöyle sesleniyor:

"İnsanlardan korkmayın, benden korkun"

İşte yol budur...

İnsanların korkusu, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeye engel olmamalıdır. Allah'ın şeriatından yüz çevirip O'nun uluhiyet hakkını teslim etmeyen tağutlar; Allah şeriatının, vurgunlarına engel olacağını bilen sermayedarlar; Allah'ın şeriatının hükümlerini ağır bulan ve ondan sapan bütün sapıklar; bozuk tabiat ve ahlak itibarıyla düşük olanlar...

Bunların etrafa saçtıkları korku, Allah'ın şeriatının egemen olmasına engel olmamalıdır.

Evet insanlardan duyulan korku, uluhiyetin başta gelen özelliği olan hakimiyetin yalnızca Allah'a verilmesi anlamına gelen şeriatın egemen olması olayına engel olmamalıdır.

Yalnızca Allah korkulmaya müstehaktır. Allah'tan başkasından sakınılmaz bu yüzden...

Kendilerine müslüman ismini veren bazı insanlar var ki, Allah'ın

hükümünü istemeyen, mal mülk ve iktidar sahipleri karşısında hayata ve dünya malına olan düşkünlükleri ve korkuları yüzünden sus pus oluyorlar. Bu durum, her zaman ve mekanda, **"din adamlığı"** nı meslek edinen bazı insanlar için de geçerlidir. Bu adamlar, Allah'ın ayetlerini, hayat metodunu ve düsturunu düşük bir meta karşılığında satıyorlar.

"Ayetlerimizi az bir ücret karşılığı satmayın." (Bakara - 41)

Bunlar, batıldan korkarak susmayı yeğlerler. Ya da küçük bir rütbe, görev, unvan ve fayda karşılığı Allah'ın dinini tahrif ederek zorbaların meşruluğunu gösteren fetvalar verirler. Allah'ın dinini satmak suretiyle cehennemi satın alırlar. Güvenilen birinin ihanetinden daha alçak ve koruyucu konumunda olan birinin bozguncu olmasından daha çirkin bir şey yoktur.

Din adamları unvanını taşıyan bu insanlar, korumaları gereken dine ihanet edip onun hakikatini gizliyorlar. Bunlar, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemek karşısında sustukları gibi Allah'ın kitabına rağmen, kelimelerin yerlerini değiştirerek iktidar sahiplerinin arzusuna uygun fetvalar çıkarıyorlar.

Allah'ın dininin davetçileri, yüklendikleri mesajı sunarken mahlukatı hesaba katarak davranmamalıdır. Kendilerini tebliğ, amel ve uygulama için gönderen yüce Allah'tan başkasından korkmamalıdır.

"Allah'ın risaletlerini tebliğ edenler, ondan korkarlar. Allah'tan başka hiç kimseden korkmazlar." (Ahzab-39)

Allah'ın sisteminin yeryüzünde egemen olması için, mü'minlerin cihad etmesi kaçınılmazdır. **"Allah yolunda"** cihad ederler; kendilerinin, kavimlerinin vatanlarının ya da ırklarının yolunda değil, Allah'ın metodunun gerçekleşmesi, O'nun hükümrانlığının yerleşmesi, O'nun şeriatının uygulanması ve bu yolla insanlık için iyiliğin gerçekleşmesi için yalnız Allah yolunda...

Kendilerinin bu işte bir müdahaleleri yoktur, nefislerine bir pay ayırmazlar. Hiçbir surette ortağı bulunmayan Allah yolunda cihad...

Allah yolunda cihad ederler ve kınayanın kınamasından korkmazlar. Allah'ın fitri yasalarına tabi oldukları ve O'nun hayat metodunu tanıdıkları halde, hangi cahili örf ve değer yargısı onları yollarından alıkoyabilir ki?

Ölçülerini ve hükümlerini insanların nevasından alanlardır ki, insanların kınamasından korkarlar. Bir de insanların yanından yardım ve bir takım beklentiler umarlar...

Ancak, insanların heva ve heveslerinin şehvetlerinin ve değerlerinin üzerine egemen kılmak için Allah'ın ölçüsüne, mizanına ve değerlerine müracaat ederler. Güç ve izzetlerini Allah'ın gücünden ve izzetinden alırlar.

Kendileri, konumlan ne olursa olsun ve medeniyetleri, bilimleri ve kùltürleri ne düzeyde olursa olsun, insanların onlar hakkında söylediklerinden etkilenmezler.

Bugün için biz, insanların söylediklerini, yaptıklarını, sahip olduklarını, uygun gördüklerini ve hayatlarında değeri verdikleri ölçülerini, itibarlarını ve değeri yargılarını, bir şey yaparken, düşünürken veya uygularken hesaba katıyoruz.

Çünkü biz, ölçüde, makyasta ve değeriendirmede müracaat etmemiz gereken esas merciden habersiziz.

Bu da, Allah'ın metodu, şeriatı ve hükmüdür. Sadece o tek başına Hakk'tır. Ona aykırı olanların tümü ise batıldır, isterse bu batılı, milyonlarca insan tanısın veya asırlar boyu bütün nesiller uygulasin, hiçbir değeri yoktur.

Milyonlarca insanın tanınması ve hayatının kuralı kılması, İslam düşüncesi nazarında bir ölçü ifade etmez. Ancak, bir değeri, durumun, örfün veya geleneğin değeri, Allah'ın metodundan kaynaklanıyorsa bir anlam ifade eder.

Bu yüzden mü'min topluluk, Allah yolunda cihad ederken kınayanın kınamasından korkmaz. Bu da Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayan seçkin mü'minlerin bir üstünlüğüdür.

Bazı durumlarda ailenin korkusu da söz konusu olabilir. Bu, beşer hayatında derin bir hakikattir. Yüce Allah, gerek akrabalık şefkatine ve gerekse hayat olayları arasındaki içice ilişkilere değeriinmektedir.

"Mallarınız ve çocuklarınız sizin için bir imtihandır. Allah ise katında büyük bir ecir olandır." (Enfal-28)

Aile, bazen insanın, imanın mükellefiyetlerini, gelecek tehlikelerin korkusuyla yerine getirmemesine sebep olur. Çünkü Allah yolunda cihada çıkan kişi birçok kayıplara maruz kalır ve fedakarlıklarda bulunur. Hem kendisi hem de ailesi sıkıntılara duçar olabilir. Kendisine gelen sıkıntılara katlanabilir ancak eşine ve çocuklarına gelen sıkıntıya tahammül edemez. Onların rahatını, güvenliğini, istikrarlarını ve mal-mülklerini te'min için korkaklaşır, cimrileşir, kendisini hayırdan alıkoydukları ve insanlık gereği olan görevini yerine getirmesine engel oldukları için çocukları ve eşi onun birer düşmanı konumuna gelmiş olurlar.

Aynı şekilde ailesi ve çocukları karşısına dikilerek, başına bir sıkıntı gelmesinden korkarak görevini yapmasına engel olabilirler. Ya da bulunduğu yoldan farklı bir yolda da olabilirler. O ise, ailesiyle Allah arasında bir ayırım yapmakta ve Allah için onlardan uzaklaşmakta zorluk çekebilir.

Bu yüzden mü'min kalplerin uyanması için Allah tarafından uyarı gerekmiştir. Bu duygulara takılıp kalmamaları ve durumlarının te'sirinden kurtulmaları için bu uyarı gereklidir.

10 - Yalnızca Allah'a Tevekkül Edilir

Yalnızca Allah'a tevekkül etmek, tevhidin başta gelen özelliklerindendir. Mü'minler, yalnızca Allah'a tevekkül ederler, başkasına değil. Zaten Allah'a iman, tevekkülün yalnızca Allah'a olmasını gerektirir.

"Ve Rabblarine tevekkül ederler." (Nahl - 99)

Mü'min, Allah'a ve sıfatlarına inanır, varlık aleminde hiç kimsenin O'nun dilemesi haricinde bir fiil yapamayacağına ve izni olmadan hiçbir şeyin meydana gelmeyeceğine inanır. Bunun sonucu olarak, yalnızca ona tevekkül eder ve hiçbir işi yapmak veya yapmamak bakımından O'ndan başkasına yönelmez.

Başını dik tutması ve Allah'tan başkasının önünde eğilmemesi için, Allah'tan başkasından dilemeyen ve korkmayan, darlıkta sağlam yürekli, bollukta istikrarlı ve nimetin bolluğu veya yokluğundan etkilenmeyen birisi olmak, herkes için gerekli bir duygudur.

Bu duygu, davet önderleri için çok daha gereklidir...

Tevhid hakikati, imani düşüncenin esasını oluşturmaktadır. Bunun sonucu olarak da tevekkülün yalnızca Allah'a yönelik olması gerekir. Kayıtsız, şartsız Allah'a tevekkül...

"Müminler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Mücadele-10)

Eğer mü'min iseler, bundan daha sağlam dayanak olabilir mi?

"Bir işe azmettiğin zaman, Allah'a tevekkül et. Çünkü Allah tevekkül edenleri sever" (Al-i İmran-159)

Allah'ın sevdiği bir özelliğe mü'minlerin sarılması kaçınılmazdır. Çünkü mü'minlerin belirgin özelliği budur.

Allah'a tevekkül etmek ve her işin sonucunu da Allah'a havale etmek; İslam düşüncesi ile İslami hayat arasındaki son denge çizgisidir. Bu, evrene hakim büyük hakikat ile beraber hareket etmektir; her şeyin sonuçta Allah'a döneceği ve Allah'ın dilediğini yaptığı hakikati...

Hazırlık yaptıktan ve engelleri bertaraf ettikten sonra Allah'a tevekkül etmeli ve işlerin sonucunu Allah'ın kaderine bağlamalı...

Allah'ın mutlak takdirinin yerleşmesi ve bu kaderin insanın faaliyetinde

ve amelinde gerçekleşmesi hakikati arasındaki mutlak denge İslam düşüncesinin en belirgin özelliklerindendir.

Allah'ın evrende cari olan kanunu sebep-sonuç tertibiyle yürüyor. Ancak, sonuçları doğuran sebepler değildir. Etkin güç Yüce Allah'tır. Yüce Allah, kendi kaderi ve dilemesiyle sonuçları sebeplerden çıkarıyor. Bundan sonra insandan görevini yapmasını, çaba sarfetmesini ve gerekeni yerine getirmesini istiyor. Bunlar için gerekli olan sonuçları kaderine uygun olarak gerçekleştiriyor. Böylece Allah'ın kaderine ve dilemesine bağlı olarak sebep-sonuç zinciri uzayıp gidiyor. Yalnızca O'dur ki, dilediği zaman sonuçların meydana gelmesine izin verir.

Böylece müslümânın düşüncesiyle hayatı dengelenir. O gücü nisbetinde çalışır, çabalar, sonra da bu çalışmasını Allah'ın kaderine ve dilemesine bırakır. Onun düşüncesinde sebep - sonuç kesinliği yoktur. O, hiçbir işte Allah'ı zorlayamaz.

Bu evrendeki büyük ve mutlak hakikat, Allah'tan başka kuvvetin, O'ndan başka kudretin ve O'nun iradesinden başka iradenin olmadığı hakikatidir. Bu hakikatten eşya ve olaylar meydana gelir. Fakat bu külli ve mutlak hakikat, müslümanı, metoduna tabi olmaktan, Allah'a yönelmekten, görevini yerine getirmekten, çaba sarfetmekten bunlardan sonra da Allah'a tevekkül etmekten, alıkoymaz.

"Tevekkül edecekler yalnızca Allah'a tevekkül etsinler." (İbrahim-12)

Bununla müslümânın düşüncesi, Allah'tan başkasından bir şey bekleme durumundan kurtulup kalbini varlık aleminden, faaliyet halindeki mutlak güce bağlanır. Yardım, himaye ve sığınma amacıyla sarıldığı bütün güçlerden elini çekerek, Allah'ın hikmeti sonucu meydana gelen olayları ve neticeleri tam bir teslimiyetle kabullenip Allah'a tevekkül eder, mü'min.

Bu, beşer kalbi için İslam'dan başka hiçbir sistemde görmediğimiz harikulade bir dengedir.

Mü'min sadece Allah'a tevekkül eder.

"Yalnızca Allah'a tevekkül edin, eğer mü'minlerseniz." (Maide-23)

İşte bu, imanın özelliği ve alametidir. İmanın mantığı ve bu mantığın kaçınılmaz gereğidir.

"Allah'a tevekkül et, vekil olarak Allah yeter." (Ahzap-3)

Evet!.. vekil olarak Allah yeter...

O'nun vekil olduğu, kimseye hiçbir zarar verilemez. Hiçbir çokluk hiçbir tuzak ve hiçbir hile onu korkutamaz.

Kalplerinde Allah'tan başka birine ya da sebebe, güven duygusu

barındıranlar, öncelikle, kalplerinde Allah'ı aramalıdırlar.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Mü'minler ancak o kimselerdirler ki, Allah anıldığında kalpleri titrer; O'nun ayetleri kendilerine okunduğunda imanları artarak Rabb'lerine tevekkül ederler." (Enfal-2)

İbarenin ifade ettiği gibi, yalnızca O'na tevekkül ederler. Ona kimseyi ortak koşmazlar.

Ya da **İbni Kesir**'in tefsirinde dediği gibi:

O'ndan başkasından dilemezler, O'nun dışında kimseye kulluklarıyla yönelmezler, sadece O'nun himayesine sığınır. O'ndan başka kimseden ihtiyaçlarını gidermeyi talep etmezler ve sadece O'ndan bir şeyler arzu ederler...

O'nun dilediğinin olacağını, dilemediğininse asla olamayacağını bilirler. Aynı şekilde, mülkünde yegane tasarruf sahibi olduğunu, ortağı bulunmadığını verdiği hükümden dolayı sorumlu tutulamayacağını ve hesapları çabuk gördüğünü bilirler.

Bu yüzden **Said b. Cübeyr** şöyle demişti:

" Allah'a tevekkül etmek imanın toplamıdır. "

Bu, Allah'ın birliğine iman etmenin ve kulluğu sadece O'na hasretmenin ifadesidir. Çünkü bir kalpte, Allah'ın birliğine iman ile, O'ndan başkasına tevekkül etmek bir arada olamaz. Bununla beraber, Allah'a tevekkül etmek, sebeplere sarılmaya engel değildir. Yüce Allah sarılmayı emrettiği için mü'min Allah'a olan iman ve O'na itaatının gereği olarak sebeplere sarılır. Ancak o, sebepleri, neticelerin üzerinde doğrudan etkili görmez ve onlara dayanmaz. Şüphesiz, sebepleri halkettiği gibi sonuçları da halkeden Allah'tır.

Mü'minin bilincinde, sebeple sonuç arasında doğrudan bir ilişki yoktur.

Sebeplere sarılmak, Allah'a kulluk ve itaat etmektir, sonucun meydana gelmesi ise, sebepten tamamen bağımsız ve Allah'ın takdirinin eseridir. Bu sayede mü'minin şuuru sebeplere kulluk etmekten ve onlara bağlanmaktan azade olur. Bununla beraber, sebeplere sarılır, ta ki sebeplere sarılmak suretiyle Allah'a itaat etmenin sevabına nail olsun.

Mü'min kendisine isabet eden hayrın ve şerrin Allah'ın iradesinden neş'et ettiğine ve kendisine yardım edecek olanın Allah olduğuna inanır.

"Deki, Allah'ın yazdığından başkası asla bize isabet etmez. Bizim dostumuz O'dur. O halde müminler, yalnızca Allah'a tevekkül etsinler."

(Tevbe - 51)

Allah'ın kaderine inanmak ve O'na tam manasıyla tevekkül etmek, insanın gücü yettiğinde hazırlık yapmasına engel değildir...

Bu konuda Allah'ın açık emri vardır...

"Gücünüzün yettiğinde onlar için kuvvet hazırlayın." (Enfal-60)

Allah'ın emrini yerine getirmeyen hakkıyla ona tevekkül etmiş sayılmaz. Aynı şekilde, sebeplere sarılmayan, kimseye ayrıcalık tanımayan, Allah'ın fitri yasasını idrak etmeyen kişi, hakkıyla Allah'a tevekkül etmemiş demektir. Oysa, Allah'a tevekkül etmek, imanın işareti ve gereğidir. Bütün güçler, mülkler, azametler ve makamlar Allah'ın yanında son bulur. O kendisine sığınana ve kendisini dost edinene yeter.

"Şayet yüz çevirirlerse de ki, "Allah bana yeter, O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe-129)

Biricik dost ve yardımcı Allah'tır.

"O'na kulluk edin ve O'na tevekkül edin." (Hud-123)

"O'na tevekkül ettim." (Şura-10)

Mü'minlerin tek başına Allah'a dayanmalarının metodu budur, insanlardan bir grub, güç bakımından ne kadar şiddetli görünürlerse görünsünler, netice itibarıyla insandırırlar, zayıftırlar ve Allah'ın kullarıdırlar.

"Kim ki, Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter. Allah, buyruğunu yerine getirendir." (Talak-3)

Yalnızca Allah'a tevekkül...

Kendisine tevekkül edene O, yeter. Allah buyruğunu yerine getirendir. Takdir ettiği şey gerçekleşir. Neyi dilerse o olur. O'na tevekkül etmek, her şeye kadir bir güce, kahredici bir kuvvete ve dilediğini yapan bir iradeye tevekkül etmektir.

Ayet umumidir. Amaç, Allah'ın iradesi doğrultusunda, kalplerde sağlam bir iman düşüncesi inşa etmektir.

" Allah, her şey için bir kader kılmıştır.."

Her şey, O'nun ölçüsü; zamanı, mekanı, bürümesi; neticesi ve sebepleriyle mukadderdir. Hiçbir şey tesadüf eseri değildir. Evrende, insanın ruhunda ve hayatında hiçbir şey boş ve amaçsız değildir. Bu da, iman düşüncesinin üzerine dayandığı büyük bir hakikattir.

Mü'min sadece Allah'a tevekkül eder, kalbi başkasına iltifat etmez; O'nun dışında kimseden yardım dilemez. Yalnız ve yalnız O'nun himayesine

sığınır.

"O halde mü'minler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe-51)

"Bize ne oluyor ki, yolumuzu gösterdiği halde Allah'a tevekkül etmeyelim?" (İbrahim-12)

Bu söz, yolundan ve durumundan mutmain, velisinin ve yardımcısının nimetine nail olmuş ve kendisini yoluna hidayet ettiren yüce Allah'ın yardım etmeye muktedir olduğuna inanan kişinin sözüdür. Yüce Allah'ın, yolunu çizdiğine inanan ve kendisini yoluna hidayet ettiğini bilen bir kalp, Allah'a bağlanmış bir kalptir. Yüce Allah'ın uluhiyeti ve kahredici gücünden şüphe etmeyen bir kalptir. Yolundaki engeller ne kadar zorlu olursa olsun, yolunu kesen tağutlar ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, onu yolundan çeviremezler.

Bu hakikat, mü'minin kalbi ile Allah'ın hidayeti ve O'na güvenmek arasındaki irtibatın hakikatidir. Bu hakikati, cahiliye ile fiili bir mücadeleye girişen, Allah'ın elini ruhunda hisseden, nurun kapısını açan, onunla ufukları seyretmesini sağlayan ve O'nun yakınlığını ve ünsiyetini hisseden kalpler idrak eder. Dolayısıyla artık onu, tağutlar ve ellerindeki imkanlar korkutamaz. Aldatılması ve korkutulması imkansızdır. O, tağutları ve ellerindeki zulüm araçlarını hakir görür...

Allah'a bağlanmış bir kalbi, bu şekilde korkutmak mümkün mü?

Bu zavallı kullardan hangisi onu korkutabilir?

"Bize ne oluyor ki, Allah'a tevekkül etmeyelim?..."

"Tevekkül edecekler Allah'a tevekkül etsin."

Mü'min, Allah'a dayanmada, yönelmede ve O'na güvenmede kimseyi ortak koşmaz.

"Ölümsüz, diri olana tevekkül et. O'nu teşbih ederek hamd et" (Furkan-58)

Allah'tan başka her şey ölecektir. Yalnızca ölümsüz, diri olan yüce Allah baki kalacaktır. Eninde sonunda ölecek birisine tevekkül etmek, yıkılmak üzere olan bir yere ya da az sonra kaybolacak bir gölgeye sığınmak gibidir. Şüphesiz, yalnızca, daimi diri olana, zeval bulmayana tevekkül edilir...

"Allah'a tevekkül et, vekil olarak Allah yeter."

Onların hilelerine, tuzaklarına aldırma. Bütün işlerini, ilmi, hikmeti ve haberdarlığıyla tasarrufta bulunacak Yüce Allah'a havale et. Her işi sonuçta Allah'a havale etmek, yalnızca O'na tevekkül etmektir ki, kalb onunla tatmin olur, onunla haddini bilir ve ona bağlanır. Bağlılık, güven ve yakın konusunda her şeyi işlerin arkasındaki hakiki güce bırakır. Bu yüzden

mü'minler, Allah'tan başkasına tevekkül etmezler.

"Mü'minler yalnızca Allah'a tevekkül etsinler."

Bunun ötesinde bir tevekkül söz konusu değildir. Allah'tan başka, mü'minlerin tevekkül edecekleri bir kimse de yoktur. Allah'a tevekkül edilir. Çünkü O korur, himaye eder ve yalnızca O güçlüdür, azizdir. O, alimdir, haberdardır, görülen görülmeyen her şeyi bilir, gözetir. Evrende iradesi dışında hiçbir şey meydana gelemez. O, mü'minleri korumayı va'detmiş. Bundan daha büyük bir güvence ve yakın var mıdır?

Bu tevekkülden sonra mü'min saf ve berrak akidesini ilan eder.

"De ki, "Allah 'a ortak koştuklarınızı çağırın! sonra hiç beklemeden, bana tuzak kurun! Şüphesiz benim dostum kitabı indiren Allah'tır ve O, salihlerin dostudur. O'ndan başka çağırdıklarınız size de yardım edemezler, kendi nefislerine de. Onları hidayete çağırırsanız işitmezler.. "Sen onları sana bakıyor görürsün, oysa onlar görmezler." (A'raf-195-198)

Bu söz, mü'minlerin cahiliyeye meydan okuyuşlarıdır. Bunu, Resulullah (s.a.v.) söylemişti ve kendi dönemindeki müşrikleri ve iddia ettikleri tanrılarına meydan okumuştı. Rabbinin, kendisine emrettiği gibi:

"De ki, "Allah'a ortak koştuklarınızı çağırın sonra da bana tuzak kurun, haydi beklemeyin!"

Şüphesiz bu meydan okuyuşu onların ve iddia ettikleri ilahların yüzüne haykırmıştı. Ve onlara şöyle söylemişti:

"Siz ve ilahlarınız hiç beklemeden tuzaklarınızı kurunuz."

Bunu sağlam bir yere dayanmanın ve onların hilesinden koruyacak olanın gücüne güvenen biri rahatlıkla söylemişti.

"Şüphesiz benim dostum kitabı indiren Allah'tır. O, salihlerin dostudur."

Bu ilanı, gücüne sığındığı yüce makam adına yapıyordu. Çünkü o, kitabı indiren Allah'ın hakimiyetine sığınmıştı. İndirdiği hükmüyle Resulü'nün bu hakikati insanlara haykırmasını dilediğine işaret ediyordu. Aynı şekilde, O, Resulü'yle gönderdiği Hakk'ın üstün olmasını takdir etmişti. Aynı zamanda, hakkı tebliğ eden, onu yüklenen ve ona bağlı kalanları himaye edeceğini de ilan etmişti.

Bu, Resulullah'tan sonra Allah'a davet eden bütün davetçilerin çağdaş oldukları tağutlara ve onlara kul olanlara karşı haykıracakları bir kelimedir.

"De ki, Allah'a ortak koştuklarınızı çağırın, sonra hiç beklemeden bana tuzak kurun, şüphesiz benim dostum kitabı indiren Allah'tır. O,

salihlerin dostudur."

Dava adamlarının, yeryüzü dayanaklarından arınmaları ve bunları küçümsemeleri gerekir. Çünkü bunlar her ne kadar son derece güçlü görünseler de aslında oldukça zayıf ve zavallıdırlar.

"Ey insanlar, bir örnek veriliyor, ona kulak veriniz. Allah'tan başka çağırdıklarınız onun için bir araya gelseler de bir sinek bile yaratamazlar. Şayet sinek onlardan bir şey götürürse onu geri alamazlar. İsteyen de istenen de zayıftır." (Hac-73)

"Allah'tan başka dostlar edinenlerin misali kendine bir yuva kuran örümceğin misali gibidir. Oysa evlerin en çürüğü örümceğin evidir. Keşke bilselerdi."

Allah'a davet edenler, Allah'ın koruması altındadırlar. Allah'tan başka tutulan bu dostlar ve güvenilen dayanaklar da ne oluyor?

Onların gerçek değeri nedir ki, verecekleri eziyet ne olsun?

Onlar Allah'ın takdiri ve izni olmadan bir eziyet dokunduramazlar. Yüce Allah dostlarını korumaktan aciz olmadığı gibi onlara yardım etmekten de geri kalmaz. Ancak mü'minleri, salihleri, terbiye etmek, arındırmak ve insanlığa önderlik görevine alıştırmak, bozguncu kullarını da sağlam tuzağına yavaş yavaş ve sırayla düşürmek için imtihana tabi tutar.

Müşrikler, **Hz. Ebubekir'e** (r.a.) eziyet ediyorlardı. Tekmelerle yüzüne gözüne vuruyorlardı. Onu bıraktıklarında ağzı burnu kan içindeydi, iğrenç günahkarların dayakları boyunca, yeryüzünün Resulullah'tan sonra taşıdığı bu en şerefli insan, şöyle söylüyordu:

" Ne kadar halimsin ya Rabbi...

Ne kadar halimsin..

Ne kadar halimsin..."

O kendisi için bu eziyetlerin ötesinde Rabb'inin hilmini görüyordu. O, Rabb'inin düşmanlarını yok etmekten aciz olmadığını biliyordu. Aynı şekilde Rabb'inin dostlarını yalnız bırakmayacağını da kesinlikle biliyordu.

Ka'be'nin etrafında, müşriklere Kur'an dinlettiği için, müşrikler, **Abdullah b. Mes'ud'u** ayakta duramayacak kadar dövmüşlerdi. Bu eziyetler karşısında o şöyle söylüyordu:

"Vallahi, bu kadar zayıf olduklarını daha önce bilmiyordum." ...

Onların Allah'a isyan ettiklerini biliyordu. Ve şunu kesinlikle biliyordu ki, Allah'a isyan eden yenilmeye mahkum bir zavallıdır. O halde Allah'ın dostlarının yanında da zavallı bir konumda olmalıdırlar.

Abdullah b. Maz'un, kardeşleri Allah yolunda eziyet gördükleri halde, bir

müşrikin himayesinde olmaya tahammül edemeyip, **Utbe b. Rebia'nın** himayesini reddetmişti.

Bunun üzerine üstüne çöreklenen müşrikler, bir gözünü morartmışlardı. O esnada kendisini görüp tekrar himayesine girmeye davet eden **Utbe'**ye şöyle diyordu:

" Hayır! Senden daha güçlü birisinin himayesindeyim."

"Ey kardeşimin oğlu, görüyorsun ki, bir şeyin isabet etmesi sonucu gözün morarmış." diyen Utbe'ye şöyle karşılık veriyordu:

"Diğerinin de Allah yolunda birinciye benzemesi senin himayenden daha evladır."

O, biliyordu ki, Rabb'inin himayesi, kulların himayesinden daha iyidir.

Ve biliyordu ki, Rabb'i, himayesine gireni asla terketmez. Bu eziyetleri çekmesi ise, o üstün ufuklara yükselmesi için bir denemeydi.

"Hayır vallahi, diğerinin de Allah yolunda birinciye benzemesi senin himayenden daha evladır."

Bunlar, Kur'an'ın terbiyesi altında, Muhammed (s.a.v.)'in kontrolünde ve bu Rabbani direktiflere mazhar olan o üstün neslin hayatından kesitlerdir.

"De ki, "Allah'a ortak koştuklarınızı çağırın, sonra da hiç beklemeden bana tuzak kurunuz! Benim dostum Kitab'ı indiren Allah'tır. Ve O, salihlerin dostudur."

Müşriklerin, bunca eziyetinden ve buna karşılık Allah'ın mü'minleri korumasından sonra ne oldu?

Tarih, Allah'ın dostları için zafer ve üstünlük, salihlerle savaşılan tağutlar için de, yok olma, zillet ve yenilgiden söz etmektedir. Geriye kalan bir kısmının da göğsünü Allah, İslam'a açmıştı. Allah'a bağlılıkları sonucu eziyete tabi tutulan mü'minlerse sarsılmadıkları gibi, Allah'ın dininden hiçbir surette uzlaşmaya da gitmemişlerdir.

Her zaman ve mekanda Allah'a davet eden dava adamlarının yanında hiçbir şey, bu bağlılık, bu kararlılık ve pürüzsüz inancın yerini tutamaz.

"Benim dostum kitabı indiren Allah'tır. Ve o, salihlerin dostudur."

Batıl, zulmünde aşırı gidip davetçilere tehditler savurduğunda, götüren hak davasının karşısına dikildiğinde, düşüncede ve davranışta tamamen saldırganlaştığında, dava adamlarının, bütün bunlara aldırmadan, taviz vermeden ve davanın gereği neyse onu yerine getirerek yoluna devam etmeleri gerekir.

İslam düşüncesinde, önemli bir yer tutan bu hakikatin tekrar açıklanmasında fayda vardır. Neticeyi irade eden ilahi takdir, aynı zamanda

sebepleri de yaratır. Gayet mantıklı ve açık olan İslam akidesi bütün işleri Allah'a havale eder. Ancak, görülen alemde sonuçların meydana çıkmasına yardımcı olan tabii sebeplere sarılmaktan insanı muaf tutmaz. Sebeplere sarılmanın sonunda neticenin gerçekleşmesi ya da gerçekleşmemesi meselenin hakikatine inanmaya yetmez. Çünkü her konuda işlerin döneceği nokta ilahi taktirdir.

Bedevi, devesini Resulullah'ın Mescidi'nin kapısında bağlamadan bırakarak namaz kılmak için mescide, "**Allah'a tevekkül ettim**" diyerek girdiğinde Resulullah (s.a.v.):

"Deveni bağla sonra tevekkül et!" diye buyurmuştu.

İslam akidesinde tevekkül, sebeplere sarıldıktan sonra işlerin sonucunu Allah'a bırakmaktır.

11 - Allah'tan Başka Kanun Koyucu Yoktur

Cahiliye, yaşanmış bir tarihi dönem değildir. İnsanın insana kulluğu söz konusu olan bütün hayat sistemleri ve nizamları cahiliyedir.

Bugün yeryüzünde egemen olan bütün hayat sistemleri ve düzenleri istisnasız olarak bu kapsamın içindedirler. Beşerin tabii olduğu bugünkü sistemlerin tümünde, insanlar, düşüncelerini, ilkelerini, ölçülerini, değerlerini şariat ve kanunlarını gelenek ve göreneklerini kendileri gibi insanlardan alıyorlar. Bu durum, her yönüyle cahiliyenin ta kendisidir. Bazısının bazısını Allah'tan başka rabbler edinmesiyle, beşerin beşere kulluğu esasına dayanan cahiliye...

İslam ise, insanların düşüncelerini, ilkelerini, ölçülerini, değerlerini, şariat ve kanunlarını, gelenek ve göreneklerini aldıkları yegane merci Yüce Allah olduğundan, beşerin beşere kulluk yapmaktan kurtulduğu biricik sistemdir.

Başlarını eğerken, yalnızca Allah'ın önünde eğerler. Yasalara itaat ettiklerinde bir tek Allah'a itaatleri söz konusudur. Sisteme boyun eğdiklerinde yalnız ve yalnız Allah'a boyun eğmiş olurlar...

İşte o zaman -ortaksız- Allah'a boyun eğmiş olurlar. İşte o zaman, yalnızca o zaman -ortaksız- Allah'a kul olmak suretiyle, kullara kul olma zilletinden kurtulmuş olurlar.

İşte her çeşidiyle cahiliye ile İslam arasındaki yol ayrımı...

Bu dinin (İslam), ya da daha genel bir ifadeyle tarih boyunca gelen bütün resullerin tebliğ ettiği "**Allah dini**" nin ele aldığı temel sorun, yeryüzünde uluhiyetin ve kullar üzerinde rububiyetin kime ait olacağı

sorunudur.

Diğer bütün sorunlar, insanları ilgilendiren bütün konular, bu sorulara verilen cevap üzerine ikame edilir.

Uluhiyet ve Rububiyet kime aittir?

Yarattıklarından hiçbir ortağı bulunmayan yüce Allah'a...

İşte iman budur...

İşte İslam budur...

Ya da, onunla beraber veya onsuz bazı ortaklarıdır, uluhiyet ve rububiyet.

İşte inkar budur...

Apaçık küfür budur...

Uluhiyetin ve rububiyetin sadece Allah'a ait olması demek;

İnsanların yalnızca O'na boyun eğmesi, O'na kuluk etmesi, O'na itaat etmesi ve yalnızca O'nun -kulları için seçtiği ve razı olduğu- hayat sistemine ortak koşmadan uyması demektir.

Kullar için hayat metodu ve sistemi koyan Allah'tır, insanlara şariat gönderen sadece Allah'tır, insanlar için ölçüler, değerler, hayat prensipleri ve toplumsal düzen koyan biricik ilah ve rab olan Allah'tır.

O'nun şariatına uymak durumu müstesna, ferd olsun, toplum olsun bu konularda hiç kimsenin bir yetkisi yoktur. Çünkü bunlar, uluhiyetin ve rububiyetin başta gelen özellikleridir.

Uluhiyet ve rububiyetin Allah'la beraber veya O'nsuz başkasına verilmesi;

Kulların hayatında Allah'tan başkasına boyun eğme, itaat etme, kuluk yapma ve insanlardan bir kısmının diğerleri için Allah'ın kitabına ve otoritesine dayanmayan; başka otoritelere dayalı kanunlar, değer yargıları ve ölçüler benimsetme şeklinde ortaya çıkar. Bundan sonra, Allah'a imandan ve İslam'dan söz edilemez. Bu, apaçık şirk, küfür, fışk ve isyandır...

İşin hakikati budur.

Allah'ın hududunu aşmak, bir tek emirde olduğu gibi bütün bir hayat nizamında da olabilir. Sonuç itibariyle İkisi de birdir. Çünkü bir tek emir din olduğu gibi, bütün bir hayat nizamı da dindir.

İnsanların hayat sistemlerini düzenlemede başvurdukları merci, onların uluhiyyet ve rububiyyete uygun gördükleri merciyi gösterir. İnsanlar bu noktada;

- ya sadece Allah'a tabi olurlar,

- ya da müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen O'ndan başkasına tabi olmak suretiyle şirki ve küfrü tercih etmiş olurlar.

Yüce Allah'ın İslam ümmetinin omuzlarından kaldırdığı ve onlardan önce Allah'ın yeryüzündeki hilafetini reddedip Allah'ın hududunu çiğneyen milletlerin omuzuna bindirdiği yük,beşere kulluk yüküdür. Kulların kullar için kanun koyması ve kişilere, sınıflara ve uluslara boyun eğmesi şeklinde beliren kula kulluk yükü...

Yüce Allah, müminleri kendisine kulluğa, itaate çağırmış yalnızca kendi yasalarına döndürerek kula kulluk yükünden kurtarmıştır. Bir olan Allah'a kul olmaları suretiyle, ruhlarını, akılların ve hayatlarını kula kulluk zilletinden kurtarmıştır.

Bir tek olan Allah'a kulluk, şariat ve kanunların, değer ve ölçülerin yalnızca Allah'tan alınması demektir.

Bu nokta, beşerin kurtuluş ve hürriyet noktasıdır.

Zorbaların, tağutların, mabet bekçilerinin, kahinlerin, evham ve hurafenin, örf ve adetin, heva ye şehvetin egemenliğinden kurtuluş noktasıdır.

Aynı zamanda, Allah'tan başkasının önünde eğilmek suretiyle, büyüklük taslayan her gücün zilletini taşımak külfetinden beşeri kurtaran bir özgürlük bildiridir.

Yeryüzünde meydana gelen en büyük bozgunculuk olayı, tevhitten yüz çevirenlerin bu davranışlarıyla sebep oldukları bozgunculuktur. Tevhidi sırf kalben tasdik etmek, onup pratik hayattaki gereklerin yerine getirmemek fesadın başlıca nedenidir.

Tevhidi gerçeğin en başta gelen özelliği, Rububiyetin ve ubudiyetin birlenmesidir.

Allah'tan başkasına kulluk yapılmaz. O'ndan başkasına itaat edilmez. Her konuda başvurulacak merci yüce Allah'tır. Teşri, değer ve ölçüler, adap-ahlak ve beşeri hayatın düzenlenmesi, için gerekli olan bütün konularda, başvurulacak biricik merciin yüce Allah olması, tevhidin sosyal boyutunun gerçekleşmesi için kaçınılmazdır.

Aksi halde, kupkuru bir itaat ve sosyal hayatta hiçbir uzantısı görülmeyen kalben kabulleniş şirk ve küfürdür.

Çünkü, teslimiyet, itaat ve boyun eğme şeklinde belirmeyen hiçbir

kabullenin'in İslam nazarında değeri yoktur.

Evrendeki bu nizam ve intizam, onun üzerinde egemen olan bir ilahın varlığını kaçınılmaz kılıyor. Aksi taktirde fesat olurdu...

"Eğer orada Allah'tan başka ilahlar olsaydı mutlaka bozgunculuk olurdu." (Enbiya.22)

Uluhiyetin gereğinin kulların hayatına yansıyan tarafı, kulların ibadetlerinin o merciye dönük olması, uluhiyet makamının, onların hayatı için yasalar tayin etmesi ve hayatlarında başvuracakları bir ölçünün ikame edilmesidir. Kim bunlardan birini kendisi için iddia ederse, kuşkusuz kendisini insanlar için bir ilah olarak takdim etmiş olur.

Yeryüzünde fesat, böylesine ilahların bollaşmasının dışında başka bir şekilde yayılmaz, insanlar, kendileri gibi insan olanlara kulluk ettiğinde; insanlardan birinin şahsı için insanlar üzerinde bir egemenlik iddiasında bulunduğu; onlar için kanun, değer ve ölçü ikame etme yetkisine sahip olduğunu iddia ettiğinde, Firavun'un

"Ben sizin yüce Rabbinizim." (Naziat-24) dediği gibi söylemese bile bu, apaçık uluhiyet iddiasıdır.

Bu iddiayı, boyun eğme, itaat etme ve teslim olma şeklinde kabul etmek şirk ve küfürdür.

Ayrıca bu olay, yeryüzünde işlenen en iğrenç bozgunculuktur.

Yalnız ve yalnız Allah'a kulluk yapmağa davet etmek, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamaktır. Beşer olsun, taş olsun...

Bu davet, nebi, resul veya başka biri olsun, bazısının bazısını **"rabb"** edinmemesi davetidir. Tümü de Allah'ın kullarıdır, Yüce Allah onları kendi dinini tebliğ etmeleri için görevlendirmiştir; uluhiyetine ve rububiyetine ortak olmaları için değil.

Yüce Allah, kimlerin müslüman olduğunu açık seçik belirtiyor...

Yalnız ve yalnız Allah'a ibadet eden, kulluk davranışlarını sadece O'na takdim eden ve birbirlerini Allah'tan başka rabler edinmeyenlerdir ancak, **"müslüman"** ismini hak edenler.

Bu özellikleri, onları diğer milletlerden, hayat metodlarını beşeri metodlardan ayıran en belirgin özelliktir. Bu özellikler ya gerçekleşir ve bu durumda onlar müslüman olurlar ya da gerçekleşmez ve bu durumda da bütün müslümanlık iddialarına rağmen müslüman olamazlar.

İslam, "kula kulluk" tan, mutlak surette kurtuluştur. Bütün sistemler arasında yalnızca İslam nizamı bu kurtuluşu gerçekleştirir. Bütün yeryüzü menşeli düzenlerde insanlar birbirlerini Allah'tan başka rabler edinirler. Bu durum, demokrasiden diktatörlüğe kadar bütün beşeri düzenler için

geçerlidir.

Çünkü **rububiyetin** başta gelen özelliği, insanların ibadetlerini hak etmesidir. Bu hak, sosyal yaşamda hayat düzeni ve metodunu, şeriat ve kanun, değer yargıları ve ölçüler koymak şeklinde belirir. Yeryüzü menşeli bütün sistemlerde bu hakkı, insanlardan bazıları kendileri için iddia ederler.

Bu sistemdeki işlerin dönüş mercii Yüce Allah değil, insanlardan bazısıdır. Bu insanlar, geri kalanlar için yasalar, değer yargıları, ölçüler ve hayat metodu koyarlar, onlar da bu durumu kabullenerek onları Allah'tan başka rabbler edinirler.

Her ne kadar, onlar için secde ve rükuda bulunmasalar bile yaptıkları iş, yalnız ve yalnız Allah için olması gereken kulluktan başka bir şey değildir.

Yalnızca İslam düzeninde insanlar bu alçaltıcı durumdan kurtulurlar. Diğer insanlarla beraber düşüncelerini, hayat metodlarını ve nizamlarını, şeriat ve kanunlarını, değer ve ölçülerini sırf Allah'tan almak suretiyle hürriyetlerini elde ederler.

Bu noktada bütün insanlar eşittir. Hepsi bir efendiden emir alarak sadece Allah'a boyun eğerek birbirlerini rabler edinme zilletinden kurtulurlar. Sadece Allah'a kul olmak suretiyle, bütün şekilleriyle kula kulluktan gerçek anlamda kurtulmuş oluyorlar. Bu nokta, bütün şekilleriyle cahiliye ile İslam arasındaki yol ayırımıdır.

Şüphesiz din, Yüce Allah'ın insanların hayatı için koyduğu bir nizam ve hayatlarını doğrultusunda sürdürecekleri bir metottur. Yalnız ve yalnız Allah, böyle bir metodu koyma hakkına sahiptir.

Aynı zamanda din, sadece kendisine itaat edilen, tabi olunan, yalnızca kendisine başvurulmuş ve sadece kendisine teslim olunan Rabbani önderliğe itaat etmek ve tabi olmaktır.

Müslüman toplumun, kendine özgü inancı, düşüncesi olduğu gibi, kendine özgü bir önderlik kurumu da vardır. Bu önderlik, Resulullah'ın şahsında ve onun Rabbinden aldığı şeriat ve metotta somutlaşmıştır. Müslüman toplumun, bu Rabbani önderliğe uyması onların "**müslüman toplum**" ismini almalarını sağlar.

Bundan başkasına tabi olmaları durumunda, hiçbir şekilde ve hiç bir durumda müslüman olmazlar.

Bu uyma, Allah ve Resulüne başvurmak, her işi Allah'a döndürmek ve O'nun Resulü'nün hükmünü kabul ve teslimiyetle beraber hoşnutlukla uygulamak şeklinde olmalıdır.

Böylece dinin anlamı ve kapsamı belirlenmiş, iman sınırları çizilmiş, İslamın ve müslümanın toplum nizamı ve hayat metodunun şartları

belirlenmiş oluyor.

Böylece iman, düşünce ve sembollerden ibaret olmaktan, İslam da bazı kelime ve davranışlar, namaz gibi ferdi kulluk davranışlarından ibaret olmaktan kurtulmuş oluyor.

İslam bunları da kapsamakla beraber, hükmeden bir düzen, uyulan bir metod, itaat edilen bir önderlik; belli bir sisteme, metoda ve önderliğe dayanan bir düzendir. Bunlar olmadan İslamın, kendisi olmayacağı gibi İslam toplumu da olamaz.

Toplumda gerekli bütün sosyal düzenlemeler, bu hakikatin yerleşmesinden sonra, kulluğun gereğı olarak, Yüce Allah'ın belirlediğı, dinin anlamından, imanın kapsamından, İslamın şartlarından kaynaklanır. Çünkü söz konusu olan sadece sosyal düzen ve şeriat değildir. Aynı zamanda, iman etmenin Yüce Allah'ın uluhiyetini kabul etmenin ve uluhiyeti ona özgü kılmanın ve belirlediğı Rabbani önderliğe başvurmanın gereğidir. Bundan sonra yasama ve düzenlemelerin tümü bu temel ve değişmez kaynağı dayandırılır.

Bu mesele, hüküm, şeriat ve hükme başvurma meselesidir. Dolayısıyla uluhiyet, tevhid ve iman meselesidir.

Bu mesele özünde şu soruya verilecek cevabı da taşımaktadır:

Hüküm, şeriat ve hükme başvurma, semavi dinlerin birbiri ardınca getirdikleri, resullerin kendilerinden sonrakilerin uyması için çizdikleri hidayetin üzerinde Allah'ın şeriatine, O'nun misakına ve O'nun insanlarla yaptığı fıtrî ahde göre mi olacak?

Yoksa değişken arzulara, Allah'ın şeriatından bir temele dayanmayan düzenlemelere veya bir ırkın ya da ırkların geleneğine göre mi olacak?

Diğer bir ifadeyle, yeryüzünde ve insanların hayatında, uluhiyet, rububiyet ve otorite, yüce Allah'ın mı olacak?

Yoksa izin vermediğı halde bunların tümü ya da biri, O'nun kullarından birinin mi olacak?

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur. O biricik ilah olmasından ve kullarının yegane Rabb'i olmasından dolayı şeriatının yeryüzüne hükmetmesi gerekir. Peygamberlerin hükmettiğı ve onlardan sonrakilerin hükmedecekleri yegane yasa budur.

Yüce Allah, bu konuda tavizin, gevşekliğın az da olsa sapmanın söz konusu olamayacağını bildiriyor. Çünkü o, bir ırkın üzerinde ittifak ettikleri bir gelenek ya da az çok Allah'ın izin vermediğı şeylerde birleşen bir kabilenin geleneğı değildir.

Yüce Allah meselenin;

- İman ve küfür,
- İslam ve cahiliye,
- Şeriat ve heva meselesi olduğunu bildiriyor.

Orta yol yok, uzlaşma yok, İki tarafın arasında barış yok.

- Mü'minler, bir harfini gizlemeden ve hiçbir şeyini değiştirmeden Allah'ın indirdikleri ile hükmedenlerdir.

- Kafirler, zalimler ve fasıklar da, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerdir.

Yönetenler ya Allah'ın şeriatına göre hükmedecekler ve bu durumda iman üzere olacaklar, ya da başka şeriatlarla hükmedecekler ki bu da kafir, zalim ve fasık olmaları demektir.

Yönetilenler işlerinde;

- ya yönetenlerden Allah'ın hükmünü kabul edecekler ve mü'min sıfatını hak edecekler

- ya da başka hükümler kabul edip iman dairesinden çıkacaklar.

Bu iki yol arasında bir orta yol yoktur.

Bu konuda hiç bir delil, hiç bir özür ileri sürülemez.

Bunda bir iyilik beklenemez, insanların Rabbi olan Yüce Allah, insanların iyiliğine olanı bildiği için şeriatını onların iyiliğini gerçekleştirecek şekilde indirmiştir. O'nun hükmünden daha güzel bir hüküm veya şeriat söz-konusu değildir.

Aynı şekilde, O'nun kullarından hiç kimse, ben Allah'ın şeriatını terk ediyorum; çünkü ben, insanların çıkarını Allah'tan daha iyi biliyorum. iddiasında bulunamaz. Böyle bir söz veya davranış insanı iman dairesinden çıkarır.

İman etmek, bunun yanında Allah'ın şeriatıyla hükmetmemek veya ondan hoşnut olmamak bir arada olamaz.

Hayatlarında Allah'ın şeriatıyla hükmetmeyenler ya da hükmolduğunda ondan razı olmayanların kendileri ya da başkaları için kullandıkları iman sıfatı boş bir sözden başka bir şey değildir. Yalan bir iddiadır. Ve şu kesin nas onların yalanlarını yüzlerine çarpmaktadır.

"Onlar mü'min değildirler:" (Nur. 47)

Konu sadece Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen yönetenlerle ilgili değildir. Ayet-i kerimenin işaretiyle yönetilenler de müslüman olduklarını

iddia etmelerine rağmen böyle bir durumda iman dairesinden çıkarlar.

"Hayır, Rabbin'e andolsun ki, aralarında geçen meselelerde senin hükmüne başvurmamak sonradan da verdiğin hükme içlerinde bir şüphe olmaksızın tam bir teslimiyetle razı olmadıkça iman etmiş olmazlar."
(Nisa.65)

Bu ayetin muhatabı, yönetenlerle beraber, yönetilenlerdir de. Allah'ın ve Resulü'nün verdiği hükme razı olmayan ve O'ndan yüz çevirenler iman dairesinden çıkmışlardır.

Bu mesele, akidenin meselesi olduğu gibi dinin de meselesidir. Ortak koşulları ilahlar, müşriklere, hayatlarını mahvetmek ve gerçek dinlerini bulandırmak için yasalarını ve törelerini onlara süslü gösteriyorlar. Çünkü dini bulandırmakla hayatı mahvetmek aynı anlama gelir.

- Ya Allahın şeriatı hakim olur ki o, apaçık bir dindir ve dolayısıyla hayat sağlıklı bir şekilde yürür.

- Ya da başka şeriatler hakim olur ki, bu da bulanık bir dindir ve neticede hayat çeşitli yok olma tehditleri altında anormal bir tarzda sürüp gider.

İslam'ın ilahi bir metod olması, Allah'ın uluhiyetini yeryüzüne yerleştirmek için gelmesi, kulluğun yalnızca O'na yapılması gerektiğini bildirmesi ve bu hakikatin insan topluluklarının sosyal hayatına yansımalarıyla, **"kullara kulluk"** tan kurtulup, **"kulların Rabbi'ne kulluk"** makamına yükselmesi ve böylece O'nun şeriatinden başka bir şeriatin egemen olmaması, diğer bir tabirle uluhiyeti bütün özellikleriyle Allah'a vermesi; bunun kaçınılmaz sonucu olarak, ferdlerin vicdanlarına ve akıllarına hitap edebilmesi için engel teşkil eden bütün sultanları/güçleri, otoriteleri ortadan kaldırmağa çalışması onun en tabii hakkıdır.

Evet bu özellikleri olan bir İslam ile, sadece kendisine yönelen saldırılan defetmeye çalışan yerel bir düzen, belli bir coğrafyaya tutunmaya çalışan bir İslam arasındaki mesafe uçurum gibi korkunç bir mesafedir.

Yüce Allah'ın Rab oluşunun genel anlamda ilan edilmesi ve insanların topluca kurtulması için insanları kullara kulluktan çekip kurtarmak ve yalnızca Allah'a kul olmalarını sağlamak İslam'ın en belirgin özelliğidir.

İslam nizamı egemen olmadıkça, sadece düşüncede ve birtakım bireysel davranışlarla Allah'a kulluk gerçekleşemez.

Yalnızca İslam nizamındadır ki, Allah' tek başına, kullar için kanunlar koyar. Bu kanun yöneten ve yönetilenler, siyah ve beyaz, uzak ve yakın, fakir ve zengin herkes için sadece aynıdır...

Tümü de o kanun önünde eşittirler...

Fakat diğer sistemlere gelince;

Orada insanlar kullara kulluk etmektedirler. Çünkü hayatları için gerekli yasaları kullardan alırlar. Halbuki bu, ilah olmanın başta gelen özelliğidir. Her kim kendisinde insanlar için kanun koyma yetkisini görürse, ağzıyla söylese de söylemese de "ilahlık iddiası" nda bulunmuş demektir. Her kim de bu iddia sahibinin bu hakka sahip olduğunu itiraf ederse ağzıyla söylese de söylemese de ona uluhiyet (ilahlık) atfetmiş olur.

Yeryüzü, Allah'ın şeriatının dışındaki sistemler ve kanunlarla düzelemez çünkü, şeriat ve kanunların uygulanması vicdanlara hükmedecek takva gibi bir denetim unsurunu gerektirir...

Fakat kalblerde gizli olanı bilen Yüce Allah'tan gelen şeriatın egemen olması durumunda fert, kanuna karşı gelmenin Allah'ın emrine isyan ve iradesine karşı gelmek olduğunu bilir. Çünkü o, Yüce Allah'ın, niyetini ve amelinin ne olduğunu bildiğini idrak eder. Ayakları dolaşır, vücudu titrer ve takva duygusu vicdanını sarar.

Yüce Allah, kullarını en iyi bilendir, onların fıtratından psikolojik ve sinirsel oluşumlarından en iyi haberdar olan O'dur. Çünkü onları yaratan O'dur. Kalplerinde kendi ölçü, etki ve korkusunun yer etmesi için şeriatını, kanununu, nizamını ve metodunu kendisi koymuştur.

Yüce Allah biliyor ki, kalplerin kendisinden korktuğu ve umutla bağlandığı bu kaynaktan doğmayan hiç bir sistem, kalpleri itaate zorlayamayacaktır. Zorla, zulümle ve terörle insanları itaate zorlasalar bile, maddi denetim unsurlarının gevşemesi anında insanlar kalplere nüfuz edemeyen bu haksız sultalara başkaldırmaktan, karşı gelmekten geri durmayacaklardır.

(Günümüzde oyalama amacıyla da olsa kimi ülkelerde verilen kısmi özgürlükler, kontrolden çıkıp bu sahte ilahların yerle bir edilmesine neden olabiliyor. Ne varki hareket noktası "Allah'ın ilahlığı ve insanların ona yönelik kulluğu" gerçeği olmayan hiç bir başkaldırı, hiçbir özgürlük hareketi, bir sahte ilahı devirse bile başka bir sahte ilaha kul olmaktan kurtulamayacaktır.)

12 - İslam'ın Anayasa Görüşü

"Resul size neyi getirdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan, vazgeçin. Allah'tan korkun, çünkü Allah şiddetle cezalandırır." (Haşir-7)

Bu, şeriatı, bir tek kaynaktan alma kuralıdır.

Aynı zamanda, İslam'ın anayasa görüşünü de ifade eder. İslam'da kanunun hakimiyeti, bunları Resulullah'ın Kur'an ve sünnet olarak getirmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Toplumun lideri dahil bütün ümmet Resulullah'ın getirdiğine muhalefet edemezler. O'na muhalif bir hüküm koyduklarında, bu hükmün etkinliği olmayacaktır. Çünkü birinci dayanağını kaybetmiştir.

Bu görüş, milletin dilediği gibi hüküm koyması ve bu hükmün etkinliğinin olması anlamına gelen millet egemenliği de dahil olmak üzere bütün beşeri görüşlere zıttır.

İslam'da hakimiyetin kaynağı, Resulullah'ın getirdiği Allah'ın dinidir.

Ümmet ancak buna dayanır, bunu korur ve yalnızca bunu tatbik eder. Ümmetin önderi de bu konuda ümmet adına hareket eder.

Hiçbir konuda Resulullah'ın getirdiğine muhalefet etmeyecek şekilde ümmetin hakları sınırlıdır. Ümmetin karşılaştığı bir konuda, Resul'ün getirdiğinde de bir hüküm yoksa Resulullah'a muhalefet etmeyecek şekilde hüküm koyması İslam'ın bu kuralına ters olmadığı gibi onun bir gereğidir de.

Her hangi bir yasamada, Resulullah'ın getirdiği bir nass varsa ona uymak esastır. Nass bulunmadığı durumlarda da İslam'ın esaslarına ters düşecek hükümlerin konulmaması gerekir. Ümmetin ve onun temsilcisi önderin kanun koymadaki yetkisi bunun ötesine geçemez.

Bu sistem, beşerin bildiği hiçbir, sisteme benzemeyen tek bir sistemdir. Varlığa egemen olan kanunla insana hükmeden kanunu birbirine bağlayan tek nizamdır. Bu nizam sayesinde beşerin kanunu ile evrenin konumunun çarpışmaması, insanların mutsuzluğa uğrayıp mahvolmaması ve emeklerinin boşa gitmemesi için Allah'ın koyduğu varlık kanunlarıyla, yine Allah'ın koyduğu şeriat arasında tam bir ahenk sağlanmıştır.

Bu din, helal ve haram kılma yetkisinin Allah'a ait olduğu hakikatini yerleştiriyor. Çünkü bu ikisi, ilah olmanın en başta gelen özelliklerindendir.

Allah'tan bir güç olmadıkça helal ve haram kılma yetkisi kimseye verilmemiştir. İnsanlar için helal ve haram tayin eden yüce Allah'tır. Ondan başka hiç kimsenin böyle bir yetkisi yoktur. Hiç kimsenin böyle bir hak iddia etmesi düşünülemez. Çünkü bu iddia ilahlık iddiasıyla eş anlamlıdır...

Bu itibarla, cahiliyedeki helal ve haram kavramları, yetkisiz bir kaynaktan oluştukları için temelde batıldır, İslam tarafından kabul görmeleri mümkün değildir.

İslam geldiğinde, işe cahiliyenin helal ve haram kavramlarını geçersiz saymakla başladı. Çünkü oluştukları kaynak bu yetkiye sahip değildir.

İslam, bu kavramları kendi ölçülerine göre yeniden inşa etti.

İslam bir şeyi helal ya da haram saydığında, bu cahiliyede de aynen geçerli olsa bile, İslam'ın bu hükmü kökten batıl saydığı cahiliyeye dayanmaz. Çünkü cahiliyenin bu hükmü uluhiyet yetkisine sahip olmayan bir kaynaktan neş'et etmektedir. Oysa İslam'da, helal ve haram kılma tamamiyle yüce uluhiyet makamının, yani Cenab-ı Allah'ın yetkisindedir.

İşte, İslam'ın insan hayatında meydana gelen her olayı ve her şeyi kuşatan helal ve haram kavramları hakkındaki görüşü budur. İnsan hayatında hiçbir şey helal ve haram dairesinin dışında değildir. Nikahta, yemekte, içmekte, giyside, harekette, işte, muamelede, ilişkilerde, örfte, adetlerde ve kanunlarda hiç kimsenin bir şeyi helal ya da haram kılma yetkisi yoktur. Allah'ın şeriatına uymak suretiyle Allah'ın gücüne dayanan meşru otorite hariç.

Yüce Allah'ın dışında, insan hayatında büyük küçük meselelerde helal ve haram sınırları tayin edenlerin yetkisi olmadığı gibi bu hükümleri de temelden batıldır. İslam'ın bunları onaylaması beklenemez.

İslam'daki bu hükümler, cahiliyedekileri onaylamak ya da düzeltmek için gelmemiştir. Bu, yetkili yüce merciye dayanmak suretiyle yepyeni bir yapılanmadır.

İşte İslam, helal ve haramlar ile ilgili hükümlerim böyle inşa etti. Sistemini ve kanunlarını böyle yerleştirdi. Şiarlarını ve geleneklerini böyle düzenledi. Yeni baştan ve biricik otoriteye dayandırarak...

İslam bu görüşü yerleştirir ve cahiliyenin helal ve haramıyla mücadeleye girişirken helal ve haramda ilk ve yegane kaynağı da belirtiyordu. Kur'an Cahiliye mensublarına kınayın bir soru tarzında şöyle sesleniyor.

"De ki, Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve rızkın temiz olanını, kimmiş haram kılan?" (A'raf-32)

"De ki; 'Gelin, size Rabbiniz'in neyi haram kıldığını bildireyim.'" (En'am.151)

Bu kınama amaçlı sorularla İslam, dikkatleri esas kaynağına çeviriyordu:

"Haram ve Helal" konusunda yetkili tek merci yüce Allah'tır.

Esasında Allah'ın şeriatına ve gücüne dayanma durumu müstesna, ferd, toplum, millet ya da bütün insanlık olsun, bu konuda beşerin hiçbir müdahalesi söz konusu değildir.

Helal ve haram kılma -serbest kılma ve yasaklama- şeriatın ve dinin ta kendisidir.

Helal veya haram kılan Allah olduğu zaman insanlar Allah'ın

dinindedir demektir.

Helal veya Haram konusunda hüküm veren Allah'tan başka biriye insanlar ona kulluk ediyor ve dolayısıyla onun dinine tabi oluyorlar demektir.

Bu şekilde konu, uluhiyet ve özellikleri, din ve anlamı, iman ve sınırları kapsamına giriyor.

O halde yeryüzünün her tarafında müslümanlık iddiasında bulunanlar; bu gerçek nerde kendileri nerde?

Bu din nerde kendileri nerde?

İslam nerede, kendileri nerededir?

Bir baksınlar, şayet hala müslümanlık iddiasını sürdürüyorlarsa...

Din, sadece vicdanlarda yer eden bir akide, yerine getirilen bireysel şiarlar ve kulluk davranışları ya da akideyle ve ferdi ibadetlerle ilişkisi bulunmayan maddi bir düzen değildir.

Bütün bunları da kapsayan hepsini birbirine bağlayan ve esas merciye döndüren, kapsamlı bir hayat metodudur. Bu, Allah'ın birlenmesidir.

Yani Yüce Allah'ın hayat üzerindeki hakimiyetiyle birlenmesi...

Yukarıda sayılan konuların tümünde yalnızca O'na başvurulması...

İlah ve Ma'bud olarak Allah'ın birlenmesi, şariat ve bütün insani faaliyetlerde yönelinecek kaynağın birliğidir mesele...

Allah'ın metodunda, kanun ve direktifler bir tek asıldan kaynaklanarak, bir nokta etrafında birleşirler. Yani Allah'a imandan kaynaklanıp onun birliği etrafında odaklaşırlar. Bu yüzden hepsi birbirine bağlı ve uyum içindedirler. Birini diğerinden ayırmak mümkün değildir. Asıl kaynağa döndürmeden birini anlamak oldukça zordur. Bir kısmıyla amel edip diğer kısmını geçersiz saymak İslam sıfatı için yeterli olmadığı gibi İslami hayat metodunun işlevini yerine getirip meyvelerini devşirmeye de kafi değildir.

İnsan ve çevresindeki kainat arasındaki ilişkiler hakkındaki bütün düşünce Allah'a itikad esasından kaynaklanmalı ve toplumsal, iktisadi, siyasi, ahlaki ve uluslararası münasebetlerle ilgili yöntemler de bu düşünceye dayanmalıdır. Bu düşünce insanların yeryüzündeki bütün davranışlarında ve birbirleriyle ilişkilerinde etkisini göstermesi gerektiği gibi ferdin vicdanına da hükmetmesi gerek. Toplumun pratiğine de...

Bu düşünce, Allah'ın metoduna ve O'nun gözetimine bağlı olmak anlamına gelen muamelatı ibadetten, ferdin vicdanı ile toplumun adabını temizlemesi nedeniyle de ibadeti muamelatın temeli sayar. Ayrıca hayatı Allah'ın metoduna uygun seyreden, her konuda yalnızca ona başvuran,

sonuçta da ona varan bir olgu olarak zihinlere yerleştirir. İşte bu, İslam akidesinin ve İslam metodunun ayırıcı özelliğidir.

Şüphesiz kanun koymak, uluhiyetin kapsamı içindedir.

Helalleri ve haramları koyan Allah'tır. Yasakları ve mubahları tayin eden O'dur. Aynı şekilde emir ve nehiy sadece Allah'ın yetkisindedir. Büyük küçük bütün konular bu kurala göre birdir. İnsan hayatındaki bütün konuların toplamı bu esasa çevrilmelidir. Aksi taktirde Allah'ın uluhiyetine ve egemenliğine tecavüz söz konusu olur. Oysa Allah haddini aşan mütecavizleri sevmez.

Her kim bu konulardan birinde, insanların örfüne, sözlerine ve kavramlarına dayanırsa, insanların görüşünü, Allah'ın Resulüne indirdiğine denk tutuyor demektir. Tabiatıyla denk tutma neticesinde iman dairesinden ve bu dinden çıkar.

Yüce Allah kanun koyma meselesini, uluhiyetin imanın ve dinin meselesi yapmak suretiyle bu konuda işlenen yanlışlığı gözler önüne seriyor.

İman, esas itibariyle Yüce Allah'ın uluhiyetini ve ortaksız hakimiyetini kabul etmektir.

İmanın gereği, kulların uluhiyetin özelliklerini iddia etmemesi ve onları yüce Allah'a has kılmalarıdır.

Beşerin Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal kılma yetkisi yoktur. Çünkü kanun koyma uluhiyet meselesiyle ilişkilidir.

Uluhiyetin üzerinde yoğunlaştığı, insanların hayatı düzenleme hakkı, ulu Allah'ın insanların yaratıcısı ve Razıkı olması hakikatinden kaynaklanır. Dolayısıyla yalnızca O, rızıkından dilediğini onlar için helal dilediğini de haram kılar.

Bu hakikat, beşerin itiraf etmek zorunda olduğu mantıksal bir sonuçtur.

Mülkün sahibi, onun üzerinde yegane tasarruf sahibidir de.

Bu apaçık esasın dışındaki her durum haddi aşmadır. Tabiatıyla mü'minler, iman ettikleri Ulu Allah'ın hakkına tecavüz edemezler. Çünkü iman ile haddi aşma bir kalpte birlikte bulunamaz.

Kur'an ayetleri, bir müslümanın Allah'ın şeriatından kaynaklanmayan ve tek başına onun hakimiyetini itiraf etmeye dayanmayan her hangi bir kanuna uymasını şirk olarak değerlendirmektedir:

"Onlara itaat ederseniz, şüphesiz siz de müşrik olursunuz."

Demek ki müslümanın Allah'ın şeriatından kaynaklanmayan bir konuda müşriklere itaat etmesi onu dinden çıkarır.

Bu konuda **İbn-i Kesir** şöyle der:

"Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz."
ayetindeki şirk:

"Hahamlarını ve ruhbanlarını Allah'tan başka Rabbler edindiler."
ayetindeki şirkin aynısıdır.

Tirmizi **Adiyy b. Hatem**'den şöyle rivayet eder:

Adiyy, Resulullah'a:

"Ya Resulullah, onlara kulluk yapmıyorlardı ?" dediğinde Resulullah şöyle buyurdu:

"Aksine, haramı onlara helal, helali da haram kılıyorlardı. Onlarda buna uyuyorlardı. Bu, onlara kulluk yapmalarıdır."

Yine **İbn-i Kesir**, **"Hahamlarını ve Ruhbanlarını Allah'tan başka Rabbler edindiler"** ayetiyle ilgili **Suddi**'den şöyle nakilde bulunur.:

"Suddi der ki, insanlar nasihat istediler ve Allah'ın kitabını aralarından attılar.

Bunun üzerine yüce Allah şöyle buyurdu:

"Bir tek ilah'a ibadet etmekten başkasıyla emr olunmamışlardı."

Yani onun haram kıldığı haram, helal kıldığı helaldir. Onun şeriatine mutlaka uyulmalıdır ve hükmettiği şey uygulanmalıdır.

Süddi ve **İbn-i Kesir** Kur'an'ın, kesin nassından ve Resullah'ın apaçık tefsirinden aynı sonuca varmışlardır:

Kim, küçük bir meselede dahi olsa bir insanın kendi yanından uydurduğu kanuna tabi olursa o, müşriktir.

Bunu yapmazdan önce müslüman olsa, bundan sonra müslümanlıktan çıkar.

Allah'tan başkasına baş vurduğundan, ondan başkasına onun izin vermediği konularda itaat ettiğinden, diliyle, Allah'tan başka ilah olmadığını söylese bile İslam'ın dairesinden çıkar.

Biz bu hakikatlerin ışığında yeryüzüne baktığımızda, şirk ve cahiliyeden başka bir şey göremeyiz.

Allah'ın koruduğu, uluhiyetin özelliklerini iddia eden yeryüzü menşeli Rabb'leri reddeden ve zorlama durumu dışında onların yasalarına ve hükümlerine uymayanlar bu genellemenin dışındadır.

Otorite, terbiye, yönelme ve hakimiyet demek olan **Rububiyet hakkı**, tek başına Allah'a aittir.

Haram kılan kimse "**Rab**" de O'dur. O halde yalnızca yüce Allah Rab olmaya müstahaktır.

"De ki, gelin size Rabbinizin neyi haram kıldığını anlatayım. Ona hiçbir şey ortak koşmayanınız..."

"Ona hiçbir şey ortak koşmayanınız."

Akide binası bu temel üzerine kurulmuştur. Bütün farzlar ve görevler ona dönüktür. Haklar ve yükümlülükler ondan kaynaklanır. Emir ve nehye ödevler ve farizalara, sistem ve kanunlara, şeriat ve hükümlere girişmeden önce bu temelin ikame edilmesi kaçınılmazdır.

Evvel emirde insanların onun **Rububiyetini** kabullenmeleri gerekir. Evrenin işleri, sebepler ve kaideler üzerindeki biricik tasarrufunu kabul etmeleri gerektiği gibi, kıyamet günü hesapları ve cezaları üzerindeki tasarrufunu da itiraf etmelidirler. Aynı şekilde kulların hayatına, hüküm ve şeriat koyma yetkisinin de sadece O'na ait olduğunu kabul etmeleri gerekmektedir.

Bu, vicdanın şirk kalıntılarından arınması, aklın hurafelerden kurtulması, toplumun cahiliye adetlerinden arınması ve hayatın kulların kullara kulluğu kirinden temizlenmesi demektir.

Şüphesiz şirk, yasaklanması gereken en büyük günahdır.

Çünkü diğer haramlar ondan kaynaklanır daha çok. Aynı şekilde şirk, kesinlikle inkar edilmesi gereken bir konudur.

Ta ki, insanlar, Allah'tan başka ibadete layık ilah, O'ndan başka hükmeden ve onun dışındaki kanun koyan birinin bulunmadığını bilsinler ve kulluklarıyla sadece O'na yönelsinler.

İnançta şirk olduğu gibi hakimiyette de şirk olur.

Biz bu konuda sürekli uyarılmağa muhtacız. Çünkü şeytanların bu dini temelinden sarsma çabaları maalesef sonuç vermiştir.

Hakimiyet meselesi, akide kapsamındaki yerinden sarsılmış ve itikadi aslından uzaklaşmıştır.

Bu yüzden İslam'ı savunduğunu zanneden bir çokları, bazı şiarları tashih etmeye çalışmakta veya ahlaki çöküntüden dem vurmakta ya da kanunlara muhalefet edenleri ıslah ile meşgul olmaktadır. Ancak bu kişilerin, hakimiyetin aslı ve İslam akidesindeki yerinden söz ettikleri görülmemiştir. Bu temel ilkeye oranla ayrıntı niteliğinde olan bazı kötülükleri bertaraf etmekle meşgul bu kişiler, hayatın tevhidin dışında bir temel üzerinde yapılanmasına itiraz etmiyorlar.

Oysa tevhid, hakimiyet de dahil her konuda Allah'ın birlenmesidir.

Yüce Allah, insanlara, herhangi bir tavsiyede bulunmadan önce, ona hiçbir şey ortak koşmamalarını tavsiye ediyor. Çünkü bu temel, ferdi Allah'a bağladığı gibi toplumu da, beşeri hayata hükmeden bütün değerlerin döndüğü değişmez bir ölçüye bağlar.

Bu din dünyanın çehresin değiştirip yepyeni bir görünüm kazandırmak için gelmiştir. Bu dünyada tağutların hakimiyeti iptal edilip yerine yüce Allah'ın hakimiyeti yerleştirilir...

Bütün anlamıyla yalnızca Allah'a kulluk yapılan bir dünya. Onunla beraber hiçbir kula kulluk yapılmaz. Yüce Allah'ın dilediğini kula kulluktan kurtarıp kendi kulluğuna yükselttiği bir dünya...

O alemde her insan hür, saygıdeğer ve temiz olarak doğar. Şehvetlerin, heva ve hevesin ve Allah'tan başkasının kulluğundan azade olarak doğar. Bu din, beşeriyet tarihi boyunca gelen bütün nebilerin getirdiği şu ilkeyi yerleştirmek için gelmiştir:

"Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şehadet ederim."

Allah'tan başka ibadete layık ilâh olmadığına şehadetin en belirgin işareti evrendeki nizama hükmeden yüce Allah'ın beşerin hayatına da hükmetmesidir.

O, evrene ve kullara kaza ve kaderiyle hakim olduğu gibi, kulların hayatına metodu ve şeriatıyla de hakim olmalıdır, bu temel kaideye istinaden hiçbir müslüman kainatın yaratılmasında, idaresinde ve tasarrufunda Allah'ın ortağı bulunduğuna inanmaz.

Aynı şekilde müslüman, ibadet kastı taşıyan davranışlarını Allah'tan başkasına takdim etmediği gibi, şeriat, kanun, değer yargısı, hayat ölçüleri, akide ve düşüncede ondan başkasına başvurmaz.

Kullardan herhangi bir tağutun bu konuların birinde, Allah'la beraber hak iddia etmesine, müsamaha göstermez. İşte bu dinin itikadı açısından üzerine kaim olduğu temel ve değişmez ilke.

Bu günkü beşeriyet bu ilkedен ne kadar da uzaktır.

Beşeriyet bugün, hepsi de cahiliye olmak üzere çeşitli gruplara ayrılmıştır.

Bir grup, Allah'ın varlığını temelden inkar eden dinsizlerdir. Onların durumu açıklamaya gerek kalmayacak kadar açıktır.

Bir kısmı, Hindistan, orta Afrika ve Avrupa'da şuraya, buraya dağılmış putperestlerdir. Bunlar Allah'ın varlığına inanmakla beraber, çeşitli ilahları ona ortak koşuyorlar.

Bir grupta yahudi ve Hristiyan olan ehli kitaptır. Bunlar daha önce Allah'a oğul isnat etmekle müşrik olmuşlardı. Aynı şekilde, namaz kılmasalar,

secde ve rüku'da bulunmasalar bile hakimiyet ve kanun koyma iddialarını kabul etmek suretiyle hahamlarını ve papazlarını Allah'tan başka Rabler edindiler.

Günümüzde ise yüce Allah'ın hakimiyetini tamamen hayatlarından uzaklaştırarak, kapitalizm, sosyalizm, gibi sistemler ikame edip, Demokrasi veya diktatörlük gibi rejimlere tabi olarak kendi uydurdukları hükümlere tabi olmak suretiyle Yunanlılar ve Romalılar gibi Allah'ın dininden uzaklaşıp koyu bir cahiliyenin girdabına girmişlerdir.

Bir grup da kendi kendilerine müslüman diyenlerdir. Bunlar, adım adım ehl-i kitabın sistemlerine tabi olmak suretiyle Allah'ın dininden çıkıp, kulların dinine girmişlerdir.

- Çünkü **Allah'ın dini**, onun metodu, şeriatı hayat için koyduğu nizamı ve kanunudur.

- Aynı şekilde, **kulların dini de**, hayat metodları, yasaları, düzenleri ve hayat için koydukları kanunlardır.

Zaman dönüp dolaştı, bu dinin beşeriyet için geldiği günkü durumuna geldi. Beşeriyet yeniden cahiliyenin kucağına düştü. Eskiden olduğu gibi, bu gün de saydığımız hiçbir grup kesinlikle Allah'ın dinine tabi değildir. Yine Kur'an-ı Kerim, daha önce ilk defa yaptığı gibi işe, insanları akide ve düşünce noktasından Allah'ın dinine davet edip sonra da nizam ve hayatı ilgilendiren diğer ameli konularda Allah'ın şeriatına davet etmekle girişecektir.

Cahiliye, belli bir zamana özgü tarihi bir dönem değildir. O, bir durum ve vaziyettir.

Ve cahiliye bu gün, yeryüzünün her tarafını sarmıştır.

Bütün gruplar, ideolojiler, mezhepler, düzenler ve rejimler, Allah'ın kullar üzerindeki mutlak hakimiyetini reddederek, kulların kullara hakimiyeti esası üzerine kaim olmuşlardır.

Bütün sistemler, insanın görüşü olmakla, insanı ilahlaştırmışlardır.

Dolayısıyla insanlara hükmetmek için indirilen ilahi şeriat, hayattan uzaklaştırılmıştır.

Bu nizamların şekli görünüşleri, amblemleri, işaretleri, isimleri, sıfatları, taraftarları ve metodları farklı da olsa Allah'tan başkasının uydurması olmaları bakımından aynı karakteri paylaşmaktadırlar. Hepsi de cahiliye vasfıyla belirginleşmektedir.

Buna göre, yeryüzünün cahiliye tarafından istila edildiği beşerin hayatına cahiliyenin hükmettiği ve İslam'ın hayattan uzaklaştırılıp, sadece ismen var olduğu açıkça anlaşılmaktadır.

13 - Hüküm Allah'ındır

Bu dinin, zorunlu kıldığı bir gerçek vardır. Allah'ın şeriatına itaat etmek, O'nun Resulü'ne tabi olmak ve O'nun indirdiği kitapla yönetmek ve yönetilmek gerçeği...

Bu, İslam'ın getirdiği tevhid akidesinden kaynaklanıyor. İnsanların kulluk yapacakları, emirlerine uyacakları, şeriatını uygulayacakları, değerlerini ve ölçülerini alacakları, hükmüne başvurup sonra da razı olacakları uluhiyetin birliği...

İnsanların hayatında ve bütün ilişkilerinde hakimiyeti Allah'a veren otoritenin tekliği...

Çünkü kainatın üzerinde yegane egemen güç tek başına Allah'tır. İnsan bu koca kainatta bağımsız bir varlığa sahip değildir.

Yüce Allah, gizli kapalı hiçbir şey bırakmamıştır. Hayatta karşılaşacakları problemlere çözüm bulmak için başka bir kaynağa muhtaç bırakmamıştır kullarını...

"Size kitabı açıklanmış olarak indiren O'dur." (En'am.114)

Buna rağmen insanın Allah'tan başkasının hükmüne ihtiyacı var mı?

"Size kitabı açıklanmış olarak indirdiği halde, Allah'tan başka hükmedici mi arayacak mışım?"

Bu, Resulullah'ın lisanı ile yöneltilen kınama amaçlı bir sorudur. Ve bu soru hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne gerek olmadığını göstermektedir. Her konuda hakimiyetin yüce Allah'a ait olduğunu ve O'nun birliğinin kabul edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Hayatın hiçbir meselesinde Allah'tan başkasının hükmüne imkan vermeyen kesin bir vurgulamadır bu...

Bu kitap, yüce Allah'ın hakimiyetini ve uluhiyetini temsilen, insanların ihtilaf ettikleri meselelerde aralarında hükmetmek için indirilmiştir. Sonra bu kitap, hayat nizamının ikamesi için gerekli ilkeleri içerecek şekilde açıklanmış olarak indirilmiştir. Aynı şekilde bu kitap, insanların ekonomi, ilim ve hayatın sair yönlerinde ihtilaf ettikleri sorunların çözümü için gerekli detaylı hükümleri de kapsamaktadır. Bunlarla da anlaşılıyor ki başka bir hükme başvurmaya gerek bırakmayacak şekilde apaçıktır Allah'ın kitabı. Yüce Allah'ın bu kitapla vurguladığı gerçek budur. Bundan sonra dileyen şöyle söyleyebilir:

"Beşeriyet sürekli gelişme kayd etmektedir, bu nedenle ihtiyaç duyduğu

şeyleri bu kitapta bulamamaktadır."

Bunu söylerken de şunu da beraberinde söylemelidir:

"Ben bu dine inanmıyorum, Allah'ın dediğini yalanlıyorum..."

Allah'ın şu sözü ise meseleyi daha güzel açıklıyor:

"Ey Resul, ağızlarıyla inandık diyen, kalpleriye inanmayanların küfre koşuşmaları seni üzmesin..." (Maide.41)

Böylece sorunun özü ortaya konmuş oluyor...

Bir tek ilah vardır ve yalnızca bir tek malik vardır. Buna göre, bir tek hükmedenin, bir tek kanun koyucunun ve bir tek tasarruf sahibinin bulunması gerekir. Sonuç itibarıyla, bir tek şeriatın, metodun ve kanunun olması zorunludur.

Demek ki, Allah'ın indirdiklerine tabi olmak, itaat etmek ve onunla hükmetmek imandır, İslamdır.

Allah'ın indirdiklerine karşı çıkmak O'ndan başkasıyla hükmetmek küfürdür, zulümdür, fasıklıktır.

Bu, Allah'ın bütün insanlardan bağlılık sözü aldığı ve bütün resulleri onunla gönderdiği dinin kendisidir. Muhammed (s.a.s.) ümmeti ve ondan önceki ümmetler bu din üzere olagelmışlerdir.

Allah'ın dini, onun indirdikleriyle hükmedilmesidir. Bu, Allah'ın gücünün ve hakimiyetinin göstergesidir. "**La ilahe illallah**" ın hayata yansımalarıdır.

Allah'ın diniyle, O'nun indirdikleriyle hükmetme arasındaki kaçınılmaz gereklilik, sadece Allah'ın indirdiklerinin, insanların kendi yanında koyduğu sistemlerden, yasalardan, nizamlardan ve prensiplerden daha iyi olmasından kaynaklanmıyor. Bu, kesin gerekliliğin sadece bir sebebidir. Ancak en önemli sebep değildir.

Bu kaçınılmaz gerekliliğin esas nedeni; Allah'ın indirdikleriyle hükmetmenin, onun uluhiyetini kabul etmek ve başkalarından bu sıfatı ve özelliklerini uzaklaştırmak anlamına gelmesidir.

İslam'ın lügat anlamı, teslimiyettir. Allah'ın gönderdiği tüm dinlerin ifade ettiği gibi,

İstilahı anlamı ise Allah'a teslim olmak ve bu arada uluhiyet iddiasından soyutlanmaktır...

Uluhiyetin en belirgin özellikleri olan otorite, hakimiyet ve kulların itaati, şeriat ve kanunlarına uymak suretiyle kulluklarını istemek iddiasında bulunmamaktadır.

O halde insanların Allah'ın şeriatına benzer bir şeriat edinmeleri kafi

değildir.

Hatta, kendilerine mal ettikleri, üzerine kendi işaretlerini diktikleri, Allah'a döndürmedikleri, O'nun gücünü idrak etmekten, uluhiyetini kabul etmek ve uluhiyette birliğini itiraf etmek açısından O'nun adıyla tatbik etmedikleri müddetçe Allah'ın şeriatı bile yeterli değildir.

Çünkü, kulların kullara kulluktan kurtulmasını sağlayan, yüce Allah'ın uluhiyetini kabullenerek O'nun şeriatını tatbik etmektir.

Kur'an'ın vurguladığı hüküm bu gerçeğin ne denli gerekli olduğunu göstermektedir.

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir."
(Maide.44)

"Allah 'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridir."
(Maide.45)

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler fasıkların ta kendileridir."
(Maide.47)

Çünkü Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, Allah'ın uluhiyetini kabul etmediklerini ve Allah'ın uluhiyetini reddettiklerini ilan etmiş oluyorlar. Bunu, ağızları ve dilleriyle söylemeseler de davranışları ve pratik hayatlarıyla söylüyorlar. Davranış ve pratik hayatın dili sözden daha açıktır.

Hakimiyetini, reddederek Allah'ın izin vermediği konularda kendi yanlarından kanunlar vaz'etmek suretiyle, uluhiyetin en başta gelen özelliğini haksız yere gasb ederek yüce Allah'ın uluhiyetini inkar etmelerinden dolayı yüce Allah onları, kafir, zalim ve fasık olarak isimlendiriyor.

Bu, Kur'an'ın anlaşılır ayetleri aracılığı ile ortaya koyduğu tehlikeli bir sorundur. Kur'an bununla gerek yönetenler gerekse yönetilenler için imanın sınırlarını ve İslam'ın şartlarını belirtiyor.

Yönetenler Allah'ın indirdikleriyle hükmedecek, yönetilenlerse sadece Allah'ın hükmünü kabul edip uyacaklar, diğer şeriat ve hükümleri reddedecekler.

Meselenin bu derece önemli olması ve bu derece şiddetle üzerinde durulmasının bir çok nedeni vardır. Kur'an'a başvurduğumuzda bu nedenleri açıkça görürüz.

Bu konudaki en önemli nokta meselenin yüce Allah'ın uluhiyetinin, rububiyetinin, beşer üzerindeki ortaksız otoritesinin kabulü ya da reddi olmasıdır. Bu açıdan mesele, küfür ve iman, cahiliye ve islam meselesidir. Kur'an'ın tüm mesajı bu hakikatin açıklanmasına yöneliktir.

Yaratan Allah'tır; kainatı ve insanı O yararmıştır...

Göklerde ve yerde ne varsa insanın emrine vermiştir. Yüce Allah yaratma hususunda tektir. B hususun azında da çoğunda da hiç bir şekilde ortağı yoktur.

Aynı zamanda maliktir...

Çünkü yaratan O'dur ve yarattığına malik olması kaçınılmazdır. Göklerin ve yerin, ikisinin arasındakilerin mülkiyeti Ona aittir. O, malikiyet hususunda da tektir. Mülkünde de az veya çok olsun hiç bir şekilde ortağı yoktur.

Şüphesiz yüce Allah, Razık'tır. Hiç kimse ne kendisi ne de başkası için az yada çok olsun rızıklandırma imkanına sahip değildir.

Yüce Allah, evren ve insan üzerinde mutlak egemenliğe ve tasarrufa sahiptir. Çünkü O, "**yaratan**" dır, "**malik**" tir ve "**rızık veren**" dir. Sonsuz güç O'nundur. O olmadan, yaratma, rızık, fayda ve zarar olamaz. O, şu varlıklar alemindeki hakimiyetiyle tektir.

İman, yüce Allah'ın bu hususlarda bir olduğunu ikrardır. **Uluhiyet, mülk ve güç...**

Bu konularda, ortağı olmaksızın bir ve tektir. İslam ise bu özelliklerin gereklerine teslimiyet ve itaattir.

Uluhiyette, rububiyette, genelde bütün varlığa özelde de insan hayatına egemen olmakta yüce Allah'ın bir olduğunun kabul edilmesi, şeriatı ve takdiriyle beliren gücünün kabullenilmesidir.

Allah'ın şeriatine teslim olmanın anlamı, her şeyden önce, Allah'tan başkasının uluhiyetini, rububiyetini, otoritesini ve gücünü reddetmektir.

Teslimiyet ya da din, dilde veya fiille olması sonuç itibariyle farketmez. Bu açıdan da mesele, küfür veya iman, cahiliye ya da islam meselesidir. Aşağıdaki naslar bu noktaya yöneliktir.

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, işte onlar kafirlerin ta kendileridir."

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, işte onlar zalimlerin ta kendileridir."

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, işte onlar fasıkların ta kendileridir."

İkinci önemli nokta, Allah'ın şeriatının diğer beşeri sistemlerin tümüne olan kesin ve mutlak üstünlüğüdür. Aşağıdaki Kur'an ayeti, bu üstünlüğe işaret etmektedir.

"Yakinen bilen bir millet için Allah'tan daha iyi hüküm veren

kimmiş?"

Bütün sosyal sistemler ve rejimler karşısında, Allah'ın şeriatının mutlak üstünlüğünü kabul etmek de iman-küfür meselesinin kapsamına girer.

Hiçbir insan, herhangi bir meselenin çözümünde beşeri sistemlerin Allah'ın şeriatından daha üstün ya da denk olduğunu iddia edemez. Şayet böyle bir iddiada bulunursa, mü'min ve müslüman olduğunu iddia edemez. Çünkü o, insanların durumunu Allah'tan daha iyi bildiğini, meselenin düzen ve idaresinde O'ndan daha sağlam hükümler edindiğini iddia etmektedir, aynı şekilde, bu fikri ileri sürerken beraberinde şu iddiada da bulunmaktadır:

İnsan hayatının ihtiyaçları yenilenip durmaktadır.

"Yüce Allah, şeriatını vaz ederken bu ihtiyaçları bilmiyordu" veya "biliyordu da gerekli ahkamı vaz' edemiyordu." Bu iddia ile iman ve islam davası bir arada bulunamaz. Sözle bu davayı sürdürse dahi...

Bu üstünlüğü tüm boyutları ile algılamak son derece güçtür. Çünkü yüce Allah'ın şeriatının hikmeti, herhangi bir dönemde bütünüyle anlaşılamaz. Anlaşılanları da burada bütün detaylarıyla açıklamak son derece güçtür. Bazılarına değinmekle yetineceğiz.

Allah'ın şeriatı;

1- Kapsamlı bir düzendir:

Allah'ın şeriatı, beşer hayatı için kapsamlı, mükemmel bir sistemdir.

Düzenleme ve gelişmeye müsait oluşuyla, beşer hayatının her tarafını, her halini ve vaziyetini kuşatmıştır. Ve o, insan varlığının ve ihtiyaçlarının, insanın da içinde yaşadığı kainatın hakikati ve kainata ve insana hükmeden değişme yasalarının tabiatı hakkında mutlak bilgiye dayanan eksiksiz bir sistemdir.

Bu yüzden insan hayatı ile ilgili hiçbir konuyu göz ardı etmez, insanlar arasında bir çatışmaya sebep olmadığı gibi, insan ve kainat arasında da bir çatışmaya imkan vermez. Aksine her yönüyle denge, itidal, uygunluk ve nizam ve intizamı sağlar. Bu problem, sorunların zahiri yönünü ve görülen tarafını, sınırlı idrakiyle kavrayabilen insan yapısı düzenlerin çözemeyeceği kadar ağırdır, insan yapısı sistemler, insanın cehaletiyle yoğrulmuşlar. Dolayısıyla çeşitli unsurların çarpışmasını ve meydana gelen sarsıntıları durdurmalarına imkan yoktur.

2 - Mutlak adalete dayalı bir düzendir:

Öncelikle, yüce Allah mutlak adaletin ne ile ve nasıl gerçekleşeceğini en iyi bilendir.

İkincisi, yüce Allah herşeyin rabbidir. Ve o, varlıklar arasında mutlak

adaleti sağlamaya maliktir.

Aynı şekilde, hevedan, temayülden, zaaftan, cehaletten, kusurluluktan, aşırılıktan; ifrat ve tefritten uzak bir nizam yerleştirmeye kadirdir. İster bir fert, bir sınıf, bir millet ya da bir ırk olsun, şehvetin, tutkunun, zaafın, hevanın esiri, bunlardan öte, cehalet ve kusurla malûl insanın uydurduğu hiçbir sistemin çözemediğı problemleri Allah'ın nizamı çözmüştür.

Bütün bunlar, hevesler, şehvetler, tutkular, arzular, hatta cehalet ve noksanlıklarla dolu insanın bu problemleri tüm boyutlarıyla bir nesil boyunca bile düşünüp araştırabilme gücüne sahip olamayışı da beşeri sistemlerin yetersizliğine yeter delildir.

3 - Kainatla uyumlu bir düzendir :

Çünkü bu düzeni koyan, bütün kainatın ve insanların sahibi ve hepsinin yaratıcısı olan yüce Allah'tır.

İnsan için bir kanun koyduğu zaman, yaratıcısının emriyle kendisine boyun eğdirilmiş varlık unsurları üzerinde egemenliği bulunan bir unsur için hüküm koyar gibi teşride bulunur.

Ancak bu unsurlar, hidayet üzere bulunmak ve bu unsurlarla beraber onlara hakim yasayı da bilmek şartıyla insana râm kılınmışlardır. Bu yüzden insanın hareketleriyle içinde yaşadığı kainatın hareketleri arasında bir uyum sağlanır.

Allah'ın şeriatı, onun hayatını varlık yasalarına tabi bir konuma getirir. Sadece kendisi ya da hemcinsleriyle değil, içinde yaşadığı kainatın her yönüyle uyum içinde bir hayat sürdürür. Çünkü insanın kainat düzeninden ayrılmasına imkan yoktur. O halde onunla uyum içinde ve sağlam bir metod doğrultusunda hayatını sürdürmelidir.

4 - İnsana hürriyetini kazandıran bir düzendir:

Sonra o, insanın insana kulluk yapmaktan kurtulduğu yegane sistemdir.

İslam düzeninin dışındaki bütün düzenlerde insanlar insanlara kulluk yapmakta, insanlar insanlara itaat etmektedir. Yalnızca İslam nizamında insanlar, kula kulluktan kurtulup ortaksız Allah'a kul olma şerefine nail olurlar. Dolayısıyla gerçek anlamda ve yalnız o zaman hür olurlar.

Daha önce de söylediğimiz gibi, uluhiyetin en başta gelen özelliğı hakimiyettir.

İnsanlar için kanunlar koyanlar, uluhiyet makamına kurulup uluhiyetin özelliklerini kullanıyorlar demektir. Onlara tabi olanlar da, Allah'ın değil onların kuludurlar. Allah'ın değil onların dinindendirler.

İslam, kanun koymayı sadece Allah'a bırakmakla, insanı kullara

kulluktan kurtarıp bir olan Allah'ın kulluğuna yükseltmiştir. Bununla insanın hürriyetini ilan etmiştir. Bu konu inancın en önemli ve en büyük konusudur. Çünkü o, uluhiyet ve ubudiyet, adalet ve islah, hürriyet ve eşitlik, insanın hürriyetine kavuşması hatta yeniden doğuşu konusudur. Bütün bunlardan dolayı küfür ve iman, cahiliye ve İslam konusudur.

Cahiliye, tarihteki herhangi bir dönem değildir. O, bir durumdur. Bir kurum ve sistemde ilkeleri mevcut olduğunda cahiliye mevcut demektir.

O temelde hüküm ve kanunu Allah'ın hayat için koyduğu şariat ve metoda döndürmeyip beşerin heva ve hevesine havale etmekten ibarettir. Bu heva ve heveslerin, bir ferdin, bir sınıfın, bir milletin veya bütün insanların, heva ve hevesi olması, sonucu değiştirmez. Tamamı, Allah'ın şariatına döndürülmedikten sonra!...

Hevadır, hevestir...

Bir fert, bir toplum için kanun koyarsa, bu cahiliyedir. Çünkü onun heva ve hevesi, kanunlaşacaktır. Ya da görüşleri...

Sonuç itibariyle fark etmez. Bir sınıf, diğer sınıflar için kanun koyarsa, bu cahiliyedir. Çünkü o sınıfın çıkarı ya da çoğunluğun görüşleri kanunlaşacaktır. Sonuç itibariyle fark etmez.! Hepsi de cahiliyedir.

Toplumdaki her sınıfın, her bölgenin temsilcileri bir araya gelip kanun koysalar, bu cahiliyedir. Çünkü, insanların hiçbir zaman soyutlanamadıkları heva ve hevesler ya da cehaletleri kanunlaşıyor ya da halkın görüşü kanunlaşacaktır. Hiç farketmez. Bunlar da cahiliyedir.

Hatta bütün milletleri temsil eden bir kurum kanun koysa, bu da cahiliyedir. Çünkü o zaman ulusal hedefler ya da bu topluluğun görüşü kanunlaşıyor.

Netice aynı:

Cahiliye...

Fertlerin, toplumların, milletlerin ve nesillerin yaratıcısı, herkes için kanun vaz'ettiği zaman, işte o, -yalnızca o- Allah'ın şariatıdır. Orada, ne fert, ne toplum, ne devlet, ne herhangi bir ırk, kimse kimseye karşı himaye edilmez. Çünkü Allah, herkesin rabbidir ve herkes O'nun huzurunda eşittir. Çünkü Allah, tümü için en uygun olanı bilir. İfrat ve tefrite düşmeden, herkese en uygun olanı gözetmek yalnızca Allah'ın özelliğidir. Allah insanlar için kanun koyduğu zaman, bütün insanlar hür ve eşit olurlar. Kimsenin önünde eğilmeden yalnızca O'na kullukta bulunurlar. Böylece bu meselenin, insanoğlunun hayatında ve kainat, nizamındaki önemi anlaşılmış oluyor.

"Hak onların hevalarına tabi olsaydı, gökler, yer ve ikisinde

bulunanlar fesada uğrardı." (Mü'minun.71)

Allah'ın indirdiklerini dışında, bir şeyle hükmetmenin anlamı, şer, fesat ve sonuçta iman dairesinden çıkmaktır. Bunu Kur'an söylüyor...

Şeriat indirme ve kanun koyma hakkına sadece yüce Allah sahiptir.

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Gerçek olan sana gelmiş bulunduğuna göre, onların heveslerine uyma." (Maide.48)

Bu hitap, hüküm için kendisine başvuran ehl-i kitapla ilgili meselede adaletle hükmetmesi için Resulullah'a yöneliktir. Fakat bu hakikat, sadece bu olaya özgü değildir. Aksine kıyamete kadar kalıcı ve geneldir. Bu son merciyle ilgili herhangi bir şeyi değiştirecek yeni bir risalet ve resul de gelmeyecektir.

Şüphesiz bu din kemale ermiştir.

Allah'ın müslümanlar üzerindeki nimeti de tamamlanmıştır. Yüce Allah insanların hayatı için bir metod olarak ondan hoşnut olmuştur. Bundan sonra, onda herhangi bir şeyi iptal etmek, değiştirmek, başka bir hükme başvurmak suretiyle geçersiz kılmak, ya da başka bir şeriata uymak suretiyle bir kenara bırakmak, hiçbir surette doğru bir davranış olmayacaktır. Yüce Allah, ondan insanlar için hoşnut olurken, onun bütün insanlığı kapsayacağını biliyordu.

En son merci olmasını dilerken bütün insanlık için hayrı tahakkuk ettireceğini ve beşeri hayatın her yönünü kıyamete kadar kuşatacağını da biliyordu. Bu şeriatı tamamen terk etmek bir yana, en ufak bir değişiklik bile yüce Allah'ın bu ilmini inkar anlamına gelir ve diliyle bin defa müslüman olduğunu tekrarlarsa bile sahibini dinden çıkaran bir davranıştır. Bu da küfür değilse, nedir küfür?

Dil ile İslam iddiasının değeri nedir?

Davranış ifade bakımından sözden daha etkilidir. Ve bu davranış, gayet açık olarak küfrü ifade ediyor.

Bu kesin, kat'i, genel ve kapsamlı hüküm karşısında inat etmek hakikatle yüzleşmekten kaçmanın ifadesinden başka bir şey değildir. Bu, hükümde te'vile başvurmak, kelimeleri yerinden oynatıp tahrif etmenin ifadesidir.

Bu inadlaşma ve te'vil suretiyle tahrifin, bu hükmün işaretine uyanlara uygulanmasına etkisi olmayacaktır. Çünkü hüküm hiçbir yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır.

"... İşte onlar kafirlerdir."

"... Zalimlerdir."

"... Fasıklardır."

Yüce Allah, birçok mazeretin ileri sürülebileceğini, Allah'ın indirdiklerini değiştirmek ve yönetilenlerin yönetenlere tabi olmaları konusunda birçok bahanenin aranacağını şüphesiz biliyordu. Hiçbir değişikliğe uğratmadan Allah'ın indirdikleriyle hükmetmenin zorluğu hakkında birçok mazeretin ileri sürüleceğini de biliyordu. Buna rağmen yüce Allah peygamberini insanların heva ve heveslerine uymaktan ve Allah'ın kendisine indirdiği hükümlerin bazısından uzaklaştırmak suretiyle fitne çıkarmalarından sakındırıyor.

"Aralarında Allah'ın indirdikleriyle hükmet. Gerçek olan sana geldiğine göre, onların heveslerine uyma." (Maide. 48)

Böyle bir durumda akla gelen ilk vesvese, farklı grupların kalplerini ve aynı coğrafyayı paylaşanların prensip ve inançları arasında uzlaşma sağlamaya dair gizli beşeri arzudur. Bir kısım şeriat ahkamıyla çatışsa bile arzuların sürmesi, şer'i ahkamda, esas hüküm olmadığı bahanesiyle kolaylaştırma yönüne gidilmesidir.

İnsanın, **"İnsanları Yaraticılarından daha iyi biliyorum"** iddiasında bulunması mümkün müdür?

Ya da insanlara, onların Rabbinden daha çok merhamet ettiğini söyleyebilir mi?

Veya insanların çıkarını, insanların İlahı'ndan daha iyi bildiğini söyleyebilir mi?

Veyahut, Yüce Allah, son şeriatını bildirmiş, Son Resulü'nü göndermiş, O'nu nebilerin sonuncusu kılmış, risaletini son risalet kılmış ve şeriatını Kıyamet'e kadar baki kılmış olmasına rağmen; yeni rejimlerin ortaya çıkacağından ihtiyaçların yenileneceğinden, yeni şartların doğacağından habersiz olduğundan şeriatını gereği gibi düzenleyemediğini, çünkü bu durumlar O'na gizliydi, son zamanlarda insanlar tarafından ortaya çıkarıldılar...

Evet! böyle bir iddiada bulunabilir mi?

Allah'ın şeriatını hayattan uzaklaştıran, onun yerine cahili yasa ve hükümleri yerleştiren, kendi hevasını ya da herhangi bir halkın arzusunu, yahut herhangi bir milletin arzusunu Allah'ın hükmünden ve şeriatından üstün tutan biri böyle bir şey söyleyebilir mi?

Evet, bunu söyleyebilir mi? Özellikle de müslüman olduklarını iddia edenler?...

Şartlar, karışıklıklar, insanların ilgisizliği, düşman korkusu...

Müslümanlara aralarında Allah'ın şeriatını ikame etmelerini, O'nun metoduna uymalarını ve indirdiklerinden bazısından bile vazgeçmemelerini emrettiği halde, bütün bunlardan yüce Allah'ın habersiz olduğu söylenebilir

mi?

Geçici ihtiyaçları, yenilenen durumları ve değişen olguları kuşatması bakımından, Allah'ın şeriatının bir eksikliği mi vardır?

İnsanları bu derece şiddetle uyarmasına rağmen yüce Allah'ın bütün bunlardan haberi mi yoktu?

Müslüman olmayan istediğini söyleyebilir. Ama müslüman?...

Veya müslüman olduğunu iddia eden?...

Bütün bunları söyler, buna rağmen müslüman kalabilir mi?

Ya da İslam'dan bir temele dayanabilir mi?

İşte yollara, ayrılış noktası...

Orada herkes hür iradesine sahiptir. Mücadeleye ve dalaşmaya gerek yoktur. Her şey apaçık ortadadır. Ya İslam ya da cahiliye. Ya iman ya da küfür, ya Allah'ın hükmü ya da cahiliyenin hükmü.

Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, kafirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendileridirler. Allah'ın hükmüne göre yönetilmeyenler de mü'min değildirler...

Bu mesele, müslümanın vicdanında açık ve kesin bir şekilde yer etmelidir. Ta ki kendi zamanındaki insanlara tatbik ederken bir tereddüte düşmesin. Gerek dost, gerek düşmana karşı olsun, bu hakikatin sonucuna tam bir teslimiyetle uysun.

Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Yakinen bilen bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır? (Maide. 50)

Bu mesele, müslümanın vicdanında kesin bir şekilde yer etmezse, hayat ölçüsü istikamet bulmaz, metodu berraklaşmaz, vicdanında hak ile batılı ayırmaz ve doğru yolda bir adım bile atamaz. Bu meselenin bütün insanlarca gizli kalması ve sindirilmemesi normal olsa bile, bu meseleyi berraklaştırmadan müslüman olmak veya bu vasfa sahip olmak isteyip de bu hakikati ruhlara sindirmemek normal bir tutum değildir.

İnsanlar, ahirette hesaba çekileceklerini bildikleri halde, yeryüzünde Allah'ın şeriatından başka bir şeriatla hükmettiklerinde, öbür dünyada, hükmettikleri ve hükmüne tabi oldukları beşeri sisteme uygun cezalandırılacaklarını mı, yoksa, hükmetmedikleri gibi hükmüne de başvurmadıkları İlâhî şeriata uygun hesaba çekileceklerini mi zann ediyorlar?

Kesinlikle, yüce Allah, onları şeriatına göre hesaba çekecektir, kulların şeriatına göre değil. Onlar her ne kadar, hayatlarını, ilişkilerini şiarlarını, ibadetlerini, dünyadayken Allah'ın şeriatına göre etmedilerse burada

Allah'ın şeriatınca evvelâ bu konuda hesaba çekilecekler.

O gün onlar, yeryüzünde Allah'ı ilah olarak kabul etmedikleri, insanlardan birçok rabler edindikleri, dolayısıyla uluhiyetini inkar ederek, ya da şirk koşarak küfre girdikleri, ibadetlerinde, şiarlarında Allah'ın şeriatına uydukları halde, iktisadi, siyasi veya toplumsal düzen itibariyle Allah'ın şeriatından başkasına uydukları için hesaba çekileceklerdir. Allah kendisine ortak koşulmasını asla affetmez. Ondan başkasını dilediği için af eder.

"Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez. Bundan başkasını dilediği için bağışlar." (Nisa.48)

Yalnız O hükmeder. Yalnız O, hesaba çeker. O, hükmünde gecikmediği gibi cezayı da ihmal etmez.

"Dikkat edin hüküm yalnız O'nundur. Ve O, hesaba çekenlerin en çabuğudur." (En'am-62)

ONALTINCI BÖLÜM	TEVHİDİN YOLU
1 - Tevhid Akidesine Karşı İnat Etme ve Direnme	
2 - Şirkin Zorlukları	
3 - Şirkin Sonuçları	
4 - İmanın Gereği	
5 - İman Nuru	

1 - Tevhid Akidesine Karşı İnat Etme ve Direnme
<p>Tarih boyunca gelen resuller kervanının davası, dinin Allah'a has kılınması yani, O'ndan başkasına itaat edilmemesi, rububiyette ve egemenlikte yüce Allah'ın birleşmesi esasına dayanmaktadır.</p> <p>Bu yüzden cahiliyenin üzerine kaim olduğu temel kurallarla açık bir çarpışmaya girmektedir. Bizatihi cahiliyenin varlığına karşı bir tehlike oluşturmaktadır. Özellikle de bir müslüman topluluk tarafından pratik hayatta temsil edildiğinde, taraftarlarını cahiliyenin bünyesinden aldığı anda, önce akide planında, önderlik alanında ve dostluk noktasında cahiliyeden tamamen ayrı bir kimlik kazandığından bu tehdit, daha bir artmaktadır. Binaenaleyh, her zaman ve mekandaki İslam davası için, bu kesin ayrılık kaçınılmazdır.</p> <p>Birlik ve dayanışma içindeki organik cahiliye toplumu, varlığının temelini tehdit eden itikadi tehlikeyi ve İslam akidesinin, kendi yapısından bağımsız</p>

bir toplumda temsil edilmesiyle varlığına yönelik tehdidi farketdiği zaman, İslam davası karşısındaki gerçek tavrını ortaya koyacaktır.

Aralarında uzlaşma ve barışa imkan bulunmayan iki ayrı varlığın çarpışmasıdır bu. Her biri, diğeriyle çelişen temeller üzerine kaim, organik iki toplumun çarpışması...

Cahiliye toplumu, çok ilahlı, çok rablı bir esasa dayanır. Dolayısıyla orada kullar, kullara kulluk yapmaktadırlar,

İslam toplumu ise, uluhiyetin ve rububiyetin birliği esasına dayanır. Dolayısıyla orada kulların, kullara kulluk yapmasına imkan yoktur.

Tevhid akidesi, her zaman tağutların egemenliğine ve çıkarına yönelik bir tehlike olagelmıştır. Sadece ilk cahiliye dönemi için değil, her ne suretle olursa olsun, insanlar, mutlak tevhitten saptıkları, önderliklerini büyüklük taslayanlara teslim ettikleri, onlar adına kişiliklerinden ve hürriyetlerinden feragat ettikleri heva ve heveslerine boyun eğdikleri, şeriatlarını Allah'ın vahyinden değil, büyüklerinin heva ve heveslerinden aldıkları her zamanki cahiliye toplumu için bu tehlike söz konusudur.

Tağutlar, imanın, yeryüzünde bir grup insan tarafından pratik bir hayat tarzı şeklinde temsil edilmesine, hiç bir zaman razı olmazlar. Allah'tan başkasına itaat etmeyen, O'ndan başkasının egemenliğini tanımayan, O'nun şeriatından başkasıyla hükmetmeyen ve onun hayat için seçtiği metottan başkasına tabi olmayan bir müslüman topluluğun varlığı...

Evet, böyle bir topluluğun varlığı, kendi hallerinde olmaları ve tağutları Allah'ın vadedilmiş hükmüne havale etmelerine rağmen, tağutlar için bir tehdit unsuru olacaktır.

Tağut, müslüman topluluğa karşı savaşı bir zorunluluk olarak görmektedir. Müslümanların sayıları, kendisiyle savaşamayacak kadar az olsa bile...

Çünkü hakkın varlığı tek başına batılı rahatsız etmeğe yeterlidir. Ve bu varlık, batıl için bir savaş nedenidir. Bu Allah'ın kanunudur. Şüphesiz fonksiyonunu yerine getirecektir.

"Kavminden ileri gelen müstekbirler, şöyle dediler: Ey Şuayb! muhakkak ki, seni ve beraberindeki inananları şehrimizden çıkaracağız ya da milletimize dönersiniz." (A'raf.88)

İslami tevhid davası, diğer dinler ve inanç sistemleri gibi, felsefi bir sorun ya da fizik-ötesine ilişkin bir inanç değildir. Çeşitli hile ve tuzaklarla, insanları kendilerine kul yapan yeryüzü menşeli sahte ilahları ortadan kaldırmayı hedefleyen sosyal bir devrimdir.

Bu ilahlardan kimisi, mabet bekçiliği ve kehanet makamına kurulmuş, kimisi yerin servet ve zenginliklerini ellerine geçirmiş ve bu yolla insanları,

kendilerine kul köle yapmıştır.

İşte İslam bunların kökünü kurutmayı hedeflemektedir. Bu tağutlar, babalarından miras aldıkları hukuklarına dayanarak, insanları emirlerine boyun eğdirmek için etraflarına dehşet saçmayı diliyorlar. Bu yüzden şöyle söylerler:

"Sizin için kendimden başka ilah bilmiyorum." (Kasas.38)

"Ben sizin yüce Rabbinizim." (Naziat.24)

"Ben de diriltir ve öldürürüm." (Bakara.258)

"Bizden daha güçlü kimmiş?" (Fussilet.15) gasbettikleri uluhiyet makamından ve haksız yere büyüklenmekten doğan daha nice kibir ve haddi aşmayı ifade eden sözler...

Bu tağutlar, bir takım putlar, armalar ve heykeller dikerek insanlardan bu cansız nesnelere kulluk davranışlarında bulunmalarını isterler. Böylece bu heykellerin ve putların arkasına gizlenerek, insanların akıllarıyla oynayarak, kendi ihtiraslarına ve arzularına kulluk yaptırırlar.

İslamın tevhide daveti, kulluğu bir olan Allah'a has kılması ve tağutlardan ve putlardan kaçınmayı emretmesi, bu durumun sürmesinde çıkarı olan bir takım odakların tepkisini çekmektedir. Bu yüzden her ne zaman bir nebi gelmiş ve şöyle söylemişse:

"Ey kavmim, Allah'a itaatla (ibadet) kulluk edin. Sizin O'ndan başka itaatla sorumlu olduğunuz bir ilâhınız yoktur!" (A'raf. 59)

Hemen zamanın müstekbirlerinin, memleketin zenginliklerini yağmalayan tağutların tepkisini çekmiş ve onların engelleriyle karşılaşmıştır.

Toplumların Allah'ın nizamına tabi olmasına engel olan, hakimiyetin ve insan hayatında uluhiyet ve rububiyetin, Allah'a ait olmasını istemeyenler, şüphesiz tağuttur.

Bu tavırlarıyla tamamen İslam'dan çıkmaktadırlar. Zorunlu olarak kendilerine dini ahkam uygulanır.

Tağutlara boyun eğip, itaat etmek suretiyle onları ilahlaştıran yığınlar da, İslam'dan çıkıp şirke girmişlerdir. İslam'da küfrün ve şirkin en belirgin kanıtı budur.

Şüphesiz, tevhidi ilan etmenin ne anlama geldiğini tağutlar çok iyi biliyorlar. Musa, azgın Firavun'a:

"Ben 'Alemlerin Rabbi'nin elçisiyim" (A'raf.104) derken, gerek

Firavun, gerekse ileri gelenler bu ilanın mahiyetini anlamakta gecikmemişlerdi:

"Allah'ın alemlerin üzerindeki yetkisi; Rububiyetinin ilanı"...

Bu ilanın Firavun mülkünün sonu, düzeninin devrilmesi, yasasının inkarı ve ona düşmanlık olduğunu biliyorlardı.

Yüce Allah'ın alemler üzerindeki rububiyetinin ilanı, bizatihi insanın hürriyetinin ilanıdır. Onun Allah'tan başkasına boyun eğmekten, itaat etmekten, tabi olmaktan ve kulluk etmekten kurtulmasıdır.

Allah'ın alemleri üzerindeki Rububiyetinin ilanı ile, herhangi bir kimseye boyun eğmek bir arada olmadığı gibi, herhangi birinin insan yapısı bir şeriatla hakimiyet kurması da söz konusu olamaz.

Müslüman olduklarını iddia etmekle beraber, Allah'tan başkasının şeriatına tabi olanlar, buna rağmen müslümanlık iddiasında bulunuyorlarsa bu iddia bir kuruntudan başka bir şey değildir. Çünkü, kendilerine Allah'tan başkası hükmettiği sürece ve Allah'ın şeriatından başkasına tabi oldukları müddetçe bir saniye bile müslüman olamazlar.

Kendilerine hükmeden her kimse, yalnızca onun dinindedirler. Melikin dinine girmişler, Allah'ın değil.

Bu yüzden Firavun, tevhidin yani Allah'ın Alemlerin Rabbi olduğunun ne anlama geldiğini anlamakta gecikmemişti. Fakat acaba Firavun ve ileri gelenler bu yüce davete teslim olmuşlar mı?...

Alemlerin Rabbi'nin rububiyetine boyun eğdiler mi?...

Acaba Firavun'un tacı, tahtı, mülkü ve egemenliği neye dayanıyor?...

Onun kavminden olan ileri gelenlerin gücü nereden kaynaklanıyor?...

"Alemlerin Rabbi" Allah olduğu kabul edildiğinde bunlar neye dayanacaklar?

Yüce Allah'ın **"Alemlerin Rabbi"** olduğu kabul edildiğinde, O'nun şeriatından başka hükme boyun eğilmediğinde, O'nun emrinden başkasına itaat edilmediğinde Firavun, tacıyla, tahtıyla, yasasıyla ve emriyle nereye gidecek?

Çünkü Firavun, Allah'ın şeriatıyla hükmetmediği gibi onun buyruğuna da dayanmıyordu. Çünkü Yüce Allah'ı Rab olarak kabul ettiklerinde, insanların hükmüne, emrine ve yasasına tabi olmak suretiyle başka ilahlara ibadet etmeleri mümkün değildir. Daha önce insanlar, Firavun'u Rab olarak kabul ettikleri zamanlarda, onun şeriatına boyun eğmişlerdi. Emri ve yasasıyla hükümler olan her kimse, insanların rabbi de odur. Ve kim olursa olsun, insanlar onun dinindedirler.

Fakat tağut o kadar çabuk pes etmez. Gücünün hükmünün, şeriatının batıl olduğunu o kadar kolay kabullenmez.

Firavun ve ileri gelenler, Musa'nın ilan ettiği hakikatin korkunç sonucunu değerlendirirken yanılmamışlardı. Açıkça söylemişlerdi. Sadece biraz zaman kazanmak için sihirbazlıkla itham etmişlerdi.

"Firavun kavminden ileri gelenler şöyle söylediler: "Bu, bilgin bir sihirbazdır. Sizi memleketinizden çıkarmak istiyor. Ne emredensiniz?" (A'raf.109)

Onlar bu hakikatin doğuracağı korkunç sonucu gayet açık görüyorlardı...

Yeryüzünden silinme. Gücün yok olması...

Egemen yasanın iptal edilmesi. **Ya da, çağdaş deyimle, anayasal düzenin devrilmesi...**

Şüphesiz, yeryüzü de kullar da Allah'ındır. Yeryüzünde hakimiyet Allah'a verildiğinde, Allah'ın şeriatından başkasiyle hükmeden tağutlara; şeriatleri ve emirleriyle insanları kendilerine kul yaparak, uluhiyetin özelliklerini gasbeden rabler ve insanları bu rabblere kulluk yapmağa sevk ederek rablerin yanında önemli mevkiler elde eden ileri gelenlere hayat hakkı kalmaz.

Firavun ve ileri gelenleri, bu davanın oluşturduğu tehlikeyi böyle anlamışlardı. Bütün tağutlar da her seferinde bu şekilde anlamışlardır. Bir Bedevi, Resulullah'ın, insanları, Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına ve Muhammedin Allah'ın resulü olduğuna şehadet etmeye çağırdığını duyunca, saf fıtratıyla şöyle söylemişti:

"Bu, egemenlerin hoşlanmayacağı bir iştir."

Bir diğeri de aynı saflıkla şöyle demişti:

"O zaman Araplar ve Arap olmayanlar, seninle savaşacaktır."

Her ikisi de bu sözlerin taşıdığı derin anlamı kavramakta zorluk çekmemişlerdi. Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şehadetin, Arap olsun, Acem olsun, Allah'ın şeriatıyla hükmetmeyenlere karşı bir devrim olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

"La ilahe illallah", şehadet cümlesinin arapların idrakinde derin ve pratik bir etkisi vardı. Çünkü onlar dillerini çok iyi biliyorlardı. **"La ilahe illallah"** cümlesiyle Allah'ın şeriatinden başka bir şeyle hükmetmenin bir kalpte veya bir yerde bir arada olmayacağını ya da Allah'la beraber başka ilahların olamayacağını da anlamışlardı.

Onlardan hiçbiri, **"La ilahe illallah"** şehadet cümlesini, bu gün kendilerini müslüman zannedenler gibi, bu derece basit, işlevsiz ve gülünç

bir şekilde anlamıyordu.

Firavun'un tuğyanı, hakkında bilinenler, yirminci yüzyılın nice tağutlarının yaptıklarının yanında az bile kalır. Alemlerin Rabbi olan Allah'ın Rububiyetine çağırın bir hareketle karşılaştıkları zaman!..

Bu batıl hükümlerlik, tehlikeli gördüğü bu davete karşı Firavun'dan çok daha fazla azgınladır.

Mesele açıktır...

Musa'nın Alemlerin Rabbi'ne davetidir ki, tağutları rahatsız eden ve korkutan. Çünkü Alemlerin Rabbi'ne çağrı ile birlikte tağutların hükmü için süreklilik ve istikrar söz konusu olmaz. Çünkü onların hükümlerlikleri, şeriatını kaldırmak suretiyle insanlar üzerindeki Allah'ın rububiyetini kaldırmaya dayanıyor. Diledikleri şekilde, yasalar koymak ve bu yasalara itaat ettirmek suretiyle, insanların kulluk yapmasına dayanıyor, egemenlikleri. Bunlar, birleşmeleri mümkün olmayan, iki metod, iki din ve iki ayrı "**Rab**" dırlar. Firavun bunu biliyordu, ileri gelenler de biliyordu. Musa ve Harun'un Alemlerin Rabbi'ne davetleri karşısında bu yüzden bu kadar telaşlanmışlardı.

Şu anda, mü'minlerin idrak etmesi gereken bir hakikatin önünde duruyoruz. Onlarla tağutlar arasındaki çarpışmanın hakikati...

"Onların mü'minlere kızması, aziz ve hamid olan Allah'a inanmalarından dolayıdır." (Buruc.7)

"Rabbimiz'in ayetleri bize gelince iman ettik diye bizden intikam almak istiyorsun." (A'raf.126)

Firavun'un sihirbazlarının kalbine iman nuru girince bu nur onlara hak ile batılı ayırma yeteneğini bahşetti. Bu yüzden, Firavun ve ileri gelenleriyle aralarındaki çarpışmanın, akideden kaynaklandığını, Firavun'un onlardan intikam almak istemesinin, Alemlerin Rabbi olan Allah'a iman etmelerinden kaynaklandığını idrak etmekte gecikmediler.

Bu iman, Firavun'un, tacına, tahtına, saltanatına ve hükümlerliğine aynı şekilde, güçlerini Firavun'un gücünden diğer bir tabirle rububiyetinden alan ileri gelenlerin güçlerine ve müşrik toplumun dayandığı bütün değerlere karşı bir tehdit unsurudur.

Bu idrak, kendileriyle, Allah'ın rububiyetine davet önüne engel teşkil eden tağutlar arasındaki çarpışma kanununu bilmekten doğan bir idraktır, mü'minler Alemlerin Rabbi'ne olan yakınî imanlarından dolayı yollarına çıkan engelleri ve ölüm tehditlerini küçümseyerek karşılarlar. Onlar yollarına çıkanların, kendi dinlerine mensup kişiler olmadıklarını bilirler. Çünkü onlar Alemlerin Rabbi'nin rububiyetini inkar suretiyle insanları kendilerine kul, köle yapmışlardır...

O halde onlar kafirdirler. Mü'minler, ne kadar işkence ve eziyet görseler bile, Allah yoluna davette, hedeflerinden şaşmazlar. Kendileri mü'min, düşmanlarıysa kafirdir. Hiç şüphesiz din için savaşıyorlar. Ve bunca eziyetleri dinlerinden ötürü görüyorlar. Buna yakinen inanır mü'min...

Firavun, şu kainatın yaratıcısı, düzenleyicisi ve sebepler aleminde bir güce sahip olmak anlamında bir uluhiyet iddiasında bulunmuyordu. Halkının üzerinde şeriatı ve kanunlarıyla hakimiyet kurmak suretiyle, uluhiyet iddiasında bulunuyordu. Sadece, iradesi ve emriyle her şeyi idare edip düzenlemektedir. Bu da uluhiyetin en başta gelen özelliğiydi.

"Firavun kavminin ileri gelenleri "Musa'yı ve kavmini yeryüzünde bozgunculuk yapsınlar, senden ve ilahlarından yüz çevirsinler diye mi bırakıyorsun?" dediler. Firavun,"onların oğullarını öldürüp, kadınlarını sağ bırakacağız. Elbette biz onları ezecek güçteyiz." dedi. (A'raf.127)

Bu, kendi yanında koyduğu şeriat ve kanunla hükmedilmesini isteyen ve kendi buyruklarıyla meselelerin düzenlenmesini isteyen tağutların iddiasıdır. Bu da lügat ve ıstılah manasıyla rububiyetin ta kendisidir.

Yalnızca Allah için olması gereken rububiyet.

Aslında Mısır'da insanlar, bilinen anlamda Firavun'a kulluk yapmıyorlardı. Onların ayrıca ilahları vardı. Aynı şekilde Firavun'un da ibadet ettiği ilahları vardı. Bunu ileri gelenlerin şu sözünden anlıyoruz. Senden ve ilahlarından yüz çevirsinler diye mi?...

Ayrıca Firavun dönemine ait Mısır tarihinde de bunu görebiliriz. Onlar Firavun'a, isteklerine boyun eğmek, emirlerine karşı çıkmamak ve koyduğu yasalara uymak suretiyle ibadet ediyorlardı.

Bu şekilde itaat etmenin kulluk olduğunu Resulullah'ın, Yahudi ve Hristiyanlar hakkında nazil olan şu ayeti tefsirinden gayet net bir şekilde anlıyoruz.

"Onlar hahamlarını ve ruhbanlarını Allah'tan başka Rabler edindiler." (Tevbe.31)

Daha önce Hristiyan olup müslüman olmak için Resulullah'a gelen **Adiy b. Hatem**, bu ayeti işitip; Ya Resulullah onlara ibadet etmiyorlardı. deyince, Resulullah şöyle buyurdu:

"Evet kulluk yapıyorlardı. Kendileri için helalleri haram, haramları da helal kılıyorlardı. Bunlar da onlara uydular. İşte onların hahamlarına ve ruhbanlarına kulluğu böyledir." (Tirmizi rivayet etmiştir.)

Firavun'un, onlara söylediği:

"Sizin için benden başka bir ilah bilmiyorum." sözünün anlamı; kendisinin onları dilediği gibi idare eden hakimiyete sahip bulunduğu,

onların da itirazsız itaat ettikleridir. Bu tür hakimiyet, gerek lügat anlamıyla gerekse ıstılah anlamıyla uluhiyetin ta kendisidir.

İnsanlar için yasalar koyan hükmünü aralarında uygulatan her kimse, "ilah" ta odur, demektir.

Bunu diliyle söyleyip söylememesi bu hakikati değiştirmez. Bunların ışığı altında, ileri gelenlerin Firavun'a söyledikleri şu sözün içeriğini kavramamız kolaylaşır:

"Musa'yı ve kavmini yeryüzünde bozgunculuk yapsınlar, senden ve ilahlarından yüz çevirsinler diye mi bırakıyorsun?"

Onların nazarında yeryüzünde bozgunculuk yapmak, Firavun'un hükmünün ve yasalarının batıllığını ve geçersizliğini doğuran bir tek Allah'ın rububiyetine davet etmektir.

Çünkü bu düzen Firavun'un egemenliği ya da diğer bir tabirle rububiyeti esasına dayanıyor.

O halde, onların zannına göre Alemlerin Rabbi'nin rububiyetini iddia etmek suretiyle anayasal düzeni devirmek, yeryüzünde fesat çıkartmaktır.

Bunun kaçınılmaz sonucu, beşerin uluhiyeti esasına dayanan bütün kurallar geçersiz sayılıp yerine bir tek Allah'ın uluhiyeti esasına dayanan bir sistemin yerleşmesidir.

Bu ise ileri gelenlerin anlayışında Musa ve kavminin Firavun ve ilahlarını terk etmesi, yeryüzünde bozgunculuğun yayılmasıyla eş anlamlıdır.

Yalnızca Allah'ın Rububiyetine çağırın hareketler, bu yüzden hep beşerin rububiyeti esasına dayanan sistemler için tehdit unsuru olagelmişlerdir.

Evet "La ilahe illallah" şehadet cümlesi, tağutların saltanatına karşı bir tehdittir. İnsanlar bu cümleinin gereğini hakkiyle yerine getirdiği zaman İslam'a girerler, yoksa zamanımızda olduğu gibi ciddiyyetten uzak ve gülünç şekliyle değil...

Bu yüzden, Firavun ve ileri gelenlerini bir kaç kelime kızdırmış ve düzenine karşı beliren tehlikeyi sezerek iğrenç ve vahşi arzusunu açığa vurdurmuştur.

"Onların oğullarını öldürüp karılarını sağ bırakacağız. Elbette biz onları ezecek güçteyiz."

Bu, her zaman aynı karakteri taşıyan Allah'a isyan halidir. Zulümdür, Tuğyan'dır.

Cahliyenin bugün başvurduğu yöntemlerle, binlerce yıl önce başvurulan yöntemler arasında fark yoktur.

2 - Şirkin Zorlukları

Tağutlara kul olmaktan kurtulup, yalnızca Allah'a kul olmanın zorlukları ne kadar büyük olursa olsun, taşutlara kul olmanın zorluklarından daha hafif ve daha azdır. Çünkü taşutların kulluğu, dünya hayatında bazı güvenceler ve mevkiler kazandırır daği çekilmez bir eziyet ve dayanılmaz bir haksızlıktır.

Bu eziyetler, ağır ve sürekli oldukları gibi doğrudan doğruya insanın insanlığına yüklenmeleriyle insanı alçaltıcı bir özelliğe sahiptirler. Zaten insan, insana kul olunca bu insanlıktan söz edilemez.

İnsanın insanlar tarafından konmuş yasalara boyun eğmesinden daha aşağılık bir kulluk var mıdır?

Hangi kulluk, bir insanın kabinin başka bir insanın iradesine, hoşnutluğuna ve kızgınlığına bağlı bulunmasından daha kötü olabilir?

Bir insanın, yular veya geminin bulunması ve başka bir insan tarafından dilediği tarafa sürüklenmesinden daha alçaltıcı hangi kulluk olabilir?

Bu yüce duyguların yok olmasıyla iş bitmiyor. Tağutların egemenliği altında insanlar alçaldıkça alçalıyor. Sonuçta, mallarının hiçbir güvencesi kalmıyor. Ardından çocuklarını da kaybederler.

Çünkü taşut, istediği düşünceyi, istediği fikirleri, istediği ahlakı, geleneği ve göreneği onların ruhlarına empoze eder. Hevası uğruna onların canlarına kıyarak, kellelerinden ve iskeletlerinden şan ve şöhreti için anıtlar diker.

Sonuçta taşut insanların ırzlarına kasteder. Öyleki bir baba, kızının, taşutların istediği duruma düşmesine engel olamaz hale gelir. Bu alçaklık bazan doğrudan doğruya zorla tecavüz, bazan da bu çocukların kafalarını karıştırmak suretiyle şehvetlere hazır bir lokma konumuna getirilmek suretiyle icra ediliyor.

Gerek kendisinin, gerekse çocuklarının hayatını, malını, ırzını taşutların himayesine girmek suretiyle korumayı düşleyenler, ya sadece vehim içinde yaşamaktadır ya da gerçekleri görme yeteneklerini kaybetmişlerdir.

Gerçekten taşutlara kul, köle olmanın, mala, ırza ve cana yüklediği zorluklar dayanılmaz boyutlardadır. Allah'a kul olmanın doğuracağı, dünya hayatıyla sınırlı bazı zorluklar, Allah'ın ölçüsü bir yana bugünkü hayat ölçülerine göre daği çok daha kârlı ve adilcedir.

İslami Hareketin Ahlâkî Temelleri adlı kitabında Seyyid Ebul A'la El-

Mevdudi şöyle der:

"... İnsan hayatıyla az çok ilgilenenler bilirler ki, beşeri düzenin iyiye ya da kötüye gitmesinin bağlı bulunduğu esas mesele, düzenin idare edilmesi ve işleri ele alanların meselesidir. Bu tıpkı tren gibidir. Tren, makinistin istediği yöne gitmek zorundadır. Yolcular da ister istemez bu yöne seyahat edeceklerdir. Aynı şekilde, medeniyet treni de, işe el koyanların sevkettikleri yönden başkasına gitmez. Çünkü işi ellerinde bulunduranlar ve düzenin kontrolünü ellerinde tutanlar yönetimde mutlak iktidar sahibidirler.

Halk peşlerine takılmış her şeyi onlardan beklemektedirler. Düşünce ve kavramları oluşturacak, istedikleri kalıba sokacak esaslara onlar sahiptirler. Sosyal düzeni ve fertleri yönlendiren onlar ahlakî değerlerin tesbiti onların elinde. Yönetici önderler ve liderler, Allah'a inanmış ve O'nun azabından korkan kişiler olsa, hayat düzeninin iyilik, doğruluk ve sulh yolunda seyretmesi kaçınılmazdır. Kötüler de bu düzen içinde vaziyetlerini düzeltirler. Böylece, iyilikler artar, kötülükler tamamen ortadan kalkmasa bile, toplumun etkisiyle gelişme imkanı bulamaz.

Fakat; önderlik, liderlik, başkanlık, yani iktidar, Allah ve Resulü'nden uzak, şehvete tabi, kötülük ve azgınlığa düşmüş kişilerin elinde olursa tabiatıyla hayat sistemi, fuhuş ve düşmanlığın kol gezdiği bir seyir takip eder. Düşünceler, görüşler, ilim, edebiyat, politika, medeniyet, kültür, ahlak, muamelat, adalet ve kanun, fesada boğulur ve işler çığırından çıkar.

..."Allah'ın dininin, kullardan öncelikle istediği şeyin, katışıksız itaat ve bağlılıkla hep birden Hakk'a kulluğu kabul etmeleri olduğu gayet açıktır. Ta ki, boyunlarında Allah'tan başkasına kulluk bağı bulunmasın ve hayatlarında Allah'ın Resulü'ne indirdiklerinin dışında bir şeye tabi olmasınlar.

Sonra İslam'ın onlardan istediği, Allah'ın gazab ve belasını kulların üzerine celbeden her türlü melanetin ve kötülüğün yeryüzünden silinmesidir. İnsanoğlu, yönetimi ve önderliği küfür ve sapıklık önderlerinin elinde olduğu müddetçe bu yüce hedeflere ulaşamaz. Böyle bir durumda Hak dinin mensupları, bunların emirlerine ve güçlerine boyun eğmekten, köşelerinde Allah'ı zikretmekten, dünyadan tamamen uzaklaşmaktan ve bu zorbaların kendilerine gösterdikleri bazı güvence ve müsamahaları ganimet bilmekten başka çareleri kalmamış bir konumda olurlar. Bu noktada, salih bir önderliğin ve Hak Din'in hedefi olan bir nizamın ikamesinin gerekliliği ortaya çıkıyor.

Doğrusu bu görevini unuttuğu ve ikamesi için çaba sarfetmediği müddetçe hiçbir amelle Allah'ın rızasına ulaşması mümkün değildir, insanın...

Kitap ve sünnette, cemaat ve onun gerekliliği, işitip itaat etmenin

zorunluluğu hakkında yer alan hükümler görülmüyor mu?

İnsan cemaatten ayrıldığı zaman ölümü hakkeder. Bu ayrılık bir kıl payı da olsa. Ve bu insan namaz kılıp, oruç tutsa ve müslüman olduğunu zannetse bile durum değişmez...

Bunun sebebi hak nizamın yerleştirilmesi ve müslüman bir önderliğin ikamesinden başka ne olabilir?

Bütün bunların gerçekleşmesi için bir cemaate ihtiyaç vardı.

Cemaatin gücünü sarsmaya ve cephesinde gedik açmaya yeltenen kişi İslam'a ve müslümanlara karşı öyle bir cinayet işliyor ki, namaz kılmak ve kelime-i şehadet getirmekle telafisi mümkün değildir bunun.

Sonra cihadın dinde kazandığı yüksek derece ve yüce mertebeye bakınız. Öyle ki, Kur'an-ı Kerim, cihaddan kaçanlar ve ağır davranıp yerinde kalanları, münafıklıkla suçlamaktadır. Bunun nedeni, cihadın, İslam nizamını yerleştirmek ve yaşatmak uğruna sürekli çaba sarfetmek olmasından başka bir şey olmamasıdır.

İşte bu özelliğinden dolayı "**cihad**" Kur'an-ı Kerim'de kişinin imanı için bir ölçü konumundadır. Diğer bir deyişle, Allah'a ve Resulüne iman eden birinin batıl bir düzenin egemenliğinden hoşnut olması ya da hak nizamın te'sisi için çaba sarf etmemesi mümkün değildir. Kim olursa olsun bu konuda zaaf gösteren kişi, iman yönünden tereddüt içindedir. Durum bu olduktan sonra onun amellerinden herhangi biri nasıl geçerli olabilir?"...

"Allah'ın arzında, salih bir önderliğin te'sisi, İslami bir nizama ulaşma açısından son derece önemlidir. Allah'a ve Resulüne iman eden, hak dini din edinen bir mü'minin hayatını İslami kalıp içinde geçirmekle görevi bitmez. Bununla kendini temize çıkaramaz. Ancak imanın gereği olarak bu tür çabasını, idareyi zalimlerin, fasıkların ve kafirlerin elinden kurtarmak için sarfetmek zorundadır. Bu çaba, idarenin Allah'tan korkan, O'nun rızasını arayan müslüman kişilerin eline geçinceye, gerçek İslam nizamı yeryüzüne egemen oluncaya kadar sürecektir. Çünkü Allah sadece İslam nizamından hoşnut olmaktadır. Zaten, dünya işlerinin düzene girmesi ve bu düzenin işlemesi İslam nizamının egemen olmasıyla mümkündür..."

İslam, insanları, ilahî saltanatı gasbedenlerin hakimiyetini reddedip bunu tamamiyle Allah'a vermeye çağırırken insanlıklarını ve boyunlarını kula kulluk zilletinden kurtarmayı hedeflemektedir. Aynı şekilde, kendi bayrağı altında ruhlarını her türlü küçük düşürücü halden kurtarmayı da amaç edinmektedir. Onları yüceliğe çağırmaktadır. Hep birlikte barış içinde olmalarını dilemektedir.

Hayat, bir olan Allah'a iman ve yalnızca O'na kulluk esası üzerine kaim olmadıkça, düzelmeyeceği gibi istikrar da bulamaz. İnsan hayatında, kulluk bir olan Allah'a has kılınmadıkça, yeryüzü fesada boğulacaktır. Kulluğun

yalnızca Allah için olmasının anlamı, insanların, kullukla yöneldikleri, sadece onun şeriatına boyun eğmek suretiyle beşerin hevasının ürünü yasalara uymak zilletinden kurtuldukları, efendilerinin bir tek kişi olmasıdır. İnsanlara yasalarıyla hükmeden birden fazla rab olduğu müddetçe, insanların düşünceleri fesada duçar olduğu gibi, sosyal hayatları da alt üst olur gider.

Düşünce, ferdi ibadet ve şeriat olarak topyekün kulluk, Allah için olmadıkça yeryüzü düzelemeyeceği gibi, insan hayatı da istikamet bulamaz, insanlar yalnız ve yalnız birtek Allah'ın Rububiyeti gölgesinde hür olabilirler.

Allah nezdinde ve kainatın düzeninde akidenin önemi büyüktür. Aynı şekilde Allah'ın kaderini karşılamada, insan tarihi ve hayatı bakımından, dünyada ve ahirette akidenin önemi büyüktür.

Allah'ın birliği akidesinden doğan hayat metodu, cahiliye döneminde yürürlükteki hayat metodlarından tamamen farklı bir sistem yerleştirir. Cahiliyedeki hayat metodları, Allah'ın rububiyetinden başka rububiyetler esasına dayanmaları nedeniyle ilahi metod nezdinde hiçbir değere sahip değildirler.

Cahiliye dönemindeki müşriklerin şirki, bildikleri ve inandıkları Allah'a, hayat metodu ve düzeni bakımından başvurdukları değişik mercileri ortak koşmak suretiyle ortaya çıkıyordu. Bu tür şirk, bugün kendilerini Muhammed (s.a.s.) ümmeti zannedenler için de geçerlidir. Nitekim, o günün müşrikleri kendilerini ataları İbrahim (a.s)'in dininden zannediyorlardı. Cahiliyenin babası Ebu Cehil bile ellerini açar Allah'a şöyle dua ederdi:

"Allah'ım akrabalık bağlarını kesti ve bilmediğimiz birşey getirdi" diğer bir rivayette şu şekilde dua ederlerdi:

"Ya Rabbi, iki fırkadan en sapık ve akrabalık bağına kesenin belasını ver, onu mağlup et."

İbadet ettikleri putlara gelince, Allah'inkine benzer bir uluhiyet atfetmiyorlardı onlara. Kur'an-ı Kerim putlara kulluk yapmalarının gerçek nedenini şöyle açıklıyor.:

"Allah'tan başka dostlar edinenler, bizi Allah'a daha çok yaklaştırmaları için onlara ibadet ediyoruz, derler." (Zümer.3)

Bu konudaki düşünceleri buydu. Allah'ın yanında şefaatçiler edinmek...

Ancak gerçek şirkleri bu noktadan kaynaklanmıyordu. İslam, Allah'ın yanında putlardan şefaatçiler edinmemekle eşdeğer değildir. Aksine; sözgelimi, şefaatçileri reddettikleri gibi Allah'tan başkasına şahsi kulluklarını sunmaktan kaçınan Hanifler, müslüman olarak değerlendirilmemişler.

Çünkü İslam, inanç, ferdi kulluk davranışları ve hakimiyetin Allah'a ait olmasıyla gerçekleşir ancak. Hakimiyeti Allah'a vermeyenler, hangi

zaman ve mekanda olurlarsa olsunlar, sırf inanç olarak Allah'tan başkasına inanmasalar ve ferdi kulluk davranışlarını yalnızca Allah'a sunsalar bile, onlar müşriktirler.

Bunlar bu halleriyle, kimsenin müslüman saymadığı cahiliye döneminin Haniflerine benziyorlar. Ancak İslam, belirtilen silsilenin tamamlanmasıdır. Yani, itikat, kulluk kasdı taşıyan davranışlar, sunmak ve hakimiyet itibariyle Allah'ın birlenmesi...

Bir olan Allah'tan kaynaklanmayan şariat, hüküm, kanun, sistem, değer ve geleneklerin reddedilmesidir İslam. Ama sadece bu İslam'dır.

Çünkü, İslamî itikadın başı olan **"La ilahe illallah Muhammedun Resulullah"** cümlesinin anlamı budur.

Sonra, tevhidi bu şekilde anlayanlar, hareket halindeki bir toplumda müslüman bir önderliğin kontrolünde cahili toplum ve önderlikten bağımsız bir toplum meydana getirirler. Bu gerçeği, **"itikat ve ferdi ibadet açısından müslümanlık"** aldatmacasına kapılmamaları için, gerçek anlamda müslüman olmak isteyenlerin bilmesi kaçınılmazdır.

Çünkü sadece inanç ve ferdi kulluk gösterileri, hakimiyeti sadece Allah'a vermediği müddetçe insanı müslüman yapmaz. Kulların hakimiyetini de reddedip, cahili önderlik ve toplumun egemenliğini kabullenmemek kaçınılmazdır, İslam ismiyle isimlenmek için...

İyi niyetli, halis birçok insan vardır ki, bu noktada aldanmaktadırlar. Onlar müslüman olmak istiyorlar fakat gereği gibi bilmedikleri için aldanmaktadırlar. Her şeyden evvel gerçek anlamda İslam'ı anlamaları gerekir. Arap müşriklerinin kendilerinden farklı bir konumda olmadıklarını bilmeleri lazım.

Eski cahiliye döneminde müşrikler, daha önce belirtildiği gibi, putlardan şefaathiler edinmekle beraber Allah'ı gerçekten biliyorlardı. Fakat onların şirke düştükleri esas nokta, hakimiyet meselesiydi.

Müslüman olmak isteyen iyi niyetli saf insanların bu hakikati bilmeleri gerekir. Aynı şekilde bu dini yeniden inşa edip yaşanan hayatın pratiği yapmak için mücadele eden müslüman kitle, bu hakikati tereddüt etmeden insanlara kesin bir şekilde açıklamalıdır.

Bu nokta, hareketin başlangıç noktasıdır. Burada yapılacak en ufak bir yanlışlık bütün yolun kaybedilmesine ve hareketin temelsiz oluşuna neden olur. Kişilerin samimi ve iyi niyetli olmaları gerçeği değiştirmez. Bu kesin kararlılık yol boyunca sabır ve tavizsizliği gerektirir.

"Allah'a ortak koşan kimse, gökten düşüp te kuşların kaptığı ve rüzgarın bir uğuruma attığı şeye benzer." (Hacc.31)

İmanın yüksek zirvelerinden yuvarlanan müşriklerin halini tasvir eden olağanüstü bir ifadedir bu. Dayandıkları ana kaidelerini kaybetmek suretiyle yokluğun içine gömülüp giderler. Tevhid kaidesi yok olunca bu sonuç kaçınılmaz olur. Kendilerini güvencede hissedecekleri bir sığınakları yok. Heva ve hevesler her taraftan sarmış onları. Evhamlar onları parçalayıp oraya buraya savuruyor. Kopmaz bir ipe bağlanmamışlardır. İçinde bulundukları varlıkla ilişkili değişmez bir temele dayanmak suretiyle istikrar bulamazlar.

Bir olan Allah'a kul olmak, insanı hevanın ve kulların kulu olmaktan korur. Heva ve hevesine ve Allah'tan başkasına kul olmaktan kurtulmadıkça, kendisi için takdir edilen yüksek mertebeye asla ulaşamaz insan...

Yalnızca Allah'a kul olmaktan kaçınanlar çeşitli mercilere kulluk yapma zilletine düşerler. Onların heva ve heveslerine, şehvetlerine, arzularına ve himayesine kul köle olma durumuna düşerler, İnsanı diğer canlılardan ayıran Allah'ın bahşettiği iradelerini kaybetmek suretiyle alalırlar. Bu halleriyle canlıların en şerlisi, hayvan konumuna gelirler, hatta ondan da aşağıya...

Daha nce Allah'ın yarattığı en güzel suretteyken, alçakların alağı bir duruma gelirler. Böylece Allah'a kul olmaktan kaçınanlar, kendi hemcinslerine kul olmak suretiyle kula kulluk şerefsizliğini tadarlar. Cehaletlerinden, heva ve heveslerine tabi olmak suretiyle yükselmek uğruna hayatlarını onların hevalarına, görüşlerine ve yönelişlerine göre düzenlemeye başlarlar.

Allah'a kul olmaktan kaçınanlar, kabul etmekten ve boyun eğmekten başka seçenekleri olmaksızın, tartışılmaz çeşitli Doğma'ların kulu olurlar.

" Tarihi doğmalar " ...

" Ekonomik doğmalar "...

" Değişim doğmaları "... gibi insanı her yönden bağlayan ve boynuna kulluk zincirini vuran, korkunç derecede alçaltıcı, zalim ve daha bir sürü materyalist doğmalar...

Yalnızca Allah'a itaat etmek suretiyle dini Allah'a has kılma, akide alanında düzen ve anarşizm arasındaki yol ayırımıdır, insanların, evham, hurafe ve haksız sultalardan, yani çeşitli rablerin arzularına kulluktan, Allah yanında kullarından vasıtalar edinmekten, uluhiyetin en başta gelen özelliğini gasbeden, krallar, başkanlar ve egemenlerden, onların

rububiyetinden, iktidarlarından ve egemenliklerinden kurtulması ile bunların tümüne birden kul olması arasındaki yol ayırımıdır tevhid...

Tevhid bu şekilde inceden inceye ve bütün boyutlarıyla zihinlerde yer etmedikçe hiçbir toplumsal, siyasi, iktisadi, ahlaki ve uluslararası düzen, heva ve heveslerden, kasıtlı sapmalardan arınmış olarak, açık, ayrıntılı ve sabit temellere dayanamaz.

Yüce Allah, rububiyette, otoritede, saltanatta ve hakimiyette birlenmedikçe ve kullar da bu özelliklerden tamamen soyutlanmadıkça, beşeriyet alçaklıktan, korkudan ve sıkıntıdan kurtulmaz ve Allah'ın ihsan ettiği gerçek şerefi de tatması mümkün değildir.

Yüce Allah, bu yüzden şirkten nehyediyor:

"Allah'la beraber başka bir ilah edinme! Sonra yerilmiş ve yardımsız bırakılmış olursun." (İsra.22)

Şirkten nehyetmek ve sonucundan sakındırmak genel bir mesele olduğu halde herkesin konuyu kendisine has ve şahsı için sadır olmuş bir hüküm olarak algılamak için özel bir hitap şeklinde sunulmuştur. Çünkü akide, herkesi bizatihi sorumlu kılan özel bir meseledir.

Tevhitten yüz çevirenleri bekleyen akibet, davranışları yerilmiş ve yardımcısız olarak terk edilmektir. Allah'ın yardım etmediği kişi, ne kadar çok yardımcısı olsa bile terkedilmiş yapayalnız bir kişidir.

Bunun için Yüce Allah, tevhidi emrediyor:

"Rabbin kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretti." (İsra.23)

Şirki nehyettikten sonra gelen tevhid emri...

Hüküm suretinde bir emir. Hükmün kesinliği gibi kesin bir emir...

Bundan sonra yüce Allah, muvahhid bir kul ile müşrik bir kulu tasvir eden bir sahne sunuyor.

"Allah, birbiriyle zıtlaşan bir çok efendisi olan bir adamla bir tek efendisi olan diğer bir adamı örnek veriyor. Bu ikisi bir olur mu? Hamd Allah'a mahsustur. Buna rağmen onlardan çoğu bilmez." (Zümer.29)

Yüce Allah, muvahhid bir kul ile müşrik bir kulun durumunu tasvir için, birbiriyle çekişen birden fazla efendinin arasında gidip gelen, değişen direktifleri ve emirleri arasında şaşkına dönen, bir türlü istikrarlı bir yol tutturamayan, değişik hevaları, farklı arzuları ve türlü yönelişleriyle bir türlü efendilerini razı edemeyen bir köle ile bir tek efendisi olan, diğer bir köleyi örnek veriyor.

Bu köle efendisinin isteklerini ve emirlerini biliyor, dolayısıyla belli bir

program dahilinde efendisine rahatlıkla hizmet ediyor. Bunların ikisi elbetteki bir olamazlar.

- Bir tek efendiye hizmet eden, enerjisini ve dikkatini toplar, programını belirler, bundan sonra yakini bilgi ve istikamet nîmetinden yararlanır.

- Birbiriyle çelişen birçok efendiye hizmet edene gelince, sürekli sıkıntı içinde azap çekmekte ve bir türlü bir istikamet tutturamamaktadır. Bütün efendilerini hoşnut etmek bir yana birini dahi hoşnut edemez. Hidayet üzere olmayan müşrikin halini çok güzel tasvir ediyor bu örnek...

"Yüzü koyun sürünen mi daha doğru yoldadır, yoksa düpedüz doğru yolda yürüyen mi?" (Mülk.22)

Yüzü koyun sürünerek yürüyen, ya Allah'ın yarattığı şekilde ayaklarını kullanmadan yüzükoyun giden kimsedir ya da, yolda ayağı kayıp yüzü üstü sürünen ve sonra tekrar düşmek için kalkan kimsedir.

Her ikisi de hidayet, iyilik ve kavuşum ile sonuçlanmayan, acı, zor ve meşakkat doludur. Yolunda zorluk çekmeden, sağa sola kaymadan, hedefi ve önü açık bir şekilde dosdoğru yürüyen kişinin hali nerde, yukarıda belirttiğimiz adamın durumu nerde?!

Birincilerin durumu, Allah'ın yolundan sapan, uğursuz bedbahtların halidir. Allah'ın değişmez fıtrî yasalarıyla çelişen, doğru yoldan mahrum olanların yoludur. Onlar yürürken kainat kanunlarının tersine bir yol tutarlar. Bu yüzden de sürekli bir çatışma, devamlı kayma ve ebedi bir yorgunluk ve sapıklık içinde kalakalırlar.

İkincilerin durumu, kendisini Allah'ın yoluna veren, Allah'ın hidayetiyle yol alan, düzgün ve mamur yollarda değişmez ilahî yasalar doğrultusunda yol alan mesut kişilerden oluşan iman kervanının halidir. Bu yol bütün canlı cansız, varlık kervanının kat ettiği yoldur.

Şurası kesindir ki,

- İman hayatı, kolaylık, istikamet ve doğruluktur.

- Şirk hayatı ise, zorluk, düşkünlük ve dalalettir.

Hangisi daha doğru yoldadır?

Gerçekten cevaba gerek var mıdır?

Hayır. Bu soru, cevabını da içermektedir.

Şüphesiz şirk, kulların Allah ile bağlarının kesilmesi halidir. Müşriklerin mağfiret ümidi yok demektir; bu dünyadan müşrik olarak ayrıldılarsa...

Çünkü Allah ile bağları kopuktur. -Evrenin safhalarında ve Resullerin öncülüğünde bulunan tevhid delilleri, önünde bulunduğu halde - şirk koşan ve şirkten tevbe etmeden; muvahhid bir hayata dönmeden dünyadan

ayrılan kişi birçok iyi özelliklere ve yararlı davranışlara sahip olsa bile fıtratı bozulmuş bir kişi olarak cehennemi boylayacaktır.

Bu büyük ve açık gnahtan başka, bu korkunç zulümden hariç diğerk bütün günahlar, tevbe etse -bazı rivatlere göre- etmese de af olunacaktır, kul Allah'ın mağfiretinden ümidini kesmedikçe, O'nun rahmetinin günahından çok daha geniş olduğunu bildikçe...

Buhari ve Müslim Ebu Zer (r.a.) dan şöyle rivayet ettiler:

" Ebu Zer şöyle diyor:

Bir gece dışarı çıkmıştım. Resulullah yanında kimse olmaksızın tek başına yürüyordu. Kimsenin yanında yürümesinden hoşlanmaz diye düşünerek ay ışığında yürümeye başladım. O esnada döndü ve beni gördü.

"**Kim o?**" dedi.

Allah beni sana feda etsin; Ebu Zer dedim. Sonra:

"**Ey Ebu Zer gel!**" dedi.

Yanında bir saat yürüdüm sonra şöyle dedi:

"şüphesiz oğaltanlar kıyamet günü az olanlardır. Ancak Allah'ın bir iyilik ihsan ettiği müstesna"...

Sonra onunla bir saat yürüdüm. Ve bana şöyle söyledi:

"**Burada otur.**"

Beni, etrafı taşlık, düz bir yere oturttu. Sonra bana dedi ki:

"**Ben dönene kadar burada otur.**"

Gözümden kaybolana kadar gitti; gelmesi de uzun sürdü. Sonra birine cevap verir gibi şöyle konuştuğunu duydum.

"**Zina da mı yapsa? Hırsızlıkta mı etse?**"

Döndüğünde,

"Canım sana feda olsun ey Allah'ın Nebisi! Seninle konuşan kimdi? Biri seninle konuşuyordu?"

şöyle buyurdu:

"O, Cebrail'di. Senden uzaklaştığımda yanıma geldi ve şöyle dedi: "mmetini müjdele ki, onlardan her kim Allah'a ortak koşmadan ölürse cennete girecektir."

Ben de dedim ki:

"Ey Cebrail, zina da mı yapsa? Hırsızlık ta mı etse?" dedi ki:

"Evet içki de içse."

İbni Ebi Hatem, İbni Ömer'den şöyle nakleder:

"Resulullah'ın ashabı olan bizler; adam öldürenler, yetim malı yiyenler, temiz kadınlara iftira atanlar ve yalan şahitlik yapanlar hakkında hiç şüphe etmiyorduk.

Nihayet:

"Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Ondan başkasını dilediği kişiden bağışlar." ayeti nazil oldu.

Bunun üzerin Resulullah'ın ashabı, bu şehadetlerinden vazgeçtiler."

Taberani, İkrime ve İbn-i Abbas'tan şöyle rivayet eder:

Rasulullah, şöyle buyurdu:

"Aziz ve Celil olan Allah buyurdu ki: "Kim ki, benim günahları mağfiret etmeye kadir olduğumu bildiyse, onu affettim. Bana bir şey ortak koşmadığı müddetçe artık ona aldırmam."

Bu son hadiste açık bir işaret var...

Önemli olan kalbin Allah'ı bütün gerçekliğiyle hissetmesi ve bunun ardından da hayır, korku ve umut duymasıdır. Bundan sonra günah işlerse, bu duygular onu takva ve bağışlanma dilemeye sevkeder...

Allah'a şirk koşturmak, Arap cahiliyesi ve diğer eski cahiliyelerde olduğu gibi açıkça başka ilahları Allah'a ortak koşturmak yoluyla gerçekleştiği gibi, Kur'an-ı Kerim'de anlatılan Yahudi ve Hristiyanlarda olduğu gibi uluhiyetin bazı özelliklerini kimi insanlara vermek suretiyle de gerçekleştirilir.

"Hahamlarını ve papazlarını Allah'tan başka Rabler edindiler."

Onlara, bilinen anlamda ibadet etmiyorlardı. Sadece, Allah dışında onlara kanun koyma yetkisini tanıyor, onlar da haramlar ve helaller belirliyorlardı. Diğerleri bu konuda onlara tabi oluyorlardı.

Dolayısıyla uluhiyetin en başta gelen özelliğini onlara vermiş oluyorlardı. Sonuçta kendilerine emredilen tevhitte uzaklaşıp müşrik sıfatını hak ediyorlar:

"Bir tek ilaha ibadet etmelerinden başka bir şeyle emredilmemişlerdi."

- Sadece ona ferdi kulluk davranışlarını sunmalı,
- yalnızca O'nun şeriatına tabi olmak ve
- hayatın diğer meselelerinde ona baş vurmalarıydılar...

Yüce Allah dilediği için bütün günahlara mağfiret kapısı her zaman açık olmakla beraber şirk üzere ölürse müşrik için mağfiret umudu yoktur.

"Allah, kendisine ortak koşulmasını affetmez. Bunun dışındakileri dilediği kimse için affeder."

Yüce Allah'ın zina, hırsızlık ve içki gibi büyük günahları bağışladığı halde, bağışlanmayacağını söylediği şirk konusunda problem, doğrudan doğruya yüce Allah'ın uluhiyette dolayısıyla uluhiyetin en belirgin özelliği olan hakimiyette birlenmesine ilişkindir.

Bu daire içinde müslüman gerçekten müslüman ve mü'min gerçekten mü'mindir. Günahlarının bağışlanacağını hep ümit eder, büyük günah bile olsa...

Fakat bu sınırın dışında kalan günah, Allah'ın hiçbir surette bağışlamayacağı şirktir. Çünkü imanın şartı ve İslam'ın sınırı budur.

"Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız..."

Şirk cürmünün bu kadar önemsenmesi ve mağfiret dairesinden dışlanması sebebi, iyilik ve maslahatın sınırını tamamen aşması ve fitratın ebediyen ıslah olmayacak şekilde bozulmasıdır.

"Allah'a ortak koşan, uzak bir sapıklıkla sapıtmıştır..."

Eğer bir iğnenin ucu kadar bile fıtratta bozulmamış yer kalmışsa ölümden bir saat önce de olsa kişiyi Rabb'in birliğine iman etmeye zorlar. Ancak can boğaza dayandığı halde hala şirk üzereyse iş bitmiş ve verilen söz gerçekleşmiştir.

"Onu cehenneme sevk ederiz ne kötü yerdir orası."

Şirk, Allah'ın koyduğu sabit ölçülerden kopup hevaya tabi olmaktan başka bir şey değildir.

"Hevasını ilah edineni gördün mü?"

Ayet-i kerime değişmez tüm ölçülerden, bilinen mikyas ve mizanlardan kopup, hevasına ve şehvetine boyun eğen; kendi nefsine tapan, ibadet edip itaat ettiği bir ilah konumuna getirdiği hevasına uymayan hiçbir ölçüyü kabul etmeyen, hiçbir sınır tanımayan ve hiçbir delille ikna olmayan kişinin ruh halini ne güzel ve ne kadar derin bir şekilde resmediyor.

Tevhid çağrısı, bütün şekilleri ve anlamıyla hayata çağrıdır.

"Ey iman edenler, size hayat verecek şeye davet ettiklerinde Allah'a ve Resulüne icabet edin."

Şüphesiz Resulullah (s.a.v.) onları, kalplere ve akıllara dirilik veren bir akideye tabi olmaya çağırıyor. Ancak bu çağrı sayesinde, cehalet ve hurafenin evhamından, efsanelerin baskısından, görünen sebeplere ve

kahredici doğmalara kulluk alçaklığından, şehvetlere ve Allah'tan başka kullara kul olma zilletinden kurtulurlar.

Onları, bir olan Allah'tan sadır olması hasebiyle, insana hürriyetini ve şerefini bahşeden ilahi şeriatı çağırıyor. Bütün insanlar, bu şeriatın önünde eşit bir konumdadırlar. Halkın içinden bir ferde milletin içinden bir sınıf, bir ırka bir başka ırk, ya da bir kavme başka bir kavim hükmetmez. Herkes, sahibi Alemlerin Rabbi olan şeriatın gölgesinde özgür ve eşit olarak hayatlarını sürdürürler.

Resulullah onları, yarattığının her halini en iyi bilen, insanların yaratıcısı tarafından konulmuş kurallarda temsil edilen fitri bağların dışında tüm kayıtlardan kurtularak hayat, fikir ve düşünce için bir tek metoda uymaya çağırıyor.

Bu kurallar insan enerjisini, yapıcı hiçbir faaliyetten ve yer yüzünü imar görevinden alıkoymazlar.

Onları metodlarına, akidelerine ve dinlerine bağlı kalmak suretiyle yeryüzünde kuvvet, izzet ve üstünlüğe çağırıyor.

Bu çağrının gayesi, topyekun insanlığı kula kulluk alçaklığından kurtarıp bir tek Allah'ın bahşettiği ve fakat tağutların ayaklar altına aldıkları insani yüceliği gerçekleştirmektir.

Tevhid çağrısı, nura çağrıdır.

Kalbi, şirkin ve cahiliyenin karanlığından çıkarıp, Allah'a iman ve tevhid nuruna yükselten bir nimettir.

Boşluktan, şaşkınlıktan, sapıklıktan ve dağılmışlıktan kurtulup, marifet, istikrar ve huzura kavuşmaktır.

Bir sürü ilaha kul olma zilletinden kurtulup, kulların Rabbi'nin yüce ve şerefli kulluğuna yükselmektir.

"Sizi karanlıklardan nura çıkarması için kuluna ayetlerini indiren O'dur."

4 - İmanın Gereği

İman, yüce Allah'ın yeryüzündeki kullarından birine bahşedeceği en büyük nimettir.

Rızık, sıhhat, hayat ve çeşitli yararlı şeylerin dışında kulun sahip olduğu en büyük nimet...

Evet, insan varlığına ayırıcı bir gerçeklik kazandıran ve kainat içinde oldukça büyük ve esaslı bir rol yükleyen ilahi bir bağıştır iman...

Bir kalpte yerleştikten sonra imanın insan varlığında gerçekleştirdiği ilk değişiklik o kişinin varlık hakkında kapsamlı bir düşünce edinmesi, çevresindeki varlıklarla ilişki kurması, varlıktaki rolünü bilmesidir.

Çevresindeki değerler, eşya, şahıslar ve olaylar hakkında sıhhatli bir düşünce edinmesi, Allah'a kavuşuncaya kadar yeryüzündeki seyahatinde güven içinde olmasıdır.

Çevresindeki her şeyle, kendisinin ve her şeyin yaratıcısıyla ünsiyet kurması, kendi değerlerini ve yüceliğini idrak etmesi, Allah'ın hoşnut olduğu yüce görevi üstlenebileceğini hissetmesi ve içinde bulunduğu varlık aleminde iyiliğin gerçekleşmesini sağlayabileceğini anlamasıdır.

İnsan, düşüncesinin genişliği ve her şeyi kuşatıcılığı sayesinde, zaman ve mekanla sınırlı küçük varlığını ve zayıf gücünü aşar. İçinde gizlenmiş kuvvet ve sırlarla bütün varlığı ihata eder. Artık hiçbir kayıt ve sınır onu durduramaz. Hemcinsleri arasında, bir merciye bağlanmasıyla, insaniyet bakımından farklıdır. Bu kök, insanlığını Allah'ın ruhundan ve bu evren ilahi nura bağlayan yüce nefhadan kazanmaktadır. Yere, göğe sığmayan, son ve öncelikle sınırlanmayan bu şeffaf nur için, zaman ve mekan itibarıyla da bir kayıt bulunmaz. İşte bu latif unsur, beşer denen mahluktan insan denen şerefli varlığı meydana getirir.

Bu düşüncenin insan kalbinde iyice yer etmesi, insanın kişisel görüşünde yükselmesi ve yüceliğini hissetmesi için kafidir. Bundan sonra insan kalbi nurdan kanatlarla, kendisine bu hayatı bahşeden nurun kaynağına doğru uçar.

O, içinde yaşadığı topluluğa kıyasla mü'min ümmetin bir ferdidir. Bütün zamanları aşan gelen bir tek ümmet..

Başını, Nuh, İbrahim, Musa, İsa, Muhammed ve enbiyadan diğer kardeşlerinin çektiği, o şerefli yüce kervana intisap etmiştir. Böylesine yüksek, temiz, uzun kökü derinlerde, dalları yükseklerde ve göğe yükselmiş bir ağacın dalı olduğunu düşünmesi hayatından lezzet alması için yeterlidir. İnsanın böyle bir şuura varmasında hayatın tadı bambaşka olur. Yaşadığı hayat bu soylu nesebe uzanan daha şerefli bir hayat eklenir.

Bundan sonra düşüncesi genişledikçe genişler, artık kendisini, milletini ve sonunda bütün insanları aşacak boyuta ulaşır. Artık bütün varlık alemini kuşatır. Kendisiyle beraber varlıklarını Allah'tan alan varlıklar alemini...

İmanı ona, bu varlıkların tümünün diri olduğunu, canlı bir kainatı

oluşturduklarını, her şeyde bir ruh olduğunu ve bu kainatın da bir ruhunun olduğunu öğretir. Aynı şekilde, bütün eşyanın ruhları ve kendi ruhu da dahil olmak üzere kainatın ruhu, Yüce Yaraticıları'na dua ve teşbihle yönelip hamd ve itaatle emrine icabet ederek teslimiyet ve boyun eğmekle ona döndüklerini bilir. O, bu varlık içinde bir vücut ve bütünün bir parçasıdır. Ayrılmaz ve parçalanmaz. Yaraticısından sadır olmuş, ruhuyla O'na yönelmiş ve sonuçta O'na dönecektir. O, sınırlı kişiliğinden daha büyüktür. Korkunç varlık alemindeki düşüncesi nisbetinde büyüktür. Çevresindeki bütün ruhlarla ünsiyet peyda ederek topyekün Allah'ın bahsettiği ilahi ruhla ünsiyet kurarlar...

Aynı şekilde insan; bu kapsamlı ve geniş düşünce neticesinde, eşyanın olayların şahısların değerlerin ve gayelerin, hakikati için yeni ölçüler edinir. Bu varlıktaki gerçek rolünü ve hayattaki önemini görür. Bu kainatta yüce Allah'ın bir kaderinin ürünü olmakla kendisinden isteneni gerçekleştirmeye çalışır. Adımları sağlam, programı belli ve kalpleri birbirine ısındırılmış bu ulu kervan çizgisinde yeryüzündeki yolculuğunu sürdürür.

Çevresindeki varlıkların hakikati, kendisine biçilen rolün ve bu rolü yerine getirmesi için kendisine verilen enerjinin hakikatini bilmekle, çevresinde olup biten, kendi başına gelen vakıalara karşı, güven, huzur ve rahatlık bulur.

Nereden geldiğini, niçin geldiğini, nereye gideceğini ve burada bulunmasının sebebinin ne olduğunu bilir artık.

Hayatın bir hedefinin olduğunu, olup bitenlerin bu mukadder hedefin tamamlanması doğrultusunda gerçekleştiğini bilir.

Dünyanın, ahiretin tarlası olduğunu, büyük-küçük her şeyden hesaba çekileceğini, boşuna yaratılmadığını, başı boş bırakılmadığını ve yalnız olmadığını bilir.

Bu bilgi sayesinde, varlığının kaynağını ve sonunu bilmemekten, yakın aşamalarını görmemekten, gelişinin-gidişinin ve bu yoldaki seyahatinin ardındaki gizli hikmeti bilememekten kaynaklanan sıkıntı, şüphe ve şaşkınlıktan kurtulur.

Mü'min, mutmain bir kalp, rahat bir vicdan ve müjdelenmiş bir ruhla bilir ki, her şey üzerinde mutlak tasarrufu bulunan hikmet sahibi ve her şeyden haberdar yüce Allah'ın takdir buyurduğu ömür kisvesini giyinmiştir. Ömrü takdir eden yüce Allah, insana danışmasına gerek kalmayacak kadar üstün bir hikmete ve yüce bir merhamete sahiptir.

Yüce Allah, bu kainatta insana özel bir rol yüklemiştir. İnsan, kainatta bulunan her şeyle karşılıklı etkileşim içinde bulunduğundan, kainatta bulunan her şeyle ve bu şeylerin rolleriyle kendisi ve rolü başlangıçtan kıyamete kadar hep uyum içinde olmuştur.

O halde insan, bu dünyaya niçin geldiğini, ve sonunda nereye varacağını

bilirse, değişik fikirlerin etkisinde kalıp şaşkın bir hale gelmez. Güven, bağlılık ve yakınî bilgi içinde seyahatini tamamlar, rolünü hakkiyle yerine getirir, İmani marifetle yücelere erişir, kainatta üstlendiği rolü, sevinç hürriyet ve mutluluk içinde yerine getirerek bağışlanan ömrün güzelliğini ve şerefliğini idrak eder.

Şüphesiz bu gücü, çok yüce, mennan cemal sahibi, latif, vedud ve rahim olan Allah bağışlamıştır. Üstlendiği rol, ne kadar meşakkatli olursa olsun sonuçta kendisini Rabbine kavuşturacak kadar güzel ve şerefli bir roldür.

Allah'a hamd olsun, hiçbir çabanın kayb olmayacağını bütün çabaların karşılık göreceğini, hiçbir yorgunluğun zayi olmayacağını, mutlaka semeresini vereceğini ve varılacak sonun kesinlikle razı olunacak bir sonuç olacağını biliyorum.

Çünkü herşey Adil ve kullarına acıyan yüce Allah'ın elindedir. Allah'a sonsuz hamdu sena olsun, şu anda, kainatın amaçsız olmadığını, kainatın ruhunun Alemlerin Rabbi olan Allah'a inandığını, O'na yöneldiğini ve hamd ile O'nu tesbih ettiğini hissediyorum.

Kainat, itaat, hoşnutluk ve teslimiyet içerisinde kendisi için tayin edilen yasa doğrultusunda hareket etmekte olduğunu biliyorum.

Şüphesiz bu akide, beden ve sınırlar için büyük bir kazanç olduğu gibi, şuur ve düşünce alemi için de büyük bir kazançtır. Aynı zamanda karşılıklı etkileşim ve çalışma düzenine getirdiği güzellik açısından da büyük bir kazançtır.

İman, büyük bir kuvvet ve enerjidir.

Bir kalbe tam anlamıyla yerleştğinde, amellere yansıması, pratik hayatta gerçekleşmesi ve vicdanlarda gizli şekliyle davranışlardaki zahiri şekli arasında bir paralelliğin olması kaçınılmaz olur.

İman, beşerin bu hareketlerine kaynaklık ederek, yolunda istikrar bulmasını sağlar.

İşte bu, akidenin ruhlar üzerindeki gücünün ve ruhların akideden neş'et eden kudretinin sırrıdır.

Akidenin yeryüzünde gerçekleştirdiği ve daha nicesini gerçekleştireceği mucizesinin sırrıdır bu. Bu mucizeler, hayatın çehresini günbegün değiştirmekte ferdin ve cemaatin fani ömürlerini, ebedi bir hayat için harcama aşamasına gelmesini sağlamakta ve zayıf; gücü az bir ferdin iktidar, mal, demir ve ateşin gücü karşısında direnmesine yardım etmektedir.

Mü'min ferdin ruhunda gizli bu güç bir de bakarsınız bütün sultaları, güçleri ve eziyetleri bertaraf etmiştir. Şüphesiz, bütün bu güçleri, bu sınırlı, fani kişi alt etmemiştir. Tüm bu sultaları yenen bitmez, ve sınırlanmaz yüce

kuvvete dayanan bu ruhtur.

Akide'nin fert ve toplum hayatında gerçekleştirdiği bu harikalar, hurafe, korku ve efsanelere dayanmamaktadır. Onlar, idrak edilen sebeplere ve değişmez ilahi kurallara dayanmaktadırlar.

Akide insanı, kainatın gizli ve açık kuvvetlerine bağlamakta ve ruhu güven ve bağlılık içerisinde sağlamlaştırmaktadır. Zafere olan kesin inanç ve Allah'a tam güvenmekten kaynaklanan üstün güçle, zayıf kuvvetlere ve boş tehditlere aldırış etmemektedir, mü'min.

Akide, insana çevresindeki insanları ve olayları yorumlamakta, hedefini, yöneleceği merciyi ve yolunu açıklamakta ve bütün gücünü, enerjisini bu yöne harcamasını sağlamaya yardımcı olmaktadır. Bütün gücünü bir noktada toplayarak, bir yöne yönelerek ve güven, bağlılık ve yakın içinde aydınlanmış hedefine doğru yol alır insan...

Kainatın gizli ve açık güçleriyle paralel hareket ettiğini düşünmesi gücüne güç katmaktadır. Çünkü kainatta gizli olan bütün güçleri imandan kaynaklanan bir şevkle aynı merciye yöneltmektedir. Mü'min yol boyunca, onlarla karşılaşmakta ve hakkın batıla galip gelmesi için onlardan yararlanmaktadır. Gerçekten de batıl, görünüş itibariyle ne kadar güçlü görünse bile aslında hakkın karşısında son derece zayıftır.

"Müslüman olduk diye sana minnet ediyorlar. De ki, müslüman olmanızla minnet etmeyin. Sizi imana hidayet etmekle Allah size minnet ediyor; eğer doğrulardan iseniz."

Gerçekten de bu, Allah'tan başka kimsenin malik olamadığı ve başlayamadığı büyük bir minnettir.

O halde, bu hakikatler, idrakler, yüksek manalar ve hislerle ünsiyet kuran, onlar içinde, onlarla beraber yaşayan bu gezgendeki seyahatini onların gölgesinde ve rehberliğinde sürdüren insan ne kaybeder?

Bunları kaybeden yiyip, içip, yararlanıp hayvanlar gibi geçici nimetlere gark olsa bile ne kazanır?...

İçgüdüleriyle imanı bilmesi ve Rabbine yönelmesiyle hayvan ondan daha üstündür.

5 - İman Nuru

Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.), bütün beşeriyetin dini olması, şeriatının bütün insanların yasası olması, son merci olması için kendisinden önce gelen şariatleri neshetmesi ve sisteminin kıyamete kadar beşerin

hayat sistemi olması için İslamı en son şekliyle sunmuştur. Bütün yeryüzünün ve onun üzerindeki her şeyin, varisinin Allah olduğunu ilan etmiştir böylece...

Bu din, hayatın bütün yönleriyle kendisine dayanması gereken bir sistemdir.

Aynı şekilde, hayatın sınırları içinde devam etmesi ve mihverinden dışarı çıkmaması gereken bir şeriattir.

İtikadi düşünce, sosyal nizam, ferdi ve toplumsal davranışlar ondan kaynaklanmalıdır.

Çünkü bu din, hükmetmek için gönderilmiştir. Bilinmesi ve öğrenilmesi ya da kitap sayfaları arasında korunan bir kültür birikimi olması için değil.

Büyük bir itina ile kendisine uyulması, büyük küçük hayatla ilgili hiçbir konuda hükmünün değiştirilmemesi ve başka hükme başvurulmaması için gönderilmiştir.

Ya bu, ya cahiliye ve heva- hevesler...

Dinde kolaylık için, insanların arasını bulmaya çalıştığını söyleyen insanın bu tavrı hiçbir esasa dayanmamaktadır. Şüphesiz yüce Allah dileseydi, bütün insanları bir tek ümmet yapardı. Ancak yüce Allah, şeriatının hakim olmasını diliyor. Sonuçta insanların tavrı buna göre belirlenir.

"Sana da kitabı, daha önce gelen kitabı doğrulayıcı ve ona şahit olarak hakla indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet! Sana hak geldikten sonra onların hevalarına uyma! Sizden her birinize bir şeriat ve bir yol kıldık. Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı. Fakat bu, verdikleriyle sizi denemek içindir. Hayırlarda yarışın! Hepinizin dönüşü Allah'a'dır. Hakkında ihtilafa düştüğünüz şeyleri size haber verecektir."

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet! Onların hevalarına uyma! Onların seni, Allah'ın sana indirdiği şeylerin bir kısmında fitneye düşürmelerinden sakın! Şayet yüz çevirirlerse bil ki Allah, bir kısım günahları sebebiyle onları cezalandırmak ister. Muhakkak ki insanların çoğu fasıktır."

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Yakinen bilen bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (Maide 48,49,50)

İfadedeki bu berraklık, yerleştirdiği hakikatlerde bu kesinlik, bazı şartlarda bu şeriatın bir noktasını dahi terketme fikrinin akıldan uzak bulunması hususundaki bu titizlik insanı hayrete sevk ediyor, İnsan dehşete

kapılıyor...

O halde, müslümanlık iddiasında bulunan bir insan, şartların değişmesini bahane ederek Allah'ın şeriatını nasıl tamamiyle terkedebilir? ...

Evet şeriatı terkettiği halde hala İslam iddiasında bulunması bir anlam ifade eder mi?

Bazı insanlar, İslam'ın musahabesinden uzaklaştıkları, Allah'ın şeriatını tamamiyle terkettikleri, her şart ve durumda şeriatını tamamiyle terkettikleri, her şart ve durumda şeriatın selahiyetini ve tatbikinin zaruretinin reddi suretiyle Allah'ın uluhiyetini kabul etmedikleri halde "**Müslüman**" ismini kullanmaları mümkün mü?...

Bu, Allah'a karşı işlenmiş bir zulüm ve iftiradır.

"Allah'a yalan iftirada bulunan ya da ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim olabilir?"

Kendi kendilerine müslüman diyen ve Muhammed (s. a. s.) in getirdiği Allah'ın dini üzere olduklarını zannedenler gibi...

Bu iddia, Allah'a iftira etmektir...

Çünkü onlar, kendi yanlarından hükümler çıkarıyor, kurallar koyuyorlar. Allah'ın hakimiyetini reddedip, kendilerini bu hakka sahip ilan etmek suretiyle hayat için değerler ve ölçüler koymakta, sonra da bu uydurdukları şeyin Allah'ın dini olduğunu iddia etmektedirler. Bunları da cehennemi satın almak için Allah'ın dinini satmakta, bununla da yüce Allah'ın Muhammed (s.a.s.)'e gönderdiği dini reddetmiş oluyorlar.

Onlar bu davranışlarıyla aynen şunu demek istiyorlar. Muhammed (s.a.s.) in getirdiği Allah'ın dini değildir. Kendi cahilliklerinin ürünü sistemin Allah'ın dini olduğunu iddia ediyorlar böylece.

Günümüzün cahiliyesinin mensupları işte bu durumdadırlar. Eski cahiliyeyi adım adım takip ediyorlar. Buna rağmen müslümanlık iddiasında bulunmalarını, yüce Allah, reddediyor ve bunu Allah'a iftira olarak vasfediyor.

"Allah'a yalan yere iftira edenden veya ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim olabilir?"

Buradaki zulüm kavramı, sakındırmak ve kötölemek için şirk'ten kinaye olarak kullanılmıştır. Genellikle nefret ettirmek ve çirkin bir durum olarak göstermek istendiğinde şirkten zulüm olarak söz edilir.

Çünkü şirk, hakka karşı, nefse karşı ve bütün insanlığa karşı işlenmiş bir zulümdür. Birlenmesi ve ortaksız kulluk edilmesi gereken Allah'ın hakkına tecavüzdür...

Nefiste çeşitli hasar ve zarara sebebiyet vermesiyle zulümdür. Bu, insanları gerçek rabbleri dışındaki sahte ilahlara kul etmesi hasebiyle zulümdür...

Bu zulüm neticesinde, insanların hayatları, hükümleri gidişatları bozulur. Bu yüzden şirk, büyük bir zulümdür. Yüce Allah'ın dediği gibi şirk ve müşrikler için kurtuluş olmaz.

"Şüphesiz, zalimler kurtulamazlar."

Allah kendisine hayırdan bir nasip verdikten, doğru yolu gösterdikten, hakka hidayet ettikten ve kullara kul olmaktan kurtardıktan sonra, insanların itaat ve teslimiyeti Allah'a has kılamadıkları, Allah'ın egemenliğini onlara vermek suretiyle Allah'tan başka Rabler edindikleri, tağuti cahiliye milletine geri dönen, bu davranışıyla Allah ve dini hakkında, yanlış şهادette bulunmaktadır.

"Biz, Allah'a yalan iftirada bulunduk. Allah bizi ondan kurtardıktan sonra tekrar sizin milletinize döndük."...

Allah'ın dininde, hayır bulunmadığını ve bu yüzden tağutun milletine döndüğünü ima eden bir şهادet...

En azından, varlıkta, şeriatta ve hakimiyette, tağutun milletin pay sahibi olduğunu ve Allah'a iman bu hakkı kaldırmadığını vehmeden bir şهادet.

Çünkü o, Allah'a iman ettikten sonra tağutun milletini kabul etmiş ve ona geri dönmüştür. Bu şهادet, hidayeti bilmeyen ve İslam'ın bayrağını yükseltmeyen aleyhteki şهادetinden daha tehlikeli bir şahitlik; tuğyanın bayrağını yükselten şahitlik. Oysa Allah'ın hakimiyet hakkını gasbetmekten daha şiddetli bir tuğyan yoktur.

Tevhid davası, öncelikle insanları Allah'tan başkasına kul olmaktan kurtarmayı ve zorba ilahların sultalarını yıkmayı amaç edinmiştir. Şahsiyetten feragat etmeyi ve zorbaların, müstekbirlerin önünde eğilmeyi, dünyada zilleti ve ahirette azabı gerektiren şirk ve küfür addetmiştir.

Yüce Allah, insanları mahlukattan hiç kimseye kullukta bulunacak veya itaat etmeyecek şekilde hür yaratmıştır.

Bir tağutun, başkanın ya da önderin önünde eğilmek suretiyle hürriyetlerinden vazgeçmemeleri gerekir. Onların şeref ve yüceliklerinin esası budur, bunu korumadıkları zaman Allah yanında hiçbir değerleri ve kurtuluş imkanları bulunmaz...

Allah'tan başkasına itaat etmek suretiyle kulluk yaptıkları halde hiçbir topluluk şeref ve insanlık iddiasında bulunamaz.

Allah'tan başkasına itaat etmek suretiyle onları rabbler edinenler

zayıflıklarını ileri sürerek mazeret bildiremezler. Çünkü ne kadar kuvvetli olurlarsa olsunlar bile tağutlar sayıca onlardan çok azdırlar. Eğer hürriyetlerine kavuşmak isteseler, bu uğurda bir kısmı canını feda ederek, hepsinin can, mal ve ırzlarını zillet içinde tağutlara feda etmekten kurtarabilirler.

Kur'an-ı Kerim, beşer vicdanını uyandıran, hidayete teşvik edip doğru yolu gösteren ve iman hakikatini açıklayan bir ifade tarzıyla beşer idrakine hitap ediyor.

"Gerçekten hak ile batıl iyice ayrılmıştır."

İman, insanın arayıp bulması gereken ve büyük bir itina ile korumak zorunda olduğu haktır. Küfür ise, insanın nefret etmesi ve bulaşmasından sakınması gereken batıldır.

Mesele fiili olarak böyledir, İnsan, iman nimetini, onun beşer idrakine bahşettiği açık ve parlak düşünceyi, insan kalbine kazandırdığı güven ve selameti insan ruhunda meydana getirdiği yüce değerleri ve yüksek duyguları, toplum hayatında meydana getirdiği kuvvetli, sağlam nizam ve hayatı geliştirip yükseltmesini...

Evet bütün bunları iman nimetinin içinde görüp bu şekilde kabul ettiği takdirde öyle harikalar ortaya çıkar ki, İslam hakikatinin açık delilleri olurlar. Bunlar, doğruyu eğriden ayıramayan beyinsizlerden başkası reddedemez. Bu beyinsizler, hidayet yerine dalaleti, huzur, selamet, yücelik ve üstünlük yerine dalaleti, sapıklığı, düşüklüğü ve kararsızlığı tercih ederler.

Sonra, Kur'an-ı Kerim, iman hakikatini daha açık ve geniş bir şekilde beyan için bir adım daha atıyor.

"Tağutu inkar edip, Allah'a iman eden kimse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır."

"Küfür", elbetteki küfre yakışır bir tarafa yönelecektir. O da **"tağut"** tur.

"İman" edenler de tabiatıyla inandıkları zata yöneleceklerdir. O da yüce **"Allah"** 'tır.

"Tağut" kelimesi **"tuğyan"** masdarından türetilmiş bir kelimedir. Hakka karşı gelen, Allah'ın kulları için tayin ettiği sınırlara tecavüz eden her şeyi ifade eder.

Allah'a dayanmayan bütün metod, düşünce, sistem, adap ve geleneklerin her biri tağuttur.

Kim bunları ne şekilde olursa olsun, reddedip bir tek Allah'a iman ederse ve sadece Allah'tan kanun ve nizamlarını alırsa şüphesiz kurtulmuştur...

Bu kurtuluş, kopmak bilmeyen sağlam kulpa bağlanmak şeklinde ifade

edilmiştir.

Burada kendimizi bilinçle ilgili bir hakikatin, manevi bir hakikatin karşısında görüyoruz...

Allah'a iman, ebediyyen kopmaz sağlam bir kulptur. Kopmayacak derecede metindir. Ona sarılan, kurtulup yolundan sapmaz. Çünkü bu kulp, helak etmeye ve kurtuluşa malik olan yüce Allah'a bağlıdır.

İman, varlıktaki diğer hakikatlerin neş'et ettiği ilk hakikate hidayet ettirici bir özelliğe sahiptir. Allah'ın hakikatına...

Allah'ın varlık alemine yerleştirdiği ilahi yasaların hakikatına...

Çünkü varlık alemi bu değişmez yasaların üzerine kaimdir. Rabbine hidayet ettiren bu sağlam kulpa sarılan kişi, şaşkınlık içinde kalmaz, yolunu kaybetmez, alçaklığa ve sapıklığa duçar olmaz.

İman bir nurdur...

Hakikati ve tabiatı itibariyle bir nurdur...

Küfür de karanlıktır, zulümdür...

İmanın nur ile ifade edilmesi kadar derin ve kapsamlı bir tabir yoktur.

Küfrün de zulümat olarak ifade edilmesi aynı derecede etkileyicidir.

"Allah inananların / iman edenlerin dostudur. Onları karanlıktan nura çıkarır. Kafirlerin dostları ise tağuttur. Onları nurdan karanlığa çıkarırlar."

İman, mü'minin kalbinde parlayınca onun bütün varlığını nura kavuşturur. Ruhu safiyete ulaşır, aydınlık olur ve çevresini aydınlatır.

Bu nur, insana, eşyanın, değerlerin, düşüncelerin hakikatini gösterir.

Bu sayede mü'mini, kalbi, herşeyi apaçık, dosdoğru ve yerli yerinde görür.

Alacağını güven ve bağlılık içinde alır. Almadığını da aynı şekilde kararlı bir tavırla bırakır.

Gerçekten iman, kainat kanunlarına giden yolu açar. Bu sayede mü'min kendi hareketlerini, çevresindeki varlıkların hareketine uydurur, hiçbir yere sapmadan yavaş yavaş kendi yolunda Allah'a doğru yol alır. Yürüdüğü yol, fıtratında apaçık gösterilmiştir. Çünkü; iman bir tek yola hidayet ettiren biricik nurdur.

Küfrün sapıklığına gelince, birçok şekliyle karanlığın ta kendisidir...

Hevanın ve şehvetin karanlığı...

Korkunç bataklıkların ve sapıklıkların karanlığı...

Kibir ve tuğyanın karanlığı...

Zayıflık ve zilletin karanlığı...

Riya ve nifakın karanlığı...

Tamah ve menfaatçiliğin karanlığı...

Şüphe ve sıkıntıların karanlığı...

Sayılmayacak kadar karanlık...

Allah yolundan başka yollara sapıldığı, Allah'tan başkasına baş vurulduğu ve Allah'ın metodundan başkasıyla hükmedildiğinde insanların maruz kaldığı daha nice karanlıklar...

İnsan, Allah'ın biricik ve aydınlatıcı nurunu terkettiğinde bir yığın şekil ve rengi bulunan karanlıklara yuvarlanacaktır. Allah'ın nurundan başka her şey karanlıktır, zulümdür. Çünkü...

Bu nedenle ateş, karanlık ehline yaraşır bir akibettir.

"İşte onlar cehennem ashabıdır. Orada ebediyyen kalacaklardır.
"

İman nuru ile doğru yolu bulmadıklarına göre, ateşte sonsuza kadar kalmaları gerekir.

Şüphesiz hak, birkaç çeşit değil, bir tek tanedir. Sapıklıksa, çeşitli renk ve özelliklere sahiptir. Zaten haktan sonra sapıklıktan başka ne olabilir ki?